CÂINII RĂZBOIULUI

POL.

SWEN HASEL

Deșertul damnaților

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI"

SWEN HASEL[1]

DEŞERTUL DAMNAŢILOR

Traducere CĂTĂLIN POPESCU

Editura BOGDANA

CAPITOLUL 1
Locotenentul Leuwe dă de bucluc

Şosetele Mărunţelului ar fi putut doborî cu uşurinţă de la mare distanţă un regiment inamic de blindate, cu întreg personalul, care s-ar fi zvârcolit minute în şir pe nisipul fierbinte. Nu exista ceva mai îngrozitor, în tot deşertul Sahara, ca aceste piese din garderoba camaradului nostru. La capătul a şase zile de marş se căţără pe turela tancului şi le scoase tacticos, după ce ne avertizase pe toţi.

— Mi-a venit rândul, capete pătrate, trâmbiţă el victorios. Să vă văd cât rezistaţi cu inteligenţa voastră naturală! Respiraţi adânc! Heiden, tu ai dreptul la o porţie dublă, fiindcă te scremi de ceva vreme să ajungi ofiţer.

Şosetele erau mai ţepene decât bocancii. Puteai să le ataşezi pe ţeava armei şi să te lipseşti de baionetă. Căpătaseră o culoare galbenă, cu pete maronii pe acolo pe unde cedaseră bătăturile Mărunţelului. Cât despre duhoare, am căzut de acord că zvonurile despre o nouă armă secretă a celui de-al treilea Reich nu sunt exagerate.

Am sărit ca ars din tanc, urmat de toţi ceilalţi. Mai bine instruit, Portta se rostogoli prin ieşirea de avarie. Cunoştea efectul devastator al şosetelor şi nu simţea nevoia să-şi distrugă plămânii, care-i trebuiau pentru atmosfera bogată a tavernelor berlineze, îndată după terminarea războiului.

Imediat se făcu loc berechet în jurul tancului nostru. Camarazii dădeau ochii peste cap şi se refugiau cât mai departe de sursa intoxicării. Vreo doi ofiţeri, curioşi să depisteze cauza panicii, au fost transportaţi de urgenţă la punctul sanitar.

Ne retrăgeam din nou din faţa buldogilor britanici, încercând în acelaşi timp să ne apropiem de ţărmul Mediteranei, cu scopul de a ne hidrata. De îndată ce la orizont se iveau „lighenaşele”, motoarele Panzerelor începeau să tuşească speriate ca nişte cotoi. Lichidam rând pe rând depozitele de carburant de pe drum, spre disperarea comandanţilor, care ar fi vrut să facă risipă de benzină alergând spre Alexandria şi Cairo, nicidecum împleticindu-se spre Tunis. Ce nu încăpea în rezervoarele blindatelor era minat, cu speranţa că urmăritorii noştri

erau atât de proşti încât să-şi pârlească sprâncenele. Mai inteligenţi decât îi prezentase propaganda camaradului Goebbels, după ce geniştii lor făcuseră curăţenie, reuşiseră să alimenteze pe socoteala noastră şi să ne muşte mai abitir de fund. Astfel încât începuserăm să incendiem noi înşine butoaiele pe care nu le puteam căra. Nori grei de fum marcau traseul plimbării noastre silite. Eram vizibili de la zeci de kilometri.

După prânz a trebuit s-o luăm iarăşi din loc. Mărunţelul începu să urle ca un apucat, acoperind bubuitul motorului. Moşul scoase calm pistolul din toc şi, ridicând piedica, îl puse la tâmpla namilei. Urletele încetară ca prin minune.

— Ce s-a mai întâmplat de data asta, Krautfeld? făcu Moşul.

Mărunţelului îi ieşiseră ochii din cap.

— Ticăloşi împuţiţi, scoateţi imediat şosetele, dacă nu vreţi să vă aşez testiculele sub şenilă!

Cineva se sacrificase pentru supravieţuirea Regimentului 26 Panzer-Grenadiere, furând micile hoituri şi îngropându-le undeva, în nisip. Dacă scăpase după aceea cu viaţă, n-aveam să aflăm decât la următorul apel.

— Cum am să continui războiul fără ciorapii mei preferaţi? se lamentă Mărunţelul, făcând apel la mila noastră.

— Dacă britanicii le descoperă s-ar putea să nu mai ai adversari împotriva cărora să lupţi, îl consolă Sevilla.

Scâncind ca un copil mic, Mărunţelul se retrase în întuneci mea tancului. Eram din nou în echipă completă.

După zeci de kilometri parcurşi dintr-o suflare, prea puţine piese mai funcţionau impecabil în maşinăria de război germană. De ce să ne mirăm atunci că vehiculul locotenentului Leuwe, un jeep de captură împodobit cu cruci negre, îşi dăduse şi el sufletul, înţepenind în axul unui ued? Mercenarul opri Panzerul în dreptul locului în care se petrecea drama.

— Domnule locotenent, spuse Moşul, după ce dăduse târcoale maşinii, trebuie să vă tractăm sau lăsaţi beleaua aici şi vă ducem noi o bucată de drum.

Şoferul lui Leuwe, un flăcău de prin părţile Vienei, intrase până la brâu în motorul bolnav. Numai picioarele îi rămăseseră afară, ca şi cum jeepul ar fi deschis un bot uriaş, înghiţindu-l. De acolo îl auzeam fredonând „Die blaue Donau”. Locotenentul ne privi exasperat.

— Beyer, zise, nu-s de acord nici cu una, nici cu alta. Cu o remorcă după voi abia o să vă mai târâţi. Iar să-mi abandonez maşina nu-mi stă în fire. Herbert, ce mama dracului faci acolo?

Vienezul ieşi vesel din motor. Numai în albul ochilor nu avea ulei.

— Domnule locotenent, vă raportez că am descoperit defecţiunea. Unul dintre segmenţi…

— Scuteşte-mă! În cât timp o repari?

— Treizeci de minute, domnule locotenent. Poate mai puţin.

Moşul făcu un pas în direcţia lui Leuwe.

— Nu puteţi să rămâneţi singur aici. Vă asigurăm protecţia.

— Nici să nu te gândeşti la asta. Dacă englezii apar pe neaşteptate, eu şi Herbert o ştergem fară probleme. În plus, aruncaţi o privire în ograda lor. Oricum voiam să trimit o patrulă, să vedem cum stăm.

— Rămânem să vă păzim.

— Panzerul se mişcă greu. E o victimă sigură. Nu vreau să mai am şi grija voastră.

— Dar dacă nu reuşiţi să reparaţi motorul?

Un zâmbet dispreţuitor flutură pe buzele şoferului pasionat de vals şi şniţele. Aşa ceva nu intra în discuţie.

N-a fost chip să-l scoatem pe Leuwe dintr-ale lui. Zăcuse şase săptămâni pe un pat de spital, timp în care noi traversaserăm Mediterana într-o cutie de conserve, dăduserăm iama prin curvetul european şi reveniserăm să ne lăsăm oasele pe nisipurile Saharei. Lui Leuwe îi cususeră obrajii găuriţi de o schijă. Poate că infirmierele îi verificaseră şi alte organe, dar nu avea să mai fie acelaşi niciodată. Când încasezi primul glonţ, sau prima împunsătură de baionetă, sau primul bocanc în fudulii şi-ţi dai seama brusc că nu eşti invulnerabil, teama, o teamă persistentă te marchează pe viaţă.

Pe lângă semnele de pe faţă, locotenentul se procopsise cu o încăpăţânare bolnăvicioasă. Luase decizia să rămână şi cu asta basta. Mai târziu aveam s-o regretăm cu toţii. Însă pentru moment maiorul Hemke ne transmise elegant:

„Mişcaţi-vă cururile de-acolo, borâturile naibii!"

De piatră să fi fost şi n-ai fi putut rezista unei astfel de rugăminţi. Am luat-o din loc.

— Dacă nu apăreţi într-o oră, venim după dumneavoastră, ameninţă Moşul în vreme ce se căţăra pe tanc.

Mâncătorul de şniţele zâmbi din nou. În mintea lui era convins că avea să prindă 26 Panzer-Grenadiere înaintea noastră.

Ei bine, asta nu se întâmplă. Trecuseră mai bine de trei ore de când ne alăturaserăm regimentului. În cele din urmă ajunseserăm la un nou punct de alimentare cu carburant şi Hemke ordonă un scurt popas. Nu se zărea nimic în spatele nostru, dar nu puteam întârzia prea mult, de teama aviaţiei. În vreme ce geniştii forfoteau printre butoaiele de benzină, pregătind focurile de artificii, Mercenarul şi Portta, cocoţaţi pe turela Panzerului, scrutau îngrijoraţi zarea, prin lentilele binoclului.

— Vreo veste? îi întrebă Moşul, ronţăindu-şi unghiile de ciudă.

Mercenarul se mărgini să ridice din umeri. Grupa noastră, vestită prin scandalul pe care-l făcea de obicei, se scufundase acum într-o muţenie care ar fi făcut şi un peşte de ipsos sa pară slobod la gură. Locotenentul Leuwe era prea preţios ca sa ne permitem pierderea lui.

— Ce facem? sintetiză Mărunţelul, cu simplitatea care-l caracteriza de la naştere, ceea ce ne frământa pe toţi.

Lucrul care ne nedumerea cel mai tare era absenţa englezilor din ecuaţie. Nu putuseră ţine pasul cu noi? Dar asta nu explica întârzierea locotenentului.

— Poate că hiba fost mai nasoală decât credeau, am sugerat timid.

Heiden mă înghionti.

— Domnul locotenent are cel mai bun mecanic din tot regimentul.

După alte două ceasuri, întunericul începu să se furişeze de la o dună la alta. Maiorul Hemke se interesă de soarta locotenentului Leuwe. Era negru la faţă, de furie neputincioasă. Echipajele strânseră plasele de camuflaj, pregătindu-se s-o ia din loc. Urma să mergem toată noaptea, fară oprire, luând astfel un avans decisiv în faţa inamicului. Atunci Moşul se hotărî.

— Ne-ntoarcem.

Am primit cu toţii vestea ca pe cel mai firesc lucru din lume. Tot atât de firesc ca următorul răsărit de soare. Numai Heiden sări în sus un metru.

— Aţi căpiat de-a binelea! Asta e o încălcare gravă a disciplinei, puteţi fi acuzaţi chiar de dezertare şi trecere la inamic.

Aici cam avea dreptate. Însă timpul nu ne permitea o polemică. La ora douăzeci şi unu, maiorul Hemke dădu

ordinul de plecare. Mercenarul manevră în aşa fel încât în curând ne trezirăm în coada coloanei. Apoi încetini, pierzând teren, în vreme ce toţi ceilalţi se îndepărtau, cu un zgomot înfiorător.

„Trei sute doi, treci în coloană!” spuse unul din difuzoare.

Manevra nu scăpase ochiului nemţesc. Însă nici Obergefreiterul Beyer nu era născut ieri.

— Vă raportez că am avut probleme cu unul dintre pinioane. Totul e în regulă acum.

Şi îi făcu semn Mercenarului să frâneze din nou. Radistul maiorului ne somă iarăşi să trecem în coloană. Moşul ordonă stânga-mprejur. Ne-am dat cu capetele de toţi pereţii, inventând înjurăturile cele mai sofisticate pentru Mercenar, care din pricina nerăbdării de a-l revedea pe locotenent, uitase că transportă nişte domni. În scurtă vreme ne îndepărtaserăm destul de coloană. Nu eram în pericol să vină cineva după noi. Dacă vrei să dezertezi în mijlocul deşertului, nu e nici o problemă. Numai că nimeni nu e atât de nebun. Ar fi o dezertare spre moarte.

— Nu-mi place, mârâi Sevilla, pipăind sabia *ghurka* împrumutată în urmă cu o lună de la un mort de treabă. Ce crezi, Moşule?

Moşul nu-i răspunse. Îi ceru Mercenarului să oprească şi ieşi sub cerul liber ca să manevreze busola.

După cinci ore, Portta mă zgâlţâi, trezindu-mă dintr-un somn chinuit. Mărunţelul, încă buimac, se propti cu faţa în închizătorul tunului. Când se ridică, faţa-i era plină de sânge, dar el se şterse liniştit, ca şi cum ar fi fost sudoare.

— Opreşte! spuse Moşul.

Mercenarul frână. Am ieşit cu toţii din Panzer, ca să ţinem o scurtă consfătuire. Cerul era spuzit cu stele, luna lumina totul ca-n palmă. Mercenarul dispăru printre dunele mărunte pe care semiîntunericul le făcea să semene cu nişte cămile adormite. Reveni un minut mai târziu.

— Sunt, îi comunică el laconic Moşului.

Descoperise urmele lăsate peste zi de Regimentul 26-Panzer-Grenadiere. Vântul deşertului nu reuşise încă să le ascundă.

— Sevilla şi Portta, rămâneţi aici, hotărî Moşul. Noi ceilalţi o să facem o mică plimbare sub clar de lună.

— N-am vrut să vin cu voi, ne reaminti Heiden revoltat. De ce să nu rămân şi eu aici?

Glasul nu-i tremura deloc, deşi, cunoscându-l bine, ştiam că aventura nu-i face nici o plăcere.

— Pentru că ai fi în stare să bagi în marşarier şi să ne laşi pe-aici, hohoti Mărunţelul în surdină.

În vreme ce Portta şi Sevilla organizau marea finală a campionatului mondial de barbut, noi ceilalţi am pornit în spatele Mercenarului, care se descurca printre valurile de nisip de parcă fiecare ar fi avut câte o plăcuţă indicatoare. După douăzeci de metri am întors capul. Panzerul nu mai era nici el decât o mogâldeaţă, cu nimic deosebită de toate celelalte.

Am mărşăluit în tăcere cinci – şase sute de metri. În cele din urmă am ajuns la limita hamadei. Mărunţelul grohăi mulţumit. La greutatea lui, mersul prin nisip semăna cu evoluţia unui gândac într-o pungă cu faină.

— Verificaţi-vă armele, ordonă Moşul pe şoptite.

— Dar de ce? protestă Mărunţelul. Să fiu al naibii dacă am văzut măcar un picior de muscă prin preajmă.

Am scuturat nisipul din ţevile Schmeisserelor şi am mai strâns câte o chingă, pe ici, pe colo. Pornirăm din nou. Deplasarea era ceva mai uşoară pe grohotiş însă şi mai zgomotoasă. Am mai înaintat aşa un kilometru. Apoi ne oprirăm din nou.

— Culcat! şuieră Moşul.

Ne aflam pe marginea unei văioage lată de vreo cincizeci de metri şi nu mai adâncă de cinci. La început n-am recunoscut locul. Umbrele nopţii deformau peisajul, dându-i dimensiuni inexistente. După ce ne-am tras sufletul, ne-am orientat mai bine. Ne aflam chiar în dreptul locului în care jeepul locotenentului Leuwe îşi dăduse sufletul. Iar ceea ce crezusem la început că ar fi un bolovan mare proptit în axul scobituri era chiar jeepul.

— Nu mişcă nimeni, ne ceru aproape şoptit Mercenarul.

Până şi Mărunţelul încetă să mai respire, transformându-se într-o cantitate neînsufleţită de grăsime ambalată cazon. Ştia că flerul Mercenarului îi poate salva viaţa.

Am stat nemişcaţi treizeci şi cinci de minute. Nu se clintea nimic împrejur. Am stat aşa până când prin mădulare nu ne-a mai curs nici un strop de sânge, până când oasele ne-au strivit carnea. Nimic nu părea viu în universul nostru.

— Swen, Klebb, murmură Moşul. Mergeţi şi vedeţi ce se întâmplă. Noi vă acoperim.

Mercenarul porni fară un zgomot, asemenea unei umbre de nor. Dar nu existau nori pe cerul deşertului. M-am strecurat în urma lui, cu degetele încleştate pe patul armei. Când am ajuns la vreo cincisprezece metri de vehicul ne-

am oprit. Inima mi se strânse. Lângă roata din spate zăcea trupul unui om. După ce mânuieşti moartea luni în şir, ani de-a rândul, ghiceşti dintr-o privire cum stă treaba. În faţa noastră se afla un cadavru.

— Stai aici, spuse Mercenarul.

Se târî până acolo. Mi-am încordat auzul şi am privit înjur, gata să împroşc cu o ploaie de gloanţe pe oricine ar fi avut proasta inspiraţie să se ivească neinvitat. Dar nu veni nimeni să ne întrerupă ceremonia funebră. Pe urmă Mercenarul scoase un sâsâit. M-am târât spre el, cam fără chef.

— Mort, îmi confirmă sec.

Ne-am aplecat deasupra leşului, ca să camuflăm lumina lanternei. Mercenarul o aprinsese pentru o jumătate de secundă. Am scos un strigăt înăbuşit şi am căzut pe spate. Dacă lanterna s-ar fi aflat în mâna mea, aş fi scăpat-o cu siguranţă.

Mortului îi lipsea o jumătate de faţă. În locul în care ar fi trebuit să se afle obrazul şi ochiul drept nu mai era acum decât o felie de marmeladă roşie, fleşcăită. Primise o rafală scurtă sau o bucată mare dintr-o grenadă. Cealaltă jumătate de faţă rămăsese intactă. Ea nu-i aparţinea locotenentului Leuwe. Îi aparţinea ghinionistului şofer vienez.

Moşul şi Heiden veniră după noi, încălcând cele mai elementare măsuri de precauţie. Teama că locotenentului i s-ar fi putut întâmpla ceva îi scosese din sărite.

— Cercetaşi? întrebă Moşul.

Mercenarul mormăi afirmativ.

— Ştiau că s-ar putea să ne întoarcem.

— Cum adică? se miră Heiden.

— Herbert are buzunarele burduşite cu grenade amorsate. Ar fi mai bine să nu-l înghionteşti.

Heiden sări în sus de un metru.

— Buzunăreşte-l, îl sfătui Moşul. În vremea asta noi o să facem puţin pe detectivii.

Dar era clar ce se întâmplase. Prinşi cu treburile, Leuwe şi şoferul nici nu visaseră la grupa de cercetare care preceda corpul expediţionar britanic şi care se prăvălise peste ei fără să le telefoneze înainte. Cât timp Heiden extrase cu oftaturi şi înjurături una câte una grenadele din hainele mortului, noi „citirăm” semnele luptei.

Fuseseră şase sau şapte. Îl împuşcaseră pe Herbert de la bun început, ca să nu-i încurce. Spre deosebire de locotenentul Leuwe, el nu avusese pe epoleţi grade care să-i apere viaţa. Apoi englezii tăbărâseră peste ofiţer şi-l

doborâseră cu paturile armelor. La sfârşit îşi luaseră tălpăşiţa, cu tot cu Leuwe, pe care sperau să-l stoarcă mai rău ca pe-o lămâie. Se retrăseseră sub umbrela de soare a regimentului de blindate, care nu ne dădea pace de-o săptămână.

— Acum v-aţi lămurit, suspină ceva mai destins Heiden. Dacă ne grăbim, îi ajungem pe-ai noştri înainte să se lumineze. Putem încă să le servim gogoaşa cu defecţiunea care ne-a silit să rămânem în urmă.

Nu-i răspunse nimeni.

— Ne retragem, hotărî în cele din urmă Moşul. Mărunţelule, ia-l pe Herbert în grijă!

— Păi ce să mai facem cu el acum? se minună Mărunţelul. A murit, să fie sănătos! N-are nici măcar un dinte de aur, l-a controlat Portta acum o săptămână.

Ne-am retras pe acelaşi drum pe care veniserăm. Mărunţelul suduise la început, dar acum nu mai zicea nimic. Întunericul ascundea deocamdată faptul că tot creierul lui Herbert cursese pe uniforma matahalei. Îl dusese în spinare un kilometru întreg. Când intrarăm printre dune îi ceru lui Heiden să-l ajute.

— Mi se rupe mie-n paişpe de mortul tău, îl lămuri Heiden imediat, râzându-i în nas. N-ai decât să-l rogi frumos să meargă pe picioarele lui.

Nimic nu-l putea sili să care un colet care nu-i aparţinea, doar ordinul Moşului, dar acesta nu spuse nimic. După alte zece minute, Obergefreiterul fluieră într-un anume fel. Un fluierat identic îi răspunse în noapte. Ne apropiarăm de Panzer, bucuroşi că am mai scăpat o dată cu viaţă şi ne-am întors acasă întregi, neschilodiţi. Panzerul era pentru noi locul căruia îi puteam spune „acasă”.

— Locotenentul? întrebă Portta.

— L-au luat cu ei. Nu l-am îngropat pe Herbert pentru că nu ştiam încă dacă plecăm sau rămânem.

— Cum adică să rămânem? se lamentă Heiden. E cea mai mare prostie pe care…

Se întrerupse, sesizând tensiunea insuportabilă din aer.

— Unde să plecăm? întrebă Portta. I-am furat lui Hemke şase canistre cu benzină. La ora asta mă caută să mă aştearnă la picioare, în loc de blană de urs. Trebuie să aşteptăm să-i mai treacă furia.

— Unde-i Sevilla? întrebă Moşul intrigat.

Deodată se auzi un zgomot ciudat. Părea zgomotul pe care îl face o pereche de castaniete. Mercenarul ridică

lanterna şi îndreptă fasciculul luminos spre turelă. Toată lumea izbucni într-un râs isteric.

Sevilla se holba la noi, gol puşcă, bucuros că ne-am întors teferi, dar incapabil să facă faţă, cu această „garderobă” sumară, frigului care stăpânea deşertul noaptea. Ceea ce crezuserăm că sunt castaniete erau, de fapt, dinţii lui clănţănind.

— Am jucat câteva mâini pe dezbrăcatelea, ne lămuri Portta modest şi norocul mi-a făcut cu ochiul.

— Terminaţi cu prostiile, se răsti Moşul. Îmbarcarea!

Ne-am înghesuit în interiorul Panzerului, fară prea multă vorbă. Johann Portta îşi scoase din mers de pe el tot ce câştigase de la Sevilla. Tunica, nădragii, mânuşile cu degete decupate, bocancii şi un fular verde de mătase, rechiziţionat de la un bătrân travestit din Katowicze. Sevilla chiţăi bucuros.

— Ce mai stai, dă-i drumul! îi spuse Heiden Mercenarului. A rezolvat Dumnezeu problema. Odihnească-se în pace!

Mercenarul nu întoarse capul.

— Trebuie să ieşim de pe pistă, spuse Portta. Englezii pot fi aici dintr-o clipă într-alta.

Heiden deschise gura să spună ceva, însă o închise la loc descurajat. Nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să coboare şi s-o pornească de unul singur, pe jos.

— Nu vreau să vă riscaţi vieţile, spuse din nou Moşul. Sevilla?

Acela se foi nerăbdător.

— Dacă nu-l aducem înapoi pe Leuwe, cine ştie cu ce ne mai procopsim. Nu ţineţi minte ce-am păţit cu „Coş de bale”, care l-a înlocuit când a fost rănit?

Ne aminteam.

— Klebb?

— Locotenentul Leuwe este un om de onoare. Nu-l putem lăsa să îndure umilinţele prizonieratului, spuse Mercenarul cu asprime.

— Swen?

— S-ar fi întors el însuşi după noi, dacă ar fi fost nevoie.

Deşi nu fusese întrebat, Mărunţelul simţi nevoia să se exprime.

— Noi stăm şi flecărim acilea şi ăia-i dau la moacă barosanului, aprecie el. Să le tăiem boaşele, să năvălim peste ei, să-i punem să le mănânce!

Ca strategie nu era rău, însă cronologia operaţiunilor lăsa, ca de obicei în cazul său, de dorit.

— Atunci ne-am înţeles, căscă Portta, din cale afară de obosit.

Am pornit încet, ieşind de pe pistă şi am parcurs vreo doi kilometri, ca să fim siguri că tăvălugul care venea n-avea să ne crape capetele ca pe nişte ouă clocite. Ne oprirăm într-o căldare cu diametrul de vreo sută de metri, mărginită de dune cu crestele mai ascuţite decât baioneta lui Heiden. Panzerul dispăru cât ai clipi sub plasa de camuflaj. La lumina zilei eram invizibili din înalt, iar o patrulă ar fi trebuit să aibă un noroc chior ca din toate direcţiile posibile să cadă tocmai pe-a noastră. Fuseserăm destul de băftoşi până atunci şi n-aveam de gând să ne schimbăm de dragul unor haimanale.

— Dormiţi, ne sfătui Moşul, deşteptarea o să fie dură dis-de-dimineaţă. Cine-i primul planton?

— Eu, se oferi Mărunţelul. Nu-ş ce dracu' am de la o vreme, că nu mai pot dormi cum se cuvine.

— Grijile, îl zeflemisi Heiden. Aşa se-ntâmplă când îţi trec prea multe gânduri prin cap.

Din fericire nu se încăierară, poate şi de frica Moşului, pe care-l simţeau întărâtat, gata să-i taie în bucăţi. Am adormit pe loc şi m-am trezit după câteva ore, de parcă ar fi trecut numai un minut de întunecime absolută. Ceilalţi se dezmeticiseră deja.

M-a copleşit pe loc prezenţa străină, nedefinită, dar consistentă, grea, apăsătoare. Împărţind aceeaşi groapă cu camarazii tăi, zile şi nopţi în şir, săptămâni, luni de-a rândul, te obişnuieşti cu mirosul lor, cu zgomotele pe care le scot, cu undele minţilor. Nu-i mare scofală să te prinzi când vreun nepoftit îşi face apariţia.

De data asta erau sute. Am auzit mormăitul coloanei britanice, zeci de scarabei blindaţi, în interiorul cărora se prăjeau flăcăi mai veseli ori mai posaci, ca şi ai noştri, numai că vorbeau o limbă imposibilă. Patrulele roiau în jurul pumnului de fier care zorea să-l ajungă din urmă pe maiorul Hemke şi să-i scoată câteva măsele. Mercenarul şi Sevilla acoperiseră bine peste noapte tot ceea ce ar fi putut străluci în bătaia soarelui.

Mormăitul se prefăcu în vuiet. Pe deasupra hamadei trecură două Spittfire. Am mers cu Sevilla şi ne-am îngropat amândoi pe creasta de nisip. La nici două sute de metri în faţa noastră englezii avansau cu ochii în patru, nici prea iute, ca să nu piardă nimic din peisaj, nici moşmondindu-se, dornici să-i muşte pe-ai noştri de fund. Păreau să fie rămăşiţele unui batalion de elită, pe scheletul

căruia se grefaseră muşchi şi tendoane din mai toate armatele britanice. Peste două sute de oameni.

Aveau să treacă prin faţa noastră, ca la paradă. Deodată Sevilla se îngălbeni mai tare decât nisipul în care se vârâse.

— Dumnezeule!

Am întors încet capul, rugându-mă să nu fie ceea ce credeam.

Pe creasta dunei, venea spre noi un jeep plin ochi. Şase băieţi îşi lungeau gâturile în toate direcţiile, încercând să câştige experienţă. Se vedea de la o poştă că sunt începători, însă de data asta o nimeriseră. Panzerul era bine ascuns, dar dacă ne călcau pe spinare, aveau să-şi dea seama că nu veniserăm nici eu nici Sevilla călare pe-un dromader.

Mintea începu să-mi lucreze cu febrilitate, căutând o soluţie care întârzia să apară. Iar ei se apropiau metru cu metru.

— Ce facem? scânci Sevilla.

Habar n-aveam. Am intrat în panică şi creierul mi s-a golit imediat de gânduri. Eram doar un organism care respira şi înregistra imaginile automat, fără nici o reacţie. După cinci-şase secunde am ştiut limpede ce am de făcut. Nu ne rămânea decât să-i curăţăm pe toţi şase, cu o secundă înainte de a ne descoperi ei şi apoi să dăm fuga în adăpostul Panzerului.

— La semnalul meu, i-am spus lui Sevilla şi am armat amândoi în acelaşi timp.

Mai aveau vreo cincizeci de metri. Nici nu visau că moartea îi aşteaptă pe creasta dunei, într-o zi atât de frumoasă. Dacă ar fi ştiut, ar fi dat dovadă de mai multă seriozitate. Aşa însă chicoteau şi-şi trăgeau coate, ca nişte puştani la picnic.

Am agăţat trăgaciul cu degetul şi am fixat cătarea armei pe omul de la volan. Rafala avea să-l ciuruiască şi pe flăcăul din spatele său, ca şi pe cel din stânga sa. Sevilla avea porţia lui.

Încă un metru, încă doi. Acum le vedeam clar chipurile, începusem să disting detaliile, ceea ce nu era deloc bine, pentru că aş fi putut să mă înmoi. Am decis să trag de la treizeci de metri. Camarazii lor aveau să se repeadă după noi, însă Mercenarul ştia să facă un Panzer pierdut în deşert ca şi cum n-ar fi existat. Mi-am oprit respiraţia. Treizeci şi trei de metri. Treizeci şi doi…

Jeepul viră brusc la stânga şi porii să coboare panta dunei, accelerând spre coloana blindată. În urma lui se

stârni un nor de praf înecăcios, care ni-l ascunse vederii. Flăcăii se întoarseră la ai lor şi mai câştigară astfel câteva zile sau poate săptămâni de viaţă.

— Prizonierii sunt trimişi de obicei în spatele frontului, spuse Moşul ceva mai târziu, în cazanul clocotitor al tancului. Are rost să ne ţinem de coada lor?

Mărunţelul dădu din cap în semn că nu.

— Pe de altă parte, îşi dădu Portta cu părerea, dacă s-au mişcat cu iuţeală, în speranţa că vor ajunge din urmă 26 Panzer Grenadiere, n-au mai avut timp să se ocupe de fleacuri din astea. Ori l-au lichidat, ori îl ţin cu ei, ca pe un fel de monedă de schimb.

Mărunţelul dădu iarăşi din cap, de data aceasta afirmativ.

— În locul lor nu m-aş complica atât pentru un prizonier, făcu Mercenarul. Dacă au aflat ce le trebuia de la el, Leuwe e deja îngropat la un metru sub nisip. Locotenentul şi-a ţinut viaţa în propriile mâini.

Moşul se uită întrebător către mine şi Sevilla.

— Trebuie să prindem o „limbă”, fu de părere Sevilla, iar eu îl aprobai. La noapte ne lămurim cum stă treaba.

Mărunţelul dădu frenetic din cap. Dintre toate, prinderea unei „limbi” era pentru el cea mai mare desfătare. Din cauza manierelor lui proaste, inamicii nu se înghesuiau să fie capturaţi de Mărunţel.

După miezul nopţii le stăteam din nou în coastă. Opriseră, aşteptând să-i ajungă din urmă cisternele de benzină.

— Ne-ar prinde bine şi nouă ceva din benzina asta, grăi în sfârşit Heiden după ore în şir de tăcere, care ne făcuseră să sperăm că a amuţit definitiv.

Se obişnuise cu ideea că aveam să ne fâţâim prin deşert până când puneam mâna pe locotenentul Leuwe. Băieţii îşi ascuţeau de zor cuţitele cu două tăişuri, care la sfârşit, mişcate prin aerul rece, scoteau un şuierat subţire. Cuţitele simţeau apropierea sângelui şi se bucurau, în felul lor, că vor bea pe săturate.

— E timpul, spuse Moşul pe la trei.

Am pornit, în urma Mercenarului, eu, Heiden şi Mărunţelul, înveliserăm cu gajă tot ce putea să scoată un zgomot cât de mic, în stare să atragă ploaia de gloanţe. Ne vopsiserăm feţele, ca să nu strălucească la lumina lunii.

I-am văzut de departe, deşi în întuneric mogâldeţele ar fi putut însemna orice, grămăjoare de pietre ori nisip. Dar ei, sărmani imbecili, aprinseseră o ţigară pe care şi-o treceau unul altuia, în căuşul palmei. Îşi imaginaseră că o singură

ţigară, palmată, nu-i va pune în pericol. Ar fi trebuit să-l las pe Mercenar să le explice că jarul se vede noaptea de la un kilometru. Că jarul unei ţigări este ca viaţa fiecăruia dintre ei. Cu cât sorbeau mai cu sete din chiştocul ţigării, cu atât mai luminos şi mai greu de ascuns se dovedea licărul. Cu cât sorbeau mai însetaţi fumul călduţ, cu atât se micşora ţigara şi, o dată cu ea, viaţa fiecăruia dintre ei. O lecţie simplă, care se predă o singură dată.

— Pe ei! icni Mărunţelul.

Erau trei. Imediat ce se lăsase întunericul, se depărtaseră la o sută cincizeci de metri de coloana blindată şi îşi încropiseră un culcuş colectiv, adunând toate pietrele pe care le găsiseră în jur. N-aveau prea multe griji, fiindcă 26 Panzer-Grenadiere fugea mâncând pământul dinaintea lor, iar colea, în hamada din spatele lor, aşteptau sute de camarazi gata să le sară în ajutor. Peste două ore alţi camarazi aveau să-i schimbe. Aşteptarea era plăcută, cu o ţigară şi poate una dintre acele sticluţe plate de whisky scoţian, care încălzeşte mai întâi pectoralul, apoi gâtlejul şi mintea. În întunericul deşertului, sub razele reci ale lunii, nu era mare lucru de văzut.

În afară de noi. Am venit din stânga lor, ceea ce ne convenea de minune. Luna, ca o privelişte romantică, le captase toată atenţia şi, în plus, reflexele sunt, în general, mai slabe pe partea stângă. Mărunţelul îl identifică pe cel mai pirpiriu dintre cei trei, cel care avea să fie „limba” şi îl trăsni în moalele capului, cu jumătate din forţa de care era în stare. Nefericitul sughiţă şi-şi pierdu imediat cunoştinţa, răsucindu-se pe picioarele moi. Cuţitul Mercenarului şi cel al lui Heiden lucrară repede şi în cea mai desăvârşită linişte. Mercenarul îi reteză adversarului său beregata. Înainte ca o singură picătură de sânge, din şuvoiul care ţâşnise foşnind, să-i păteze uniforma, sări în lături. Mercenarul era foarte grijuliu cu detaliile ţinutei.

Heiden îşi înţepă victima de trei ori în mijlocul pieptului, în vreme ce cu stânga îi încleştase fălcile într-o strânsoare de oţel. Apoi îi amortiză căderea. Ideea era să nu scoată nici cel mai mic zgomot.

Totul durase cinci secunde.

— Cum stăm? întrebă Mărunţelul, umblând la brâu după lanternă.

— Dacă aprinzi lumina acum, îl avertiză Heiden, într-un minut te vor ciurui ca pe o bucată de şvaiţer.

— Dar cu o secundă înaintea lor am să-l ucid eu însumi, spuse Mercenarul.

Mărunţelul se potoli ca prin farmec. Se mulţumi să pipăie pe întuneric gurile năclăite ale celor trei. Nu simţise aurul. Mercenarul se aplecă pentru o ultimă verificare.

— Heiden nu şi-a terminat treaba, mă anunţă el. Swen, rezolvă-l pe nenorocitul ăsta!

M-am aplecat şi eu. Prin cine ştie ce minune, soldatul pe care Heiden îl înţepase de trei ori în inimă încă mai respira. Când luna îi luci în privirile pe cale să se aburească, degetele mi s-au înmuiat pe mânerul cuţitului. Însă n-aveam ce face. Am aşezat vârful în scobitura gâtului şi m-am pregătit să apăs. Atunci Heiden mă apucă de cot.

— Opreşte-te, Swen, şuieră Mercenarul. Ăsta-i tot ce ne-a rămas.

Mărunţelul o făcuse din nou de oaie. Pirpiriul pe care-l altoise în moalele capului era acum mai ţeapăn ca o păpuşă decupată dintr-un capac de coşciug. Pesemne că avusese ţeasta mai subţire decât calculase namila noastră. Creierul îi ieşise prin urechi.

Singurul supravieţuitor rămăsese acum rănitul lui Heiden. Respira greu, din ce în ce mai greu. Nu-i puteam vedea chipul, dar ştiam prea bine cum se petrec astfel de lucruri. O spumă trandafirie dădea să se reverse pe la colţurile buzelor. În plămânii găuriţi se petrecuse o adevărat inundaţie, care făcea respiraţia aproape imposibilă. La primul acces de tuse, nefericitul avea să ne scuipe în faţă propriul său sânge.

— Imbecilule, îi şopti Mercenarul Mărunţelului. Ia-l şi ai grijă de el ca de ochii din cap!

I-am acoperit iute pe morţi, ceva mai departe. Camarazii care urmau să-i schimbe n-aveau să-i mai descopere până la ziuă, dacă nu cumva ordinul de plecare n-avea să sosească în cursul aceleiaşi nopţi. Atunci cei trei aveau să fie daţi dispăruţi şi nimeni n-avea să se mai sinchisească de soarta lor. Războiul era prea mare ca să poată cuprinde şi trei vieţi nenorocite.

Ne-am întors la ai noştri la fel de repede precum îi părăsisem. Moşul ne bălăcări cum îi veni la gură. În locul unei „limbi" taman bune de pus la frigare, de la care să stoarcem tot ce ne interesa, în locul unuia pe care să-l putem speria după placul inimii, îi aduceam un muribund, un nenorocit cu un picior proptit deja pe malul celălalt al râului care curge la marginea Iadului. Ce puteam scoate de la el?

— Ce putem scoate de la amărâtul ăsta în afară de ultima suflare? se luă Moşul cu mâinile de cap.

Trebuia să ne mişcăm repede, dacă voiam să dăm de urma lui Leuwe. Mercenarul îl aduse pe muribund în interiorul tancului. Lumina slabă sporea paloarea care începuse deja să-i acopere faţa. Numai ochii îi luceau cuprinşi de febră. Ei ne căutau însă nu se puteau opri pe nici unul dintre chipurile noastre.

Heiden îi improvizase un pansament ca să-i încetinească hemoragia. Dar şi aşa pierduse jumătate din sânge, iar cealaltă jumătate n-avea să-l mai ţină mult în viaţă.

— Cum îţi merge, camarade? îl întrebă Sevilla într-o englezească aproape fără cusur.

Avea un tupeu formidabil. Soldatul se holbă la el neîncrezător. Schiţă chiar un zâmbet chinuit. Din mulţimea de umbre care-i dădeau târcoale, chemându-l în moarte, trăsăturile lui Sevilla i se conturaseră deodată limpezi, ca ultime semne ale lumii pe care o părăsea.

— Binişor, îi răspunse cu un efort supraomenesc.

Şi îndată un fir de sânge răzbătu pe la colţul buzelor. L-am şters cu o bucată de tifon. Am aşteptat răbdători să înghită lichidul care îl îneca. Heiden îl întoarse pe-o parte, ceea ce-i mai uşură respiraţia.

— Ce dracu' faceţi aici? se miră el printre gemete. Trebuia să fugiţi mâncând pământul, la douăj' de mile de-aici.

— Asta şi făceam, îi răspunse calm Sevilla. Dar ne-am întors să luăm un camarad care a rămas în urmă.

În ochii muribundului se ivi o scânteie de curiozitate, dublată de amuzament. Ca om al armelor putea pricepe trăsnaia asta.

— Sunteţi în misiune?

Sevilla privi în direcţia Moşului. Nu mai aşteptă încuviinţarea.

— Nu. Tragem o gonetă de capul nostru.

Englezul începu să icnească des. La fiecare icnet stropi de salivă sângerie ne împroşcau pe toţi. Râdea. Pe urmă rămase cu ochii duşi. Nu respira, sau dacă o făcea, era atât de uşor, încât eu unul nu puteam să-mi dau seama. Ne-am speriat, crezând că murise.

— Încă nu, spuse Mercenarul. Dar nu mai are mult.

Rănitul se dezmetici. Un rânjet înfiorător îi schimonosi obrazul.

— Care-i ăla de m-a făcut? întrebă. Arată-te la faţă, băi rahat!

Heiden se înfăţişă, cu privirile în bombeuri, ca un şcolar care a fost prins mânjind clanţele cu magiun. Englezul îl

fixă cu severitate.

— Lucru de cârpaci, îi spuse dispreţuitor. M-ai înţepat de trei ori şi tot mai trăiesc. Păi dacă încăpeai tu pe mâna mea, puţoiule, te terminam din prima.

Heiden se înroşi la faţă şi nu spuse nimic.

— Cine e camaradul pe care-l căutaţi? întrebă soldatul.

Moşul se apropie de el.

— Locotenentul nostru, spuse. Locotenentul Leuwe. Jeepul lui a rămas în pană alaltăieri în hamada.

Englezul începu din nou să râdă, acoperindu-ne cu scuipat. Trebuia să stăm cât mai aproape de buzele lui, ca să nu scăpăm nici măcar un sunet. Apoi se linişti şi rămase iarăşi ţeapăn, vreo zece minute. Nu puteam face nimic altceva decât să aşteptăm.

— Îmi amintesc, spuse deodată, pe tonul cel mai firesc cu putinţă. Îmi amintesc de camaradul vostru. Shorty Wendell, de la a patra, l-a mardit bine. Shorty nu suportă friţii vii.

— L-a ucis? sărirăm toţi în picioare.

Mărunţelul îşi făcu loc cu coatele ca să-l poată rupe în bucăţi.

— Nu, nu l-a găurit, spuse cu regret englezul. Doar l-a încins puţin.

Îşi adună ultimele puteri. Asistasem şi altădată la aşa ceva. În apropierea morţii ai impresia că, dacă n-ai s-o bagi în seamă, ea se va îndepărta de tine în vârful picioarelor. Muribunzii intră într-o frenezie a vorbei, se agaţă cu disperare de ultimele clipe. Ei flecăresc veseli minute în şir, până când cele din urmă picături de aer se risipesc. Întrebările lor sunt fară număr, de parcă ar vrea să afle pe ultima sută de metri toate răspunsurile pe care viaţa le-a ascuns de ei.

— Shorty vâjâia de vreo două zile în cercetare, cu grupa lui de huligani. Sergentul O'Maley păstoreşte oiţele astea. Nu-l cunoaşteţi pe O'Maley? Nu-i nimic, o să aveţi ocazia în următoarele zile, deşi aţi face mai bine să vă feriţi. Lume proastă, mă-nţelegeţi… Ei şi pe când străbăteau ei deşertul în cea mai mare viteză, pe jumătate beţi, se-nţelege, dau peste locotenentul ăsta al vostru şi încrezutul lui de şofer. Shorty ne-a povestit tot la un păhărel, ieri seară. Avem un alambic camuflat la companie; Vince, ăl de-i croirăţi o gură în plus pe gât, era mare meşter să ciordească tot felul de resturi din care iese rachiu.

Alambicul nostru se dusese cu 26 Panzer-Grenadiere. Portta suspină cu ochii deodată umezi.

— Ei şi cad ei peste lentul ăsta al vostru. Băiat vânos altfel. Shorty s-a ales cu un ochi vânăt, iar mitraliorul a mierlit-o dintr-o grenadă, dar mai înainte apucase să-i decupeze jumătate de ţeastă şoferului. Lentul vostru a mai dat din mâini şi din picioare până l-au luat băieţii la ghionţi. P-ormă l-au dovedit.

Intră din nou în recreaţie. Ultima. L-am aşteptat tăcuţi să se întoarcă de pe cea lume.

— Unde e locotenentul acum? întrebă Moşul.

— Unde este? repetă Sevilla.

Muribundul ne privi cu ochii înceţoşaţi. Respiraţia îi era din ce în ce mai rapidă, mai scurtă şi grea.

— Lua-v-ar dracu' pe toţi, de ce să vă spui? Ce, mi-ar fi stricat o lună-două de viaţă în plus?

Nu i-am răspuns nimic. Ce-am fi putut să-i răspundem?

— E tot pe mâna lu' Shorty, spuse deodată englezul. V-o spui fiindcă dacă v-aţi pus pieile la saramură ca să nu-l lăsaţi pe om la ananghie, înseamnă că sunteţi băieţi de treabă. Chiar şi tu, ăsta, care nu ştii să înjunghii un om ca lumea!

Luă ultima înghiţitură de aer, pregătindu-se de scufundare.

— Nu l-au trimis înapoi, că ne grăbeam să vă prindem din urmă şi voiau să-l stoarcă de tot ce ştia. E pe mâna lui Shorty. Mai mult n-am ce să vă spui. Băi, băieţi, da' o gură de apă nu-mi daţi?

M-am întors să iau bidonul. Atunci se auzi un hârâit aspru, ca zgomotul făcut de pânza fierăstrăului pe un butuc uscat. Ne-am aplecat peste trupul năclăit de sânge.

Englezul îşi încheiase socotelile cu viaţa. Încremenise cu ochii larg deschişi şi gura căscată. Mărunţelul i-o închise la loc, cu un gest prea puţin tandru, iar Heiden îşi trecu palma peste pleoapele acum inutile. Moşul făcu repede semnul crucii deasupra mortului.

Îl îngroparăm în zorii zilei, tremurând de frig. De fapt, îl rostogolirăm pe o parte, într-un şanţ de o jumătate de metru adâncime. Pornirăm apoi după coloana britanică şi locotenentul Leuwe. Panzerul torcea regulat. Mai aveam benzină pentru câţiva zeci de kilometri. Apoi ceva trebuia să se întâmple neapărat.

Mărunţelul lălăia cât îl ţinea gura „Wilma, ochii tăi spun totul”, însă încurca vorbele şi din când în când mai punea şi de la el. Mergeam cu toată viteza, fără teama că am putea fi descoperiţi de vreun pilot zelos şi bombardaţi. Heiden şi Portta acoperiseră cu abilitate crucile negre de pe flancurile

Panzerului. Puteam trece acum drept nişte întârziaţi care zoreau să-i ajungă din urmă pe-ai lor înainte ca aceştia să se încaiere cu friţii.

— Praf, fum, ne comunică laconic Mercenarul, puţin înainte de miezul zilei.

Ne-am apropiat până când am putut urmări ce se întâmplă prin lentilele binoclurilor. Era bucluc mare.

Sătul să dea bir cu fugiţii, maiorul Hemke organizase un mare bal la care îi invitase şi pe englezi. Aveau să afle, cu ocazia asta, de ce i se spune „Werner cel scârbos".

Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se încăierase cu blindatele britanice, undeva, între Augila şi Zella, pe care nu speram să le mai vedem vreodată, în mijlocul mării de nisip. Ca de obicei, în cazul ciocnirilor cu blindate, primele cinci minute fuseseră îngrozitoare. Norii groşi de fum negru prefăcuseră ziua în noapte. Carcasele incendiate scoteau un fluierat insuportabil, iar dinăuntrul lor răzbăteau urletele nefericiţilor care nu avuseseră timp să iasă. Carnea lor, topindu-se, tencuia pereţii de metal înroşit.

— Iu-hu! făcu Mărunţelul, frecându-şi palmele de bucurie. Distracţie pe gratis, avere sigură!

Se gândea, desigur la danturile luxoase ale ofiţerilor britanici (şi nu numai), în alcătuirea cărora era imposibil să nu descopere, după bătălie, niscaiva piese preţioase. Ar fi dat năvală chiar în clipa următoare, dacă Moşul nu l-ar fi împins înapoi în tanc.

— Acolo! strigă Portta, al cărui ochi vulturesc descoperise, în jocul amăgitor al luminilor şi umbrelor, ceea ce ne trebuia.

Ne-am uitat în direcţia indicată de camaradul nostru. Un camion cu prelata suflecată în spate şi un Willys de recunoaştere o ştergeau englezeşte de pe câmpul de bătaie. De la înălţimea la care ne aflam, am zărit câteva trupuri culcate pe podeaua camionului, sub ţevile de automat cu care doi soldaţi îi împungeau între omoplaţi. Prizonieri!

— După ei! strigă Moşul.

Mercenarul pornise motorul cu o fracţiune de secundă înainte să audă ordinul. Panzerul îşi ridică ţeava, ca şi cum ar fi dat onorul şi o porni val-vârtej pe povârnişul dunei. Până atunci, deşi mai mult ca sigur că fuseserăm depistaţi, nimeni nu îndrăznise să deschidă focul asupra noastră. Lipsa oricărui însemn de pe blindaj îi făcuse să ezite şi pe ai noştri şi pe ai lor. E groaznic să-ţi dobori din greşeală un camarad.

Dar nu făcuserăm nici o sută de metri şi necazurile începură să curgă gârlă. Un grup de infanterişti se repezi spre şenilele Panzerului cu braţele încărcate de grenade. Cum nu se înghesuiseră să ne ureze bun venit, Heiden îi seceră fară prea multă vorbă, dintr-o singură mişcare circulară a mitralierei. Unul dintre ei încă mai dădea din picioare când şenila din stânga a tancului nostru trecu peste el, făcându-l una cu nisipul încins.

— Mai departe! strigă Moşul nerăbdător.

Mercenarul începu un slalom elegant printre mormintele în flăcări, căutând să nu piardă din ochi camionul care, cu toate străduinţele noastre, se îndepărta cu o iuţeală înspăimântătoare.

— Atenţie, la ora zece! urlă Sevilla.

Mărunţelul roti turela tunului ca pe o jucărie. Din pricina efortului brusc, scăpase un vânt care era să ne ucidă pe toţi înainte de a vedea ce pericol ne paşte. În direcţia indicată de Sevilla am zărit un tanc Mathilda, al cărui tun ne ţintea de vreo câteva secunde. Pentru că se mocăiseră prea mult, Portta le trimise un proiectil perforant chiar la îmbinarea dintre turelă şi rulment. Explozia făcu ravagii.

— Mai departe!

Încă un tanc ne tăie calea. Mercenarul dădu pur şi simplu peste el, ca în bătăliile navale de acum câteva sute de ani, răsturnându-l. Băieţilor dinăuntru nu le rămânea decât să aştepte sfârşitul luptei cu speranţa că ai lor vor avea timp să-i scoată de-acolo.

— „Wilma, Wi-ilma, ochii tăi…”, urla Mărunţelul, zvârlindu-şi braţele în lături, aşa cum auzise că se procedează la operă.

În mintea lui, dacă un artist făcea gesturi largi cu mâinile, apoi acela era sortit gloriei nemuritoare. După un astfel de criteriu, boxerii erau trecuţi tot în tagma actorilor.

Un proiectil lovi blindajul, dar ricoşă şi, schimbându-şi traiectoria, ucise şase oameni, ceva mai departe, trei britanici şi trei nemţi, care se luaseră la trântă într-un loc nepotrivit. În sfârşit, traversând un colţ al câmpului de bătaie, ieşirăm la lumină, ca într-o poiană. Practic, ştiindu-l pe vulpoiul de Hemke, nu ne prea păsa de ceea ce se petrecea în spatele nostru. Am vânturat aşadar fumul şi ne-am uitat după ce ne interesa.

Pierduserăm prea multă vreme. Camionul dispăruse dincolo de orizont. Willysul îl urmase.

CAPITOLUL 2
Jocul de-a şoarecele şi pisica

În poartă stătea Feldwebelul Horst Hupvika, de la compania a doua. Se spunea că e cel mai bun portar din Afrikakorps, dacă nu cumva al întregii armate germane. Dar cred că totul era exagerat. Oricum, întâlnindu-i privirea, nu puteai să nu laşi ochii în pământ. Irisul său, de un albastru intens ca o flacără de arzător, te putea face să te clatini. Ghicea de îndată direcţia şutului şi, pentru că musculatura, oasele şi tendoanele sale nu aşteptau decât intenţia unui ordin, această magnifică maşinărie umană sărea într-o fracţiune de secundă şi prindea mingea.

Cam aşa gândeam cu toţii în vreme ce Sevilla îşi potrivea balonul în punctul de la unsprezece metri, nemarcat cu var, pentru că varul nu ţine şi nici măcar nu prinde pe nisip. Între timp, tot prefăcându-se că-şi instruieşte elevul, Portta mutase, cu un dans savant al picioarelor, punctul pe la vreo nouă metri şi jumătate, dar asta era o altă poveste.

Soarele strălucea mai abitir ca oricând, pe cer nu se zărea nici cea mai firavă scamă de nor, aerul era imobil, nisipul se măcina lent, aşa cum o făcea de mii de ani. Era o zi perfectă pentru fotbal.

Arbitrul, un tip care toată viaţa lui împărţise pâinea tăiată în patru pe la bucătărie, ceru executarea loviturii de pedeapsă. Sevilla îşi luă un elan nu prea mare, se repezi şi trase.

— Goool! Goool! strigară fanii noştri şi cei care pariaseră bani buni pe monturile de la picioarele lui Sevilla.

Se porni o hărmălaie de nedescris. Adversarii noştri susţineau că mingea a trecut peste poartă şi s-a oprit în tribune. Sevilla însă, în fruntea unui grup de cunoscători, se jura pe ce-avea mai sfânt că balonul a intrat sub bară şi a făcut să fluture plasa. În focul argumentelor păreau să fi uitat că nu există nici poartă, nici tribune, nici măcar un petec de plasă.

Arbitrul se strădui puţin să ţină taberele în frâu, apoi se retrase. Apărură primele şişuri.

— Ce se întâmplă aici? se răsti maiorul Hemke. De ce au scos toţi oamenii ăştia cuţitele?

Portta făcu vesel un pas înainte.

— Permiteţi să raportez, Herr Maior! Încercau să stabilească cu mare precizie care este poziţia barei transversale, pentru că de aceasta depinde acordarea sau anularea golului. Ori este ştiut că, dintre toate, măsurătoarea cu ajutorul cuţitelor este…

— Aşa care va să zică? făcu maiorul cu tonul acela care ne dădea pas alergător.

În mai puţin de un minut, terenul de joc era gol. Rămăseseră doar Portta, Sevilla, Horst Hupvika şi maiorul însuşi.

— Aşa deci? repetă acesta din urmă.

Se aplecă şi ridică din nisip baioneta unuia dintre băieţii care o tuliseră. Apoi o privi îndelung.

— Meciul a luat sfârşit, spuse el. Din păcate nici una dintre echipe nu a reuşit să puncteze decisiv. E nevoie poate de mai multă disciplină, de o mai bună pregătire fizică şi, de ce nu, de echipament mai bun.

Şi zicând toate acestea, înfipse baioneta până la mâner în mingea care-şi dădu sufletul cu un şuierat scurt.

Regimentul 26 Panzer-Grenadiere îşi luase din nou tălpăşiţa, însă de data asta ai noştri puteau fi siguri că „lighenaşelor” le vor trebui cel puţin două zile ca să-şi lingă rănile şi să reia urmărirea. Ciocnirea fusese teribilă. Zeci de vehicule şi nenumărate cadavre zăceau, pe jumătate carbonizate, pe jumătate îngropate în nisip. Mirosul de hoit ars avea să alunge şi cele mai scârboase gângănii din partea locului pentru multe luni.

În vreme ce britanicii erau preocupaţi să-şi adune răniţii, noi dădeam târcoale la marginea arenei. Camionul cu prizonieri dispăruse de mult în aerul tremurând, însă nu ne puteam aventura în urmărirea lui. Nu puteam de asemenea nici să zăbovim prea mult prin împrejurimi, fiindcă, de îndată ce s-ar fi risipit confuzia de după încăierare, englezii ar fi început să se uite chiorâş în direcţia noastră.

În cele din urmă Mercenarul frână brusc. Găsise ce-i trebuia. Am sărit ca arşi afară din tanc, fiecare cu câte două canistre, pe care le colecţionaserăm grijulii de-a lungul timpului.

În faţa noastră se afla un tanc uşor, Stuart, prăvălit pe o parte, cu şenilele spulberate. Unul dintre membrii

echipajului zăcea frânt peste marginea turelei, cu o gaură cât toate zilele în spinare. Când ne-am apropiat, Mărunţelul i-a ciordit la iuţeală ghiulurile din degete. Nu pleci la bătaie cu bijuteriile pe tine.

Am golit repede rezervorul şi am cărat benzina până la Panzerul nostru. Aveam acum destulă cât să ne asigure o autonomie de câţiva zeci de kilometri. După aia, Dumnezeu cu mila! Am umblat de asemenea cu multă înţelepciune la rezerva de apă.

— Hei, strigă Sevilla, ia uite!

Îşi vârâse capul prin capacul turelei, însă îl scoase la iuţeală, evitând rafala scurtă care urmă. Gloanţele loviră metalul şi ricoşară ţiuind. Ne-am repezit într-acolo, curioşi.

Unul dintre tanchişti, probabil ochitorul, scăpase cu viaţă. E adevărat că-şi ţinea măruntaiele în poală, însă la urma urmei nu poţi avea totul pe lumea asta. Ne-am minunat câteva secunde. El încercă să ne împuşte însă închizătorul armei clănţăni în gol. Nu mai avea gloanţe. Atunci se răsuci gemând către staţia radio, care părea să fi rămas intactă după zgâlţâiala pe care tancul Stuart o suferise din pricina obuzului.

Heiden scoase calm Coltul din toc şi ţinti urechea stângă a căposului. L-am aprobat în tăcere. Pur şi simplu omul fusese lipsit de maniere. Nu aşa te porţi cu un grup de musafiri. Moşul însă îi dădu lui Heiden peste mână şi glonţul lovi staţia radio. Era bine şi-aşa.

— Vine ploaia! ne anunţă Mercenarul cu glas încordat.

Împuşcăturile atrăseseră atenţia britanicilor. Două Willysuri echipate cu mitraliere grele, în stare să taie un camarad în două şi un tanc se mişcau greoi în direcţia noastră. Cei dinăuntru se întrebau pesemne care-i treaba cu noi.

— Dă-i drumul, dă-i drumul, strigă Heiden deodată grăbit.

— Păi parcă voiai să mai rămâi, se hlizi Portta.

Mercenarul porni Panzerul şi curând îi lăsarăm pe curioşi mult în urmă. Nici ei nu păreau prea hotărâţi să ne urmeze, astfel încât despărţirea fu scurtă şi nedureroasă.

Rulam acum cu patruzeci de kilometri la oră. După treizeci de minute am oprit pentru ca Portta să poată lua din nou urma. Eram pe drumul cel bun.

— Leuwe va găsi prilejul cel mai potrivit şi va sări din camion, îşi dădu cu părerea Mărunţelul, gata oricând să-şi imagineze mici povestioare eroice, lipsite de cel mai elementar simţ practic, dar care se terminau întotdeauna cu

bine pentru eroul lor, de preferat cu descoperirea unui depozit de dinţi de aur.

— Locotenentul nostru nu-i atât de fraier, răspunse Moşul. Ce şanse ar avea să supravieţuiască în deşert? O să stea cuminte pe fundul lui până când vor ajunge într-un loc civilizat.

— Trebuie să-i ajungem din urmă înainte de a ni se termina din nou benzina, spuse în sfârşit şi Heiden un lucru înţelept. Cine ştie când şi unde mai putem alimenta.

Goneam ca mânaţi de o mie de draci. Mercenarul storcea motorul Panzerului de ultima picătură de energie. Dacă o ţinea aşa, curând aveam să zărim minaretele din Cairo. Noi însă am fi vrut să vedem camionul cu prizonieri. Dar cu toate că nu ne opriserăm timp de patru ore, camionul întârzia să-şi facă apariţia la orizont.

— Opreşte, spuse deodată Moşul.

Era evident că în locul acela îşi schimbaseră planurile. Ne-am fâţâit cu toţii în preajma urmelor de roţi. Coteau brusc spre sud, la un unghi de aproximativ nouăzeci de grade faţă de direcţia pe care o urmaseră până atunci.

— Ce-o mai fi şi asta? se minună Mărunţelul.

Deplasarea îndelungată îl scosese în aşa hal din sărite încât nu mai suporta hainele pe el. Rupsese mânecile tunicii de la umeri şi crăcii pantalonilor imediat sub genunchi. Semăna cu un personaj din *Hansel şi Grettel,* numai că în basmul ăsta avea puşcă. Apropo de puşcă, ne-o tot vântura pe sub nas.

— N-are nici o noimă, se exprimă şi Sevilla. De ce s-ar abate din drumul lor spre casă? Mai ales că au toate şansele să-şi întâlnească şi alţi camarazi care vin dinspre Egipt.

Mercenarul, care scormonise în tăcere urmele cauciucurilor, se ridică în picioare.

— Numai dacă nu cumva au o altă „casă” mai aproape decât aceea, spuse el.

Portta şi Moşul îi dădură dreptate.

— Pesemne că frontul s-a mişcat atât de repede, zise Moşul, încât ai lor se află deja avansaţi pe flancuri. I-au anunţat prin radio acum câteva ore. Ce rost avea să mai bată drumul până la camarazii lor când camarazii au venit singuri încoace?

— Pariez pe iataganul meu argintat, contra desertul vostru pe-un an de-aici înainte, că e o bază britanică la câteva mile sud, completă Portta presimţirea.

Am ţinut sfat de război. Aveam muniţie şi apă berechet. Benzina ne-ar fi ajuns însă numai pentru un dus. Cu

merindele stăteam prost de tot. În afara câtorva conserve de legume şterpelite de Portta de la bucătăria Regimentului 26 (fie-i degetele binecuvântate!), nu mai posedam nimic altceva. Nenorocirea fu primită de Mărunţel cu răgete îndurerate. Era, prin excelenţă, carnivor.

— Am să înfulec un căpitan de-al englezilor, pe inima goală, ne promise el după ce-l consolaserăm cu palme pe spinare. Îmi plac căpitanii fiindcă sunt durdulii şi se rumenesc frumos la foc mic.

Nu glumea. Sfatul se sparse în această atmosferă optimistă.

— Plecăm îndată ce se întunecă, stabili Moşul. Ochii cât cepele! Nu dăm peste ei ca berbecii, să ne jupoaie de vii în secunda următoare. Nu trecem ca bezmeticii, fară să-i băgăm în seamă. Ne mişcăm atenţi. Leuwe ne-aşteaptă.

— Nu ştim sigur că e acolo, protestă Heiden. Ne bizuim doar pe bazaconiile înşirate de un muribund.

Oricât l-am fi urât pentru asta, avea dreptate. Nu puteam face nimic, decât să credem cu tărie în presupunerile noastre.

Panzerul se urni la opt seara, cu motorul turat la minim. Nu aprinseserăm nimic, ca să nu ne dăm de gol înainte de vreme, însă sforăitul motorului se putea auzi de la mile întregi. N-aveam ce să-i facem. O patrulă de-a „lighenaşelor”, un grup de-al LRDG, plictisit să aştepte sfârşitul războiului în linişte, ne-ar fi putut lesne veni de hac. Dar până să ne ronţăie aveau să-şi piardă mulţi dinţi.

Traversam o zonă monotonă, presărată cu puzderie de bolovani, pe care Mercenarul îi ocolea cu îndemânare. Manevrele sale ne zguduiau ca dracu’, făcând să protesteze ficatul, rinichii, stomacul şi alte chestii din care e alcătuit un soldat, în afară de Schmeisserul său. Era din ce în ce mai frig. Portta coborî capacul turelei, răpindu-ne priveliştea cerului veşnic senin, la a cărui poartă străjuia, grandioasă, Crucea Sudului. În întuneric feţele noastre nu se mai deosebeau.

La sud de Aujillah, mult mai la sud, deşertul nu mai poate fi stăpânit. Nisipul e o fiară, arşiţa o haită de asasini. Nopţile smulg carnea de pe trupuri şi fac oasele să explodeze asemenea pietrelor. Cel rămas fără adăpost într-o astfel de noapte, ori în ziua care urmează, e pierdut.

Aproape de Tazerbo, primul dintr-un grup de petice înverzite, care coboară ca o turmă spre Tropicul Cancerului, deşertul se sfâşie în nenumărate ueduri, prin

care o dată la câţiva ani ploaia dă naştere unor torente vijelioase cărora nimic nu le poate ţine piept. Labirintul pare fară sfârşit. Dacă vrei să găseşti ceva sau pe cineva care s-a ascuns într-unul dintre aceste ueduri, nu-ţi ajunge o viaţă de om.

Şapte bărbaţi stăteau la pândă pe creasta unuia dintre ele. Urmăreau cu mare atenţie curgerea umbrelor deasupra locului pe care-l descoperiseră mai mult datorită unui al şaselea simţ decât datorită busolei. Locul forfotea de lume chiar şi în pragul nopţii, chiar aşa, pe ger. Englezii trăseseră colacii de sârmă ghimpată şi-i proptiseră cu pari sănătoşi. O mitralieră antiaeriană pândea într-un foişor scund.

Cei şapte bărbaţi pitulaţi în spatele bolovanilor de pe creastă erau Moşul, Portta, Mercenarul, Sevilla, Heiden, Mărunţelul şi cu mine. Descoperiserăm tabăra mai uşor decât ne aşteptaserăm. Prea încrezători în ei înşişi, protejaţi de RAF şi oricum departe de linia frontului, britanicii îşi postaseră santinelele în locurile cele mai vizibile. Portta şi Mercenarul le-ar fi văzut şi din Japonia.

Am numărat patru barăci de tablă ondulată, dispuse în interiorul patrulaterului cu latura de o sută de metri. Barăcile şi mai multe corturi adăposteau vreo două companii. Soldaţii tot intrau şi ieşeau, pentru că erau în pauza dintre masa de seară şi apel. Am identificat bucătăria, latrinele, baia. Într-un loc se aflau generatoarele de curent. În altul am presupus că se găseşte rezerva de combustibil pentru cele douăzeci de vehicule blindate Willys, binişor camuflate şi aliniate pe una dintre laturile taberei, în faţa celei mai mici dintre barăci stătea de pază un soldat cu baioneta la armă. Am presupus că înăuntru se află cei ce ne interesau pe noi. Prizonierii.

— Floare la ureche, grohăi Mărunţelul mulţumit. Aşteptăm să se întunece, intrăm peste ei cu Panzerul, îi facem chisăliţă şi-l luăm pe Leuwe la plimbare.

— Excelent, generale, îl felicită Portta. Sunt cătană bătrână, dar n-am pomenit un plan de atac mai strălucit ca ăsta.

— Poate că ar trebui să ne împărţim în două grupe şi Mărunţelul să conducă una dintre ele, îi ţinu isonul Sevilla. În felul ăsta am putea să încercuim tabăra şi să-i luăm prizonieri pe toţi.

Mărunţelul asculta cu atenţie, convins că se poate şi aşa ceva.

Dacă Moşul i-ar fi ordonat, ar fi coborât panta cu tancul în spinare.

La patru dimineaţă, după mai multe consfătuiri, fu adoptat planul de atac. Oricât ar fi părut de greu de crezut, în mare el corespundea viziunii eroice a Mărunţelului.

Gerul dăduse aerului consistenţa gheţii. Nu se mai auzea nici un sunet în tot universul, în afara şuieratului în care se transformaseră respiraţiile noastre. Aburul se condensa pe lentilele periscopului şi ale aparatului de ochire.

— E patru şi zece, spuse Moşul liniştit, ca şi cum l-am fi întrebat cât este ceasul. La patru şi douăzeci am terminat.

Mercenarul îşi trase mânuşile fară degete.

Primul obuz pulveriză peretele ondulat al barăcii care adăpostea butoaiele cu benzină. O uriaşă ciupercă de foc se ridică imediat, urmată de o bubuitură apocaliptică. Explozia primului obuz trebuie să fi fost pentru toţi cei care dormeau adânc un sunet care le-a marcat tot restul vieţii. Când zaci pe un pat de spital, nopţi interminabile, populate de umbre schilodite, fiecare plesnet de glonţ răsună iarăşi, fiecare urlet de obuz revine obsedant în memorie, aşa cum revin cântecele copilăriei.

Benzina ardea cu un muget continuu, agitând, ca pe nişte drapele, flăcări imense, albastre. La lumina rugului, zeci de siluete alergau fără rost, de colo-colo. Era cazul să facem puţină ordine.

— Pe ei! spuse Moşul.

Panzerul se urni cu un răcnet vesel, ispitit de insectele speriate, care se agitau printre flăcări. Voia să le înfulece, una câte una şi, chiar după ce avea să se sature, avea să continue măcelul, din pură plăcere. Lumina înşelătoare a incendiului multiplica imaginile, aşa încât toată lumea ar fi putut jura că nu unul, ci o întreagă companie de tancuri germane venise să strice somnul gentlemenilor britanici.

În prostia lui, Mărunţelul se dovedise inspirat. Aşa cum propusese el, am tăbărât pur şi simplu peste ei, ca să ne luăm ceea ce era al nostru, fară să mai stăm mult la tocmeală. Englezii, ca oameni dintr-o bucată, ar fi trebuit să ne înţeleagă.

Până să ne dezmeticim, ne aflam deja în mijlocul taberei, trăgând în toate direcţiile. Când Heiden a scuipat pe închizătorul tunului, ca să-i verifice temperatura, după o metodă omologată în toată armata germană, scuipatul a sfârâit şi s-a evaporat într-o clipă. Mitraliera, pe care Sevilla o rotea când într-o parte, când în alta, ca pe o coasă cu lama invizibilă, a secerat zeci de vieţi. Pofta de a ucide era atât de mare, încât de-abia am reuşit să-l tragem de picioare pe Mărunţel, care voia să deschidă capacul turelei

şi să iasă afară, cu Schmeisserul într-o mână. Moşul i-a ars un pumn în boaşe. Era singurul loc în care, dacă-l loveai, mai pricepea câte ceva.

— Drept înainte! zbieră Moşul la urechea Mercenarului.

Tancul frână la un milimetru de peretele barăcii din tablă ondulată. Dacă Mercenarul ar fi manevrat levierele cu întârziere, cei dinăuntru nici măcar n-ar fi avut timp să-şi dea seama ce anume i-a transformat în chiftele.

— Swen, Portta! strigă Moşul.

Ne-am rostogolit prin ieşirea de avarie, aterizând cu nasurile în nisipul rece. Panzerul o luă imediat din loc, urmând ca după un galop de sănătate prin tabără să se întoarcă pentru a ne culege. Dacă nu ar fi făcut aşa, orice dobitoc cu un Faustpatron ar fi putut să-i vină de hac.

Soldaţii care stătuseră de pază la uşa barăcii o şterseseră cu o grabă lesne de explicat. Am băgat de seamă că lăsaseră la uşă un zăvor prins cu un lacăt cât pumnul Mărunţelului. N-a fost o problemă. Am apăsat trăgaciul şi aşchiile de oţel au sărit în toate părţile.

În momentul acela, doi trecători în uniforme englezeşti se opriră să ne întrebe de sănătate. L-am lăsat pe Portta să dialogheze cu ei şi m-am preocupat mai departe de uşa barăcii, Portta se descurcă elegant, prezentându-se cu Mauserul.

— Domnule locotenent! am urlat dând uşa de perete, cu o lovitură de picior. Leuwe!

La lumina flăcărilor am întrezărit câteva chipuri înspăimântate. Am simţit furia ca un nod în gât, care mă împiedica să respir. Îi lăsaseră închişi ca pe animale, fără nici cea mai mică şansă de scăpare în cazul unui incendiu.

— Leuwe! am zbierat din nou.

— Mai repede! făcu Portta, din spatele meu.

Secundele de haos erau pe sfârşite. Nu poţi să dai buzna ca la tine acasă într-o bază inamică, să-ţi faci de cap şi să pleci fluierând, fără să dai nimănui socoteală. Începuseră să se formeze mici nuclee de rezistenţă şi curând aveam să primim una peste bot. Unul, două, treizeci de automate Sten lătrau acum din toate părţile. Însă până când aveau să ne descopere pe mine şi pe Portta şi taxiul care ne adusese, urmau să se împuşte o vreme între ei.

— Swen!

Fusese numai o şoaptă, însă mi-a răsunat în urechi ca unul dintre obuzele lui Heiden. O umbră se scurse din întunecimea barăcii şi veni să-mi cadă în braţe. Epuizat, Leuwe leşinase.

— Atenţie, sosesc invitaţii la bal! strigă Portta.

Trase până când percutorul armei lui clănţăni a gol. Apoi aruncă una după alta cinci grenade. În felul ăsta mai câştigam un minut.

— Iute!

Panzerul răsări brusc din întuneric şi ne culese pe toţi trei, aproape din mers. N-am mai avut timp de politeţuri. Când l-am azvârlit pe Leuwe înăuntru, a buşit cu capul de un butoi cu benzină, care n-ar fi trebuit să se afle acolo. Mărunţelul ciordise două, din mers. Locotenentul avea să doarmă buştean, până în zori.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi!

Alţi cinci sau şase prizonieri se repeziră spre noi, încercând să se caţere pe turela tancului. Nu mai aveam nici o cameră liberă, oricât ne-ar fi păsat de camarazii noştri. Am desprins cu greutate degetele unuia dintre disperaţi de pe marginea capacului şi l-am zăvorât. Moşul întoarse capul şi-şi astupă urechile cu palmele, ca să nu mai audă strigătele lor de ajutor.

Vreo doi se urcară pe apărătorile şenilelor şi se ghemuiră acolo, încercându-şi norocul. Dacă aveau să supravieţuiască ploii de gloanţe, era şansa lor. Oricum, urmau să ne creeze mari probleme cu merindele şi apa de băut.

— Ţineţi-vă bine! strigă Mercenarul.

Tancul ţâşni de-a dreptul printre rămăşiţele arzânde ale unei barăci, împrăştiind jeturi de scântei galbene şi roşii. Pentru un minut am crezut că ne vom prăji înăuntru. Apoi am început să urcăm panta dunei în spatele căreia stătuserăm la pândă. În momentul următor, englezii, care se dezmeticiseră de-a binelea, reacţionară îngrozitor.

— A-nceput ploaia, ne anunţă nervos Heiden.

Într-adevăr plăcile de oţel din care era alcătuit blindajul tancului porniră să geamă sub ropotul proiectilelor. Zbieram toţi, ca nişte apucaţi, iar stomacurile ne ajunseseră în gât. Toate armele automate scuipau foc în direcţia noastră. Nu mai putea fi vorba de nici un fel de confuzie. Însă nu de gloanţe ne era teamă.

— Vine! strigară într-un glas Portta, Mercenarul şi Moşul.

Un al şaselea simţ le anunţase cu câteva clipe înainte nenorocirea. Un pocnet, abia auzit în vacarmul general, un şuierat pe care urechea exersată a cătanei nu-l poate rata. Faustpatronul izbi blindajul în partea dreaptă, puţin în spate, deasupra motorului şi explodă. Mi-am închipuit o

bilă uriaşă de fontă, ca acelea folosite la demolarea clădirilor. Panzerul se poticni, ca un boxeur lovit în plină figură, dar îşi reluă mersul spre creasta dunei. Tuturor ne dăduse borşul pe nas.

Un al doilea Faustpatron ne-ar fi fost fatal. Nici nu îndrăzneam să ne gândim că el ar putea veni şi el veni chiar în clipa următoare. Din fericire ricoşă pe oţelul blindajului şi explodă cincizeci de metri mai încolo. Alţi nefericiţi se înfruptară din seminţele fructului care ne fusese hărăzit nouă.

În sfârşit, scăpaserăm, cel puţin pentru moment. Panzerul coborî creasta dunei, apoi urcă o alta şi aşa mai departe.

— Klebb, întoarce la o sută de metri, ordonă Moşul.

— Perforant sau incendiar? întrebă Heiden cu tonul unui ospătar care-ţi ia comanda pe terasa berăriei.

— Şi unul şi altul, îi răspunse Moşul.

La o sută de metri, Mercenarul răsuci tancul în loc şi tăie motorul. Liniştea care urmă ne dădu dureri insuportabile în timpane. Dar ea nu dură mult.

Englezii trimiseseră după noi trei automitraliere Willys. Infanteriştii rămăseseră să stingă incendiile şi să-şi adune morţii.

Deocamdată nu vedeam nimic, auzeam doar zgomotul crescând al motoarelor. Am aşteptat răbdători. În cele din urmă, siluetele blindatelor se profilară pe cerul luminat de combinaţia stelelor cu flăcările.

Trebuie că supărarea le întunecase rău de tot judecata. Ce-şi închipuiseră oare? Că däduserăm peste ei din întâmplare, că ne-am rătăcit în beznă şi am rupt-o la fugă speriaţi? Oricum, veneau acum în urma noastră, hotărâţi să ne urecheze. Faptul că ne aflam într-un tanc Panzer părea un lucru lipsit de importanţă.

— Foc! spuse calm Moşul.

Primul proiectil rupse un Willys în două bucăţi mici şi una mai mare. Cel de-al doilea aprinse bucata mai mare, transformând-o într-o torţă. Un om alerga în zig-zag, încercând zadarnic să-şi stingă hainele. Căzu în nisip şi se chirci din ce în ce mai mult.

— Cred că putem să ne luăm la revedere, spuse vesel Portta. Le-a pierit cheful de joacă. Când se vor întoarce în Albion, câţi dintre ei se vor întoarce, mămicile lor îi vor certa că s-au murdărit de funingine.

— Ce, plecăm? se supără Mărunţelul. Nu-i controlăm la dinţi? Ultima oară ţi-ai tras partea singur, Portta.

— Ne grăbim acum, îi explică răbdător Heiden. Dar dacă ai vrea să mai rămâi o vreme pe-aici, eu unul aş fi cel mai fericit.

Lucrurile păreau să reintre în normal. Am gonit fară să ne oprim câţiva kilometri. Apoi ne-am oprit din nou şi am ascultat câteva minute. Hotărât lucru, n-aveau să se mai încumete după noi. Întunericul era prea periculos pentru bietele lor carapace. Aveau să anunţe aviaţia şi aveau să aştepte până dimineaţa. Aranjamentul ăsta al lor ne convenea de minune.

— Sevilla, Swen! strigă Moşul. Locotenentul!

L-am tras afară cu mare grijă pe Leuwe şi l-am aşezat pe o foaie de cort. Înainte de a-l înfofoli bine, ca să nu-l dea gata gerul deşertului, l-am controlat, centimetru cu centimetru, la lumina unei lanterne. Am numărat vreo douăzeci de vânătăi, desigur în afara celor două arcade sparte şi a buzelor ferfeniţite de pumni. Însă cât timp l-am sucit de pe o parte pe cealaltă nu a scos nici măcar un sunet. Dormea.

Zorii ne prinseră pe drum. Am mers mai întâi spre nord, pe direcţia Aujillah, apoi am cârmit spre vest. În curând, dacă am fi ţinut-o tot aşa, am fi zărit la orizont culmile munţilor care coboară dinspre golful Sidra, încercând să taie Libia în două. Însă nu puteam să mergem fără oprire. Îndată ce s-a luminat, am oprit şi am desfăşurat plasa de camuflaj. Dacă ne prindeau din urmă piloţii lui Monty, ceea ce ar fi urmat n-ar fi putut fi numit picnic.

— Beyer, întrebă locotenentul Leuwe, ce se găseşte de băut pe-aici, pe la voi?

Portta se prezentă prompt cu bidonaşul de care nu se despărţea niciodată. Bretelele lui roşii suferiseră prea mult din pricina soarelui, a furtunilor de nisip şi a transpiraţiei.

— Ce dracu' mai e şi asta? făcu Leuwe cu ochii ieşiţi din orbite, după vreo două minute, timp în care reuşise să-şi scuipe plămânii tuşind şi recăpătându-şi răsuflarea în cele din urmă.

— Şnaps de şubă, permiteţi să raportez, spuse vesel Portta. Orice poate să fermenteze e bun pentru soldatul german aflat în misiune.

— Domnule locotenent, întrebă Mărunţelul, v-au caftit rău ăia?

Leuwe îşi pipăi fălcile şi nu se bucură de ceea ce-şi aduse aminte. Pentru că nu lăsase arma din mână imediat ce fusese somat, ba mai mult, trimisese vreo trei pe lumea cealaltă, englezii îl călcaseră în picioare.

— Sărmanul Herbert, spuse, nu i-au dat nici cea mai mică şansă.

Asta văzusem cu ochii mei. Ţi-e cam greu să trăieşti după ce ţi-au furat o jumătate de ţeastă, oricât de mintos te-ai dovedi.

— Domnule locotenent, începu Moşul, avem benzină pentru o zi de marş. Credeţi că frontul s-a deplasat atât de mult?

Leuwe dădu din umeri.

— Habar n-am. Domnul maior Hemke intenţiona să se deplaseze spre coastă, înainte ca avangarda britanică să primească sprijin aerian. Trupele se reunesc înainte de a se retrage spre Tripoli.

— Asta ce înseamnă? întrebă Mărunţelul. Pot să desfac o conservă?

— Nu, îl linişti Mercenarul. Din momentul ăsta totul se împarte în raţii. Suntem opt şi avem hrană şi apă pentru trei sau patru zile. Dacă nu prindem frontul din urmă, rămânem fără benzină şi nu ne mai urnim din nisipurile astea.

— Am putea să ne predăm, la un moment dat, sugeră Sevilla. Adică dacă vedem că n-o mai scoatem la capăt.

Heiden sări ca ars. Chiar dacă uneori îşi păzea pielea mai mult decât preţuia cu adevărat, nu puteai să aduci vorba despre capitulare în prezenţa lui. Avea probabil o glandă specială, care secreta spirit de sacrificiu.

— Şi-apoi, adăugă el, cui vrei să te predai? Ălora care l-au torturat pe domnul locotenent şi cărora le-ai stricat noaptea? Înainte să ridici mâinile sus, au să ţi le reteze din umeri.

Cu asta eram toţi de acord.

— Nu avem de ales, hotărî locotenentul Leuwe. Trebuie să plecăm cât mai repede cu putinţă.

— Şi aviaţia? protestă Mărunţelul. Au să se cace în capul nostru dacă nu stăm ascunşi.

— Avem o şansă, spuse locotenentul. Dacă stăm mult pe gânduri n-o să-i mai prindem pe ai noştri din urmă niciodată. Preferi să te usuci încet la soare? Să ţi se umfle limba atât de mult încât să nu-ţi mai încapă în gură? Am mai păcălit avioane, nu-i aşa, Beyer?

— Aşa e, domnule locotenent, zâmbi strâmb Moşul.

Mărunţelului nu-i plăcu imaginea superlimbii. Scoase un muget înfundat şi se apucă imediat să-şi cureţe arma. Din punctul lui de vedere puteau să sosească acum zece escadrile.

Au fost numai două aparate. Porniserăm spre vest cu toată viteza, după ce prinseserăm puteri umblând la merinde şi la provizia de apă. La numai o oră şi jumătate, Heiden, care făcea pe observatorul în partea din spate a turelei, scoase un strigăt scurt.

— Portta, treci la mitralieră, recomandă Leuwe.

Panzerul alerga cu toată viteza, însă nimic nu se compară cu un Spitfire supărat. Într-o jumătate de minut erau în coada noastră. Mai întâi trecură ca vântul, ca să vadă cu cine au de-a face. Trecuseră atât de jos încât am fost convins că piloţii s-au uitat în gamela mea şi au strâmbat din nas. Mi-ar fi plăcut tare mult să-i pună definitiv pe fugă ceea ce văzuseră acolo.

Însă ei se întoarseră. Şaisprezece mitraliere Browning, câte opt de fiecare musafir, izbucniră în rafale interminabile. Panzerul era singurul obiect pe o întindere de zeci de kilometri pătraţi. Un bătrân orb l-ar fi ochit din prima şi s-ar fi acoperit de glorie. Asta încercau să facă acum şi cei doi tineri chipeşi care ne luaseră urma.

— Ţineţi-vă bine, strigă Mercenarul.

Panzerul începu să descrie arabescuri complicate pe suprafaţa de nisip. Schema însă era destul de simplă.

— Îl vezi? urlă Mercenarul accelerând la maxim.

— N-avem nici o treabă, îi răspunse Portta. Pot să vină, n-avem nimic de ascuns.

Primul Spitfire coborî în picaj şi se legă de noi de pe la vreo două sute de metri. Portta urmări liniştit şirurile paralele ale artezienelor de nisip pe care le stârneau proiectilele. Fiecare dintre ele ar fi fost în stare să taie un om în două. Când gloanţele loviră nisipul la cincizeci de metri în urma noastră, Portta scoase un strigăt răguşit. Panzerul viră la nouăzeci de grade, gata să-l azvârle din spatele mitralierei. Proiectilele trecură pe lângă noi, iar vânătorul se duse mai departe. Pilotul spumega pesemne de furie, dar n-avea ce face. Încălecase un cal prea iute ca să se poată ţine după cărăbuşul nostru.

Cel de-al doilea Spitfire urmărise scena păcălelii din înaltul cerului. Dădu o roată mare, apoi coborî şi el să-şi încerce norocul. Dar ceea ce funcţionase o dată mergea şi la al doilea fraier. Vorba aceea: „Bancul e vechi, prostul e nou”.

Jocul de-a şoarecele şi pisica ţinu mai bine de un sfert de ceas. Apoi îşi încercară norocul cu bombele. De fiecare dată când bomba se desprindea de avion, începându-şi

parabola ucigaşă, noi o luam în altă direcţie. Probabil că-i aduseserăm la exasperare.

Dar orice pe lumea asta are un sfârşit. În curând terminară bombele şi băgară de seamă că indicatoarele nivelului de benzină nu se prezintă nici ele prea bine. Uneori, excesul de tehnică nu e sănătos.

— *Good bye!* strigă Portta bucuros, cu mâinile pâlnie la gură.

Cât durase atacul nu trăsese nici măcar un cartuş. Dacă în locul său s-ar fi aflat Mărunţelul, acum ţeava mitralierei ar fi fost roşie. Însă Johann Portta era recunoscut în întreg Wehrmachtul pentru spiritul său de prevedere şi mai ales pentru talentul recunoscut în arta economiei.

În curând, cele două Spitfire se topiră în albastrul zării. N-aveau să ne mai sâcâie, pentru că după încă o oră eram deja prea departe pentru o lovitură aeriană. Însă ne văzuseră şi asta ar fi putut să fie de ajuns. Trebuia să schimbăm din nou direcţia de marş. Altfel, primele patrule care urmau să fie prevenite prin radio ne luau ca din oală.

— Pauza de masă! anunţă Leuwe.

Ne oprirăm bucuroşi, ca să consumăm o delicioasă conservă de fasole pe care o încălzisem pe capacul motorului. Crosul internaţional ne făcuse poftă de mâncare.

— Ar trebui să ne apropiem de coastă, îşi dădu cu părerea Heiden. Dacă ieşim în drumul caravanelor, avem mai multe şanse să ajungem la ai noştri.

— Deghizaţi în beduini? îl luă Mărunţelul în balon. Ţie o să-ţi găsim un iaşmac, ca să pari o cadână bună de prăsilă.

— Încetaţi! îi potoli Moşul. Frontul s-a deplasat mult în ultimele două zile. Domnule locotenent, eu zic să ne apropiem de cea mai la îndemână oază. Facem o pândă, vedem cum stăm şi acţionăm în consecinţă.

Locotenentul se arătă interesat de planul Moşului. La drept vorbind, noi, toţi ceilalţi, ne puseserăm pieile în saramură ca să-i salvăm lui fundul galonat ca să nu fie împuşcat. Am desfăşurat harta şi ne-am întins pe nisip, încercând să descifrăm semnele de care depindea viaţa fiecăruia dintre noi.

— Ar trebui să ne îndreptăm spre Zillah, fii de părere Mercenarul. Însă dacă englezii au avansat atât de mult, fără îndoială că acolo se află deja una dintre taberele lor.

— Avem destulă benzină? se interesă locotenentul.

— Până la Zillah, da. Dacă însă vom da acolo peste englezi nu vom mai avea cu ce să ne retragem.

— Poate dăm o tură prin Egipt, ce ziceţi? făcu Portta cu un aer nevinovat. Portocalele sunt o minune în perioada asta, la Alexandria.

— Tot te mai gândeşti la sobiţa aia? l-am zgândărit. E la zece metri sub pământ şi aurul la fel. Aşteaptă mai bine să se termine războiul.

— Dacă aş fi pus mâna pe ea, războiul s-ar fi terminat imediat pentru mine, oftă el de ţi se rupea inima..

Abia atunci ne-am dat seama că toţi ceilalţi se opriseră şi ne ascultau cu gurile căscate. N-am avut încotro şi a trebuit să-i povestim locotenentului Leuwe cele întâmplate în urmă cu o jumătate de an. Atunci, Portta şi cu mine profitaserăm de amabilitatea englezilor care ne transportaseră, ce-i drept, fără să ştie, la Alexandria, pentru o binemeritată vacanţă de la trebuşoarele războiului. Portta căutase şi găsise sobiţa agentului britanic Hamid, pe care acesta o burduşise cu giuvaericalele unui prinţ demult răpus în nisipurile Saharei.

Leuwe, care era aproape ateu, îşi făcu o cruce mare şi nu mai zise nimic. Am băgat de seamă că de multe ori oamenii obişnuiţi, care se nimereau prin preajma lui Johann Portta în momentele sale de sinceritate, când se apuca să-şi mărturisească laptele, căpătau o lucire de spaimă în priviri.

— Zillah sau Aujillah? ne întrebarăm din nou, ca nişte copii care s-au rătăcit de părinţii lor pe plajă.

Mărunţelul se prăjise îngrozitor pe picioare de la genunchi în jos şi pe braţe, de la coate, în cele două zile de când îşi croise costumul de cercetaş, smulgându-şi mânecile şi crăcii pantalonilor. Sevilla încerca să-şi repare uriaşul sombrero, care speriase numeroase femei arabe. Mercenarul cosea la o chingă de care mai târziu viaţa lui ar fi putut să depindă.

— Zillah, hotărî Leuwe. Dacă picăm în mâinile inamicului e bine s-o plănuim cât mai aproape de-ai noştri. Avem şansa ca o patrulă germană să se afle prin apropiere.

— Cum să cădem în mâinile inamicului? se scandaliză Mărunţelul. Dacă-mi confiscă dinţii?

Dinţii de aur erau poate singurul lucru de preţ, în afara distracţiei, pentru care el mai continua afurisitul ăsta de război.

— Beyer, ordonă locotenentul, fa toate verificările! O să încercăm să-i ajungem din urmă pe ai noştri şi al dracului să fiu dacă pentru asta nu sunt în stare să mă târăsc până la Tripoli pe coate şi pe genunchi.

Sesiză momentul de încurcătură.

— Îmi cer scuze, spuse. Uneori am momente în care nu-mi controlez limbajul. Ceea ce nu face cinste unui ofiţer al armatei germane, nu-i aşa?

O oră mai târziu, Panzerul zbura din nou pe întinderea de nisip. Ieşiserăm dintre dune. Nisipul era acum o scoarţă dură, pe care şenilele nu reuşeau s-o frământe suficient. Din când în când, la viteză mare, derapam câteva zeci de metri şi apoi ne redresam. Dar, desigur, nu exista nici un pom pe marginea drumului, sau vreun stâlp de beton, ca să ne buşim de el.

Am mers până când soarele s-a ridicat destul pe cer, până când cerul însuşi s-a albit de atâta fierbinţeală şi nu s-a mai putut face nimic. Înăuntrul tancului nu se mai putea respira, iar în afară nu se mai putea privi. Lumina pe care o reflectau miliardele de miliarde de oglinzi minuscule ne orbea. Ne simţeam ca gângăniile captive în abajurul unei lămpi, cu puţin înainte de a se preface în scrum. Atunci locotenentul dădu ordinul de oprire.

— Mi-e o foame de crăp, ne anunţă Mărunţelul. Aş putea să vă înfulec pe toţi, chiar aşa, plini de nisip, cum sunteţi.

Puţin îi păsa de nisipul pe care-l aveam noi între degete, în albul ochilor, până şi în gaura curului. Pe lângă cât era el de murdar, noi ceilalţi păream nişte bebeluşi abia îmbăiaţi în lapte de măgăriţă. Murdăria emana din el la fel de natural ca saliva sau transpiraţia, sau lacrimile. Da, ar fi fost în stare să ne mănânce, la modul cel mai serios cu putinţă, dacă situaţia ar fi impus o asemenea ieşire.

Portta şi Sevilla întinseră plasa de camuflaj deasupra Panzerului. Am improvizat un umbrar şi ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei jucând cărţi şi zaruri. Moşul şi Leuwe au tot şopocăit o vreme încercând să pună cap la cap un plan cât de cât coerent. Degeaba. Nu aveau destule informaţii, nu ştiau cum evoluase linia frontului, fuseserăm rupţi prea multă vreme de şirul întâmplărilor. Tot ce puteam face era s-o ţinem spre vest, tiptil, noaptea, cu speranţa că n-o să dăm de bucluc şi dacă buclucul o să dea el peste noi n-o să fie atât de mare încât să ne cocoşeze.

Am mers aproape până de miezul nopţii. Peisajul se schimbă după ora unsprezece. Grămezi de bolovani din ce în ce mai dese semnalau apropierea lanţului muntos. Mercenarul le ocolea cu îndemânare însă şi lui îi picau ochii în gură de somn. Dormise peste ziuă, dar nu destul. Somnul la peste cincizeci de grade seamănă mai mult cu o cădere interminabilă în puţul unui vulcan în erupţie.

— Parcă se-aude ceva, spuse la un moment dat Mercenarul.

— Oprim aici, hotărî Moşul şi locotenentul Leuwe îi dădu imediat dreptate.

Orice ageamiu ar fi pufnit în râs. Cum poţi să auzi ceva din mersul unui tanc de treizeci de tone, al cărui motor scoate un zgomot infernal? Noi înşine zbieram unii la ceilalţi, ca să ne facem auziţi.

Cu toate astea, nu puteai să nu ţii seama de o impresie a Mercenarului. Panzerul se opri brusc, dar de data asta nici unul dintre noi nu protestă. Am ciulit urechile şi cu respiraţia oprită un ascultat vreme de câteva minute.

— Acolo, spuse liniştit Mercenarul. Auziţi?

Într-adevăr, se auzea ceva. Noaptea era tăiată în cel mai dur cristal, limpede şi totuşi rarefiată. Respiraţia unui ţânţar ar fi răsunat de la zece kilometri ca acordurile unei simfonii de Wagner. Dar ceea ce auzeam noi semăna mai degrabă cu torsul unei pisici. De unde naiba să fie pisici în mijlocul deşertului?

— Trebuie să vedem despre ce e vorba, Beyer, spuse Leuwe.

— Am înţeles, domnule locotenent. În cazul în care contactăm inamicul, am putea obţine câteva informaţii.

— Mai bine nu, făcu locotenentul, după un moment de gândire. Nu vreau nici un fel de complicaţii. Trebuie să fim cât mai discreţi.

Moşul dădu din cap afirmativ. Nici unul nu aveam chef de scărmăneală. Întinseserăm destul coarda atunci când îl recuperaserăm pe Leuwe. Chiar în mijlocul deşertului Sahara, ba poate cu atât mai mult, proverbul cu ulciorul care nu merge de multe ori la apă rămânea valabil.

— Swen, Portta, Krautfeld, mergeţi şi vedeţi ce-i acolo, spuse Moşul.

Am apucat armele şi ne-am furişat afară din tanc. Noaptea era acum de gheaţă. I-am mulţumit în gând lui Sevilla care, amintindu-şi de alte războaie la care fusese părtaş, ne arătase cum se poate croi, dintr-un ciorap gros, o cagulă protectoare. Ne aştepta o pândă în aerul rece şi asta nu place multora.

Am pornit în întuneric, cu mare atenţie, Portta cap de coloană, Mărunţelul şi la urmă eu, ghidându-mă după mirosul namilei, pentru că altfel nu vedeam chiar nimic. Ne străduiam să facem cât mai puţină gălăgie şi tot la douăzeci de paşi ne opream, ca să ne putem orienta după zgomotul misterios.

După vreo sută de paşi, Portta înţepeni şi Mărunţelul se lovi de el icnind. Portta era solid ca o stâncă. Ne-am înghesuit unii în alţii ca să ţinem sfat.

— Al dracului să fiu, îmi şopti Portta la ureche, dacă ăsta nu este un zgomot de motor. Dacă bătrânele mele urechi nu mă înşeală, este un camion Rolls Royce, la ralanti.

L-am simţit, pentru că de văzut nici nu putea fi vorba, cum se întinde pe nisip şi îşi lipeşte urechea de suprafaţa grunjoasă. Iar se juca de-a pieile roşii, *Winnetou* fusese singura carte pe care o citise. Dacă dintr-un incendiu ar fi trebuit să-l salveze pe Karl May sau *Biblia,* Johann Portta ar fi ales liniştit aventurile apaşilor, fără să se sinchisească de faptul că după moarte va fi expediat în Iad.

— Şoferul, un tinerel bubos de vreo douăzeci de ani, a adormit cu fruntea pe volan, ne şopti el un minut mai târziu. Poartă bocanci măsura patruzeci şi doi şi în buzunarul din dreapta al pantalonilor are câteva lire mărunţiş. Am dedus toate astea după zgomotul pe care îl face trupul lui din pricina vibraţiilor.

Nu l-am contrazis. Fiecare are forma lui de nebunie care-l ajută să supravieţuiască presiunii extraordinare a războiului. De şuierul bombelor şi al gloanţelor te poţi apăra apăsându-ţi palmele peste urechi. Dacă reuşeşti să te faci destul de mic în timpul unui tir de baraj, schijele pot trece pe deasupra ta fără să-ţi facă vreun rău. Duşmanul care te priveşte în ochi înainte de a-ţi răsuci baioneta printre intestine poate avea un moment de slăbiciune, de ajuns ca să răstorni norocul în ograda ta şi să-i tai tu beregata. Dar nu ai cum să te ascunzi de propriile-ţi gânduri. Nu ai cum, nu ai unde să scapi de gândul că eşti un grăunte, un fir de nisip în mijlocul unui vârtej teribil, în mijlocul unei vijelii. Nu ai cum să scapi de gândul că orice ai face nu te poţi împotrivi vijeliei.

Atunci îţi cultivi o nebunie. Nu o nebunie mare, ireversibilă. Nu acea nebunie care te face să bolboroseşti vorbe fără înţeles şi să alergi după camarazii tăi cu cuţitul, încercând să le tai urechile. Nu nebunia care te transformă în altcineva, într-o persoană necunoscută. O cultivi ca pe o tulpină firavă, într-un ungher mai întunecos al minţii tale, o pregăteşti să înlocuiască rapid realitatea insuportabilă şi să răzbată la lumină ori de câte ori ai nevoie de ea.

Unul are un prieten imaginar, cu care vorbeşte ore în şir, căruia i se destăinuie, care îl mai sfătuieşte din când în când. Altul împarte avuţii imaginare, le socoteşte bănuţ cu

bănuţ. Lui Portta îi plăcea să se joace din când în când de-a pieile roşii.

— Trei, spuse din vârful buzelor.

Am apucat fiecare în altă parte, eu, Mărunţelul şi Portta, urmând să ne apropiem de punctul fierbinte din trei direcţii. În felul ăsta puteam să ne dumirim rapid dacă e vorba despre o capcană care ne-ar fi putut lua pe toţi trei ca din oală. Dacă unul dintre noi avea să fie ucis, ceilalţi doi aveau mari şanse să scape cu viaţă. Simplu şi eficient. După numai câţiva metri camarazii mei dispărură în neant.

Într-adevăr, nu te puteai înşela. Pe măsură ce mă apropiam îmi era din ce în ce mai clar că este vorba despre un motor la ralanti. Mi-au trebuit cel puţin zece minute ca să parcurg douăzeci de metri. Mai întâi m-am descălţat şi mi-am atârnat bocancii de gât. Am simţit imediat muşcătura frigului, dar asta era un fleac pe lângă neplăcerile care m-ar fi putut aştepta în cazul în care făceam zgomot. Puneam cu grijă un picior înaintea celuilalt, pipăind mai întâi cu vârful degetelor fiecare pietricică. Apoi talpa rula centimetru cu centimetru, într-o linişte deplină.

Brusc, îmi răsări în faţă camionul. M-am aşezat pe burtă şi am azvârlit spre cabină un pumn de pietre. În ciuda faptului că motorul mergea, se auzi un zgomot îngrozitor. Mi-am vârât capul între umeri. În cel mai rău caz urmau să se aprindă lumini insuportabile şi să se dezlănţuie un tir nimicitor. Nu se întâmplă nimic din toate acestea. M-am mai apropiat doi sau trei metri.

În cabină am zărit o siluetă masivă prăbuşită peste volan. Am ştiut de la bun început că omul acela e mort. După încă un metru am mai zărit o pereche de picioare ieşind de sub camion. Şi acolo se cuibărise moartea. Apoi am auzit zgomot de paşi şi am îngheţat.

Nu se ferea de fel. Călca apăsat, cu voluptate. Am blestemat printre dinţi. Era Mărunţelul. Dacă englezii stăteau la pândă aşteptându-ne, aveam să aflăm în câteva secunde. Trecură însă mai bine de cinci minute şi nu se întâmplă nimic. Mai mult decât atât, aprinse lanterna şi începu s-o vânture de colo-colo, ce-i drept cu fereală. De la o vreme, se părea că strategiile primitive ale matahalei sunt din ce în ce mai inspirate.

Ne-am apropiat, eu şi Portta, care răsărise şi el din întuneric, sâcâit de icnetele Mărunţelului. Ce meşterea el acolo ne stârnise din bârlogurile noastre ca pe doi vulpoi bătrâni şi curioşi.

Era o autosanitară britanică, amenajată pe un camion Rolls Royce. Din nu ştiu ce motiv, motorul fusese lăsat să meargă la ralanti. Mergea aşa de patru sau cinci ore şi avea să mai meargă încă vreo două, până când lipsa benzinei avea să-l oprească. Şoferul se prăbuşise cu faţa pe volan, aparent fără nici o rană, ca şi cum moartea l-ar fi secerat în somn, ca pe un prunc neştiutor. L-am apucat cu grijă de păr şi i-am luminat faţa. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. M-am ferit să-l controlez prin buzunare, însă Mărunţelul o făcu relaxat şi pescui fară nici o jenă un pumn de mărunţiş. Era foarte probabil ca un soldat să aibă mărunţiş în buzunare.

Nici celălalt, pe care l-am tras de sub camion şi l-am răsucit pe toate părţile, nu părea să aibă vreo rană. În timp ce Portta şi cu mine ne storceam creierii, căutând o explicaţie plauzibilă a prezenţei camionului şi a garniturii sale de morţi, Mărunţelul puse capac năzbâtiilor sale, trăgând un chiot în toată regula. Probabil că acolo unde se aflau, Leuwe şi Moşul îşi muşcau pumnii de furie.

— Ce s-a mai întâmplat acum? făcu Johann Portta cu voce tare, lăsând şi el la o parte eticheta. Dacă tot era s-o facem lată, nu voia să se lase mai prejos.

— Uitaţi-vă ce-am găsit, grohăi Mărunţelul jubilând.

Sări din camion, agăţând din mers prelata care se sfâşie ca o bucată de hârtie. Avea două cutii mari de tablă la subsuori.

— Sunt bogat, ne anunţă. Sunt un paşă. Portta, dacă te apropii numai cu un centimetru de cutiile astea, jur pe mormântul mamei că-ţi zbor creierii.

Pentru că bătrâna trăia, blestemându-l în fiecare scrisoare pe care i-o trimitea, Portta îi râse în nas şi se apropie, smulgându-i una dintre cutii. O trânti de un bolovan şi făcu lumină ca să cunoască motivele mugetelor pe care le scotea namila. Descoperi un morman de lucrări dentare, măsele, punţi, incisivi, coroane, proteze, toate strălucind de-ţi luau ochii. Autosanitara era, de fapt, un cabinet stomatologic mobil.

— Uite cât aur! se clătină pe picioare Mărunţelul. Cumpăr jumătate din Alexandria.

Portta se înecă de râs. A trebuit să-l sprijin din spate, ca să nu se năruie tremurând.

— Aur zici? spuse împroşcând stropi de salivă.

Era numai metal galben pentru dinţi, fără nici o valoare. Mărunţelul căzu în genunchi şi scormoni cu degetele, doar-

doar o găsi o măsea de minte din aur. Abia am reuşit să-l smulgem de-acolo.

— În schimb, îl consolă Portta, dacă îţi foloseşti capul te poţi îmbogăţi.

Li vârî sub nas un catastif mare, pe care-l capturase din cabină.

— Ai aici o descriere completă a gurilor tuturor ştabilor care sunt arondaţi la dentistul ăsta pe roţi. Şi mulţi au gura plină de aur. N-ai decât să-i urmăreşti de la un capăt la celălalt al frontului şi să-i bifezi unul câte unul.

CAPITOLUL 3
Călăreţii diavolului

Portta, Mărunţelul şi cu mine mergeam să târguim, la vreo doi kilometri de locul în care poposise regimentul. Caravana era compusă numai din douăzeci de cămile sleite de puteri, cu privirile pierdute pe orizontul mereu în mişcare.

— Ce delicatese putem să ciordim de la prăpădiţii ăştia? se lamentă Mărunţelul. Uite ce mai oase! Nu-mi ajung nici pe-o măsea dacă-mi pun mintea cu ei.

Portta îl lăsă s-o ia înainte, credincios unei strategii mai vechi pe care o puseseră la punct împreună şi care Mărunţelului îi plăcea la nebunie. El şi cu mine ne prefăcurăm prinşi într-o discuţie care ne întârzie pe drum, astfel încât Krautfeld pătrunse primul în tabăra nomazilor. Îndată, cinci-şase copii zdrenţăroşi îi ieşiră în cale.

— Amir! trâmbiţă Mărunţelul. Pitic blestemat, sac de oase, dinţi de lână, aşa te porţi cu un domn care vine în vizită? Care-ţi face onoarea de a respira putoarea cămilelor tale prea des duse la cămiloi? La mine fuga marş!

Din nisip se sculă cât ai clipi un arab uscat ca iasca şi veni până în faţa Mărunţelului din temenea în temenea. Ai fi spus că marele soldat german e un paşă în pantaloni scurţi. Lucru de neînţeles, purta casca pe cap, deşi în ultima vreme se văita de căldură la fiecare zece minute.

— Fiţi binevenit, efendi, se ploconi Amir. Prinţe, Allah ţi-a îndrumat paşii spre umilul şi trecătorul meu aşezământ. Precum norul aducător de ploaie…

— Aida, aida, se zbor şi namila la dânsul, făcându-l să se dea de-a berbeleacul, termină cu limbile! Ştim amândoi câte parale facem. Mai bine ascultă aici. Îţi place?

Îl ridicase de jos şi-l lipise cu urechea stângă de imensul său burdihan, din interiorul căruia zece metri de intestin murmurau, scârţâiau şi grohăiau ca nişte balauri înfometaţi. Îi strângea capul cu braţul său de fier, dar nu din această pricină se îngălbenise arabul, ci pentru că într-o fracţiune de secundă se imaginase pe sine înghesuit în labirintul umed de maţe, pe cale dea fi digerat.

— Nu s-a născut încă zeul care să-l pună pe Krautfeld la regim, mugi Mărunţelul mulţumit. Nici măcar marele Odin n-ar putea face asta. Ce-avem la masă?

Amir se mai zbătu puţin, scoţând sunete care în alte condiţii ar fi avut un înţeles, apoi renunţă resemnat. Era momentul să intrăm în scenă, Portta şi cu mine. Ne apropiarăm agale, ca doi inşi a căror curiozitate fusese pusă la încercare.

— Ei, Krautfeld, se hlizi Portta, ce lucru de preţ ascunzi acolo? Pe cinstea mea, pare să fie chiar capul nobilului Amir! Dare cum a ajuns în paradisul înmiresmat al subsuorii tale?

Amir gemu sfârşit. Privirile pe care ni le arunca grăiau cât o tragedie antică.

— Ascultă comanda la mine, soldat! se răsti deodată Portta, schimbând foaia.

Mărunţelul luă îndată poziţia de drepţi, eliberând un arab pe jumătate sufocat, care se prăbuşi lent, ca o zdreanţă în nisip.

— Îţi ordon ca de acum încolo să-l laşi pe omul acesta în pace, urmă Portta serios. La prima abatere am să te duc în faţa Curţii Marţiale. Ai înţeles?

— 'Ţeles, să trăiţi! confirmă Mărunţelul.

— Pe loc repaus!

Un arab recunoscător e de trei ori mai generos decât un arab speriat. Mărunţelului nu i-ar fi adus decât un blid de curmale uscate şi nişte lapte de cămilă. Dar nouă, salvatorilor săi, ne înşiră la picioare cât ai clipi toate bunătăţile recuperate din „1001 de nopţi”.

Rahat, fistic, coaste de berbecuţ, pui în aspic, banane, miez de cocos, ghiudem, şerbeturi de trei feluri şi câte altele.

— Luaţi, ospătaţi-vă, ne îmbie.

Toate astea din sărăcia lui şi alor săi, din desagii cămilelor, din marfa neguţătorilor la care slugăreau ca să-şi ducă zilele. Scena se petrecuse şi cu o săptămână înainte. Urma să se repete săptămâna viitoare.

— Câţi sunt acolo? se interesă Leuwe.

Mercenarul plecă însoţit de Sevilla, târându-se ca două omizi pe pietrele fierbinţi, printre şi uneori pe sub ele. Revenită după o jumătate de ceas, transpiraţi şi mai zdrenţăroşi ca de obicei. Ne-am strâns cu toţii în jurul lor.

— Au femei? se interesă Mărunţelul.

— Aţi văzut aur? comentă Portta.

— Cum sunt organizaţi? interveni Heiden.

Militarul din el pusese punctul pe i. Locotenentul şi Moşul voiau şi ei astfel de detalii.

— Nu e vorba despre o caravană, vorbi cu asprime Mercenarul. Sunt şaptesprezece bărbaţi, optsprezece cai şi două cămile. Ar trebui să ne ascundem peste zi.

— Să ne ascundem? se minună Mărunţelul. Staţi voi aici, mă duc eu şi într-o jumătate de ceas vi-i aduc pe toţi legaţi fedeleş, înşiraţi ca nişte cârnaţi pe o sfoară.

L-am privit ca pe o arătare de pe altă lume.

— Nu sunt neguţători, reluă răbdător Mercenarul. Sunt războinici berberi. Tuaregi care au renunţat la traiul de pe urma cămilelor lor şi au apucat calea săbiei. Şi, ce este mai rău, au ajuns la ananghie.

— Războinici? mugi revoltat Mărunţelul.

În afara lui nu mai existau războinici pe lume. Luă vaselină de pe rulmenţii şenilei şi-şi trase două dâre negre pe pomeţi. Îşi legă o zdreanţă roşie în jurul capului. Cu ajutorul baionetei îşi făcu crestături adânci pe bicepşi, de unde supse sângele. Pe scurt, făcu tot ce-şi închipuia el, cu mintea lui, care i-ar fi dat curaj până şi unei vrăbii, că trebuie să facă un războinic.

— Krautfeld, spuse Moşul, potoleşte-te, sau te arestez pentru nesupunere.

Mercenarul zugrăvi în puţine cuvinte ceea ce se petrecea dincolo de dune. Războinicii poposiseră pentru scurt timp, înainte de a-şi vedea de drum. Trecuseră la o sută de metri de noi, înainte de a se lumina de ziuă. Faptul că galopau zi şi noapte dovedea că erau porniţi rău. Era vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte şi din câte îi cunoşteam noi pe astfel de indivizi, mai degrabă de moarte. Aveau poate de plătit niscaiva poliţe, ori erau în urmă cu planul de jafuri.

— Sunt înarmaţi? se interesă Portta.

— Carabine italieneşti, săbii, chestii din astea.

— Mi-e foame, anunţă Mărunţelul.

Leuwe îl privi compătimitor.

— Dacă nu găsim o bodegă în drum, proviziile ne mai ajung pentru patruzeci şi opt de ore. Dacă mai intră şi Krautfeld în panică, s-ar putea să fie vorba despre mai puţin, socoti Sevilla.

— Am putea să-i urmărim. Trebuie să aibă pe undeva o casă.

— Tipii ăştia n-au nici un fel de casă. Îşi iau ce le trebuie de unde li se năzare.

— Putem să ne luăm şi noi de acolo. La urma urmei, cine poate opri un Panzer?

Mercenarul plescăi nemulţumit.

— Nu fi prost, Heiden. Aici nu suntem în mediul nostru natural. Crezi că le pasă ăstora că între ei şi tine se găseşte un blindaj de oţel? Sunt fanatici, trăiesc numai pentru răzbunare. Dacă-i superi, te vor urmări până la moarte. Sunt în stare să vină după tine până la Munchen.

— Mai bine-i împuşcăm pe toţi aici şi rezolvăm, mormăi Heiden, cam speriat. N-am nici un chef să mă afişez la Munchen cu aşa un anturaj.

— Ţi-ar strica dosarul pentru avansare, presupuse Portta.

În cele din urmă Moşul şi cu Leuwe căzură de acord să ne ţinem după coada arabilor, cu modestie, fără să le atragem atenţia înainte de momentul oportun. N-aveam nici unul chef de încăierări cu necunoscuţi. Să retezi beregata unui englez, australian, indian ori neozeelandez, era cu totul altceva. Lucruri cu care ne obişnuiserăm atât de mult în ultimele luni, încât ne deveniseră la fel de indispensabile ca respiraţia, somnul, urinatul. Dar să te iei de unul cu care nu ai mai avut de-a face, nu intră în obiceiurile unui soldat cu experienţă. Îl laşi în pace şi-ţi vezi mai bine de treaba ta. Proştii numesc asta laşitate. Cunoscătorii apreciază atitudinea.

Urma să ne ţinem după ei şi, odată ajunşi în locul din care se aprovizionau, să ne luăm ceea ce ne trebuia. Pe cât posibil, n-aveam să tragem nici măcar un foc de armă.

— Ce-i cu tine? îl iscodi Moşul pe Sevilla.

Acesta se clătinase numai o fracţiune de secundă şi-şi dăduse ochii peste cap atât cât să nu scape privirii atente a Feldwebelului Beyer.

— Mi-au căzut rău ultimele conserve, surâse Sevilla. Poate că Mărunţelul şi-a vârât degetele prin ele. Îmi vine să borăsc.

— Insolaţie, se prinse Portta. Asta ne mai lipsea.

Moşul se apropie de Sevilla şi-i ridică una din pleoape.

— Trebuie să-l punem la umbră. Swen, mergi în locul lui. Vreau să ştim fiecare mişcare a călăreţilor ăştia. Şi nu uitaţi: capul la cutie!

Era un sfat inutil pentru Mercenar, care în materie de camuflaj n-avea egal. Ar fi putut să stea o zi întreagă sub nasul vreunui neisprăvit, fără ca acela să bage de seamă. Un sfert de ceas mai târziu, eram amândoi pe creasta unei dune, pasându-ne unul altuia binoclul. În vremea asta, Heiden, Portta şi Mărunţelul înfofoliră Panzerul în plasă,

încercând zadarnic să-l facă neobservat. Pentru ochiul exersat al tuaregilor, un fir de nisip aşezat altfel ar fi fost de ajuns ca să-i facă suspicioşi.

Ne-am holbat o oră la cei şaptesprezece cavaleri jegoşi. Caii lor erau nişte minunăţii cum nu credeam să existe pe lume. Te făceau să te duci cu gândul la femei tinere, sălbatice, dornice de dragoste. Întindeau gâturile, îşi scuturau coamele şi adulmecau aerul fierbinte. Dacă o cât de mică adiere le-ar fi adus în nări izul nostru acru de praf de puşcă şi sudoare, s-ar fi năpustii şi ne-ar fi sfâşiat în bucăţi în numai câteva clipe. Lângă ei aşteptau apatice trei cămile, încărcate cu desagi, puturoase, unite la vedere. Ne-am întrebat cine putuse să pună la un loc atâta frumuseţe şi atâta urâţenie. Dar asta nu făcea decât să confirme că pe lume nu există nici un pic de dreptate.

Pe cât de superbi erau caii, pe atât de oribili ne apăreau stăpânii lor. Înfăşuraţi în straie negre, cu capetele ascunse într-un văl lung, înfăşurat de mai multe ori, păreau ciocli adunaţi la marginea unui mormânt, sau răpitoare venite să se înfrupte din cadavru. Auzeam zgomotul sec al tecilor de sabie plesnind şoldul. Maimuţoii se distrau manevrând închizătoarele carabinelor italieneşti, datând probabil din celălalt război şi ajunse la ei pe căile întortocheate ale negoţului cu cămile.

— Swen, spuse Mercenarul, poate n-ar fi rău să ne îngropăm în nisip.

Mai fusesem îngropat de bună voie, ore în şir, la pândă. Dar acolo era vorba de viaţă şi de moarte. Acum pericolul nu mi se părea atât de aproape. M-am împotrivit cu înverşunare.

— Cum zici tu, aprobă Mercenarul flegmatic, scoţând din buzunarul de la piept o bucată de curea pe care o vârî în gură.

Mestecatul îl ajuta să-şi menţină gura umedă, de când într-o scară, la periferia oraşului Benghazi, beat mort, Mărunţelul mâncase toată provizia de gumă de mestecat pe care Portta o capturase de la inamic, după o bătălie scurtă, sângeroasă şi distractivă. Am mai aşteptat o oră.

Cei şaptesprezece păreau cuprinşi de frenezie. La aproape cincizeci de grade, se agitau de colo-colo, ca şi cum dacă ar fi stat locului o clipă soarele i-ar fi topit. Unul îşi ştergea calul de sudoare şi-i umezea botul cu o năframă în care turnase câteva picături de apă. Altul îşi organiză în câteva secunde un mic dejun pe bază de curmale şi nişte turtiţe a căror vedere, chiar de la distanţa de o sută de

metri, ne umplu de scârbă. Ceilalţi îşi făceau pur şi simplu de lucru, în vreme ce doi dintre ei se îndreptară în goană spre noi. Am armat automatele, dar n-a fost cazul să le folosim. Erau doar nişte santinele, care se opriră la jumătatea distanţei, scrutând zarea vălurită din pricina căldurii.

Din când în când răzbăteau până la noi râsete scurte, aspre. Unul dintre briganzi îşi dădu capul pe spate, icnind din pricina unei glume. Am apucat să văd prin sticla binoclului o faţă uluitor de deschisă la culoare şi un smoc de păr blonziu.

Portta veni să-l schimbe pe Mercenar.

— Întreabă Sevilla de tine, zise. L-a bătut soarele în cap.

Mercenarul porni îndată către Panzer. Portta se instală tacticos la pândă, lângă mine. Îmi adusese o înghiţitură de rom.

— Puştii ăştia, îmi spuse, făcând semn spre ceata de bătăuşi din faţa noastră, îşi spun *amazigh,* adică oameni liberi. În triburile lor e debandada perfectă. La arabi, femeia nici nu crâcneşte. De asta-mi plac mie arabii. Dar la ăştia, doamnele sunt în stare să ţi se suie în cap. Ca religie au îmbrăţişat kharijismul, o erezie care…

— Portta, am spus năuc, de unde ştii tu toate astea?

— Am studiat mult geografia şi istoria în tinereţe, spuse el cu modestie. Când te pregăteşti să faci afaceri pe picior mare, trebuie să cunoşti cât mai multe despre potenţialii tăi clienţi.

— Dar nu visai să-i tragi pe sfoară pe berberii ăştia, nu?

Portta mă privi în felul acela al lui care însemna „nu pot să cred c-ai gândit ce-ai spus”.

— Căile lui Allah sunt întortocheate, fiul meu, mă povăţui el, confiscându-mi romul de care, la temperatura aceea, nici n-aveam nevoie. Cum nici eu şi nici cavalerii aceia ai rapănului nu suntem cu adevărat favoriţii Lui, ne vom rătăci lesne pe aceste căi. Va câştiga cel care va găsi mai iute ieşirea din labirint.

Răsună un ţipăt scurt, care ne atrase atenţia. În partea cealaltă a dunei se petrecea ceva. Unul dintre bărbaţi se ridică în picioare şi începu să gesticuleze, zbierând. N-auzeam decât frânturi şi chiar dacă am fi auzit tot, n-am fi înţeles o boabă.

Dar nu trebuia să fii doctor în limbi străine ca să-ţi dai seama că acolo se ceartă doi inşi.

În cele din urmă, cel căruia îi erau adresate zbieretele şi marea majoritate a gesturilor obscene, între care am

recunoscut numeroase pe care le foloseam şi noi, găsi soluţia cea mai potrivită pentru încheia discuţia. Scoase jungherul de la brâu a îl înţepă de două ori în gât pe scandalagiu. De la distanţă n-am văzut nici o picătură de sânge, dar sunt sigur că trebuie să fi curs ceva. Omul scoase un răcnet de moarte şi, prăbuşindu-se pe solul uscat, chiar îşi dădu sufletul.

— Slavă Domnului, suspină Portta, începusem să cred că ne vom plictisi toată ziua.

Nu mai crâcnea nimeni în tabăra berberă. Războinicii îşi prinseră catrafusele şi plecară în galop, ca mânaţi de o mie de draci. Cămilele întinseră gâturile, behăind speriate, făcând paşi în uriaşi. În curând nu mai văzurăm decât un nor de praf din ce în ce mai mic.

— Ce se petrece, frate, aici? făcu Mărunţelul, care urcase până la noi gâfâind. Au plecat?

A trebuit să-l apucăm amândoi şi să-l ţinem strâns, ca să nu se ducă să vadă ce are prin buzunare mortul abandonat la locul popasului.

— Nici măcar nu are buzunare, argumentă Johann Portta.

— Dar cercei? plânse Mărunţelul. Inele de aur, brăţări, pinteni de argint? Dinţi, lucrături?

Aproape că l-am târât înapoi, la ai noştri.

— Portta, spuse locotenentul Leuwe, care era din ce în ce mai vioi, la noapte ai să citeşti urmele.

— Am înţeles, domnule locotenent. Numai să nu se stârnească vreo furtună.

Furtuna nu se arătă până la căderea întunericului.

Urmele erau aproape insesizabile la lumina stelelor. Dar pentru Portta nimic din ceea ce ar fi putut aduce un cât de mic folos nu avea cum să rămână invizibil. Am făcut un ocol mare, ea să nu trecem prin locul în care berberii îşi lăsaseră mortul.

Nu credeam că se vor mai întoarce după el, aşa grăbiţi cum erau, însă nu strica o măsură de prevedere în plus. La capătul arcului de cerc, Portta sări vesel de pe capacul motorului şi se trânti cu nasul în pământul uscat, crăpat, care începea brusc, după centura de roci de la marginea mării de dune. Ne chemă să vedem câteva gropiţe minuscule, care, spuse el, erau urmele copitelor de cai.

— Le-am găsit, ne anunţă vesel. Au şase ore avans.

Am mers toată noaptea, încet, cu viteza melcului. Din când în când, Portta verifica vechimea urmelor. Dacă ne-am fi apropiat prea repede de ei, ne-ar fi auzit. Panzerul nu

putea „vorbi” în şoaptă. Tuşea lui se auzea de la cincisprezece kilometri.

— Nu, nu vreau gheaţă, delira Sevilla, peste care, o dată cu căderea nopţii, năvălise febra. Îmi face rău la amigdale, te rog să-mi serveşti şampania nefrapată!

Am strâns din bidonul fiecăruia apă şi i-am făcut comprese reci, pe care le scoteam prin capacul turelei, ca să împrumute din gerul de afară. Spre ziuă, Sevilla se linişti şi adormi.

— Cum stăm? întrebă Moşul de îndată ce primele raze ale soarelui ne arseră ochii ţâşnind de dincolo de linia orizontului.

— Patru, cinci ore, aprecie Portta urmele. Au mers nu jucărie. Nu s-au oprit deloc noaptea asta.

— Cred că sunt rupţi de oboseală, sugeră Heiden. Am putea să-i luăm prin surprindere şi să-i bubuim puţin. Să vezi cum or să ne ducă de bună voie la bârlogul lor… Am obosit să mă ascund de trei măgari şi-o cămilă, când eu însumi călăresc o panteră.

— Ar fi o mare prostie, spuse Mercenarul. Sunt bărbaţi care nu scot o vorbă nici după ce i-ai tocat în bucăţi. Cum crezi că-ţi vor povesti ţie, primul venit, un străin pe care nu l-au mai văzut în viaţa lor, despre treburile şi destinaţia lor? Mai degrabă au să se lase omorâţi, dar fii sigur că înainte de asta o să ne alegem cu câteva găuri în plus pe piele. Şi unele destul de mărişoare ai putea să capeţi chiar tu, Heiden.

Heiden se îngălbeni la faţă. Dincolo de imaginea, extrem de plastică pe care o zugrăviseră cuvintele Mercenarului, ceea ce-l speriase, mai ales, fusese lungimea discursului. Tăcu tot restul drumului, însă, din când în când, intervenea pentru a ne cere să-i explicăm cum pot câteva săbii de tinichea şi nişte pocnitori cărora nu li se putea spune puşti să se opună gurilor de foc ale unui Panzer. La drept vorbind, nici mie nu-mi era destul de limpede demonstraţia.

La prânz, Sevilla deschise ochii şi ne ceru să nu-l mai zgâlţâim atât. Ne-am bucurat că e din nou printre noi.

— Se făcea, zise el nedumerit, că şedeam la ospăţ cu nişte prinţese clasa întâi şi, ori de câte ori întindeam mâna să iau o bucăţică de carne de oaie, un vlăjgan îmi dădea peste deşte cu un baston cu măciulie de argint. Dacă mai m-aţi fi lăsat mult să dorm, eram acum plin de vânătăi. Ce să fie asta?

Locotenentul Leuwe râse.

— Dacă vrei să primeşti o porţie dublă de conservă, mută-ţi gândul. Am nevoie de fiecare îmbucătură ca să vă ţin pe toţi în viaţă, soldat.

Ne-am adus aminte că el se afla în viaţă datorită nouă şi nu invers, dar ne-am bucurat să-l auzim vorbind astfel. La urma urmei, grija faţă de aproapele tău trebuie să fie şi ea supusă unei ierarhii şi unui regulament. Dacă ştii că un comandant de-al tău se preocupă de viaţa ta, îţi vine parcă mai la îndemână să-ţi laşi oasele prin cine ştie ce coclauri.

— Domnule locotenent, spuse Moşul cu un aer cam încurcat, n-aş vrea să credeţi cine ştie ce despre mine. Sunt soldat vechi şi am semnele mele. Am aşa, o presimţire.

Mărunţelul izbucni în râs, împroşcându-ne pe toţi cu salivă. Scoase capul prin capacul turelei, bodogănind că nu mai poate sta nici măcar o clipă atât de aproape de nişte inşi necopţi la minte. Mercenarul încetini, deodată atent la cele ce se vorbeau.

— *Mon Leutenant,* vorbi el, Beyer are dreptate. Şi mie mi se pare că nu e totul în regulă. Ar trebui să fim ceva mai atenţi.

— Ce sugeraţi? întrebă Leuwe.

— Să mai cercetăm o dată urmele.

Panzerul se opri scrâşnind şi scârţâind.

— Portta, strigă locotenentul, mergi şi vezi cum stăm.

— Am înţeles, domnule locotenent, răspunse berlinezul.

În aceeaşi clipă Mărunţelul se rostogoli la loc în tanc, ameninţând să ne strivească sub şunci.

— Am dat de dracu, suspină el supărat. Vă rog să mă scuzaţi, domnule locotenent. Vine furtuna!

Ne-am repezit afară ca să-i verificăm spusele. Spre apus, orizontul devenise neclar, dar nu din pricina căldurii, care făcea aerul să tremure, ci mânjit parcă de o pâclă maronie.

— Închideţi tot! ţipă locotenentul Leuwe.

Ne-am înghesuit în burta tancului, drăcuind. Capacul turelei bubui deasupra capetelor noastre. Mercenarul manevră Panzerul, aşezându-l cu spatele spre direcţia din care venea urgia. Vreme de câteva zeci de secunde nici unul dintre noi nu mai găsi nimic potrivit de spus. Am simţit sucul gastric suind dinspre stomac şi înecându-mă. Era de fapt gustul inconfundabil al fricii.

Să mori îngropat de viu nu e nici o afacere. Şi mai trecusem prin pericolul ăsta de nenumărate ori. Dar în loc să te obişnuieşti, îţi spui de fiecare dată că poate acum nu vei mai găsi calea spre suprafaţă, lumina de la capătul tunelului, ieşirea din mormânt. O grenadă, furia unui obuz,

oul diabolic al unui bombardier, fiecare dintre acestea te poate îngropa într-o fracţiune de secundă. Dacă pe aproape se află camarazii tăi şi dacă explozia nu i-a transformat într-o cantitate de carne însângerată, ei vor începe să sape înnebuniţi, cu mâinile şi picioarele, cu căştile, cu lopata de infanterie, ori chiar cu baioneta. Nu contează dacă din grabă îţi retează un deget sau o ureche. Esenţial este să te scoată de-acolo înainte de a te asfixia.

Ghinionistul care nu este dezgropat la timp moare în câteva minute. Nisipul nu poate fi respirat. Când „vede" din nou lumina zilei, mortul are culoarea turcoazei. Iar în jurul gurii şi al nărilor s-a năclăit deja sângele. Durerea l-a făcut să-şi muşte buzele.

— Doamne, Maica Domnului, făcu Sevilla, auzi-o că vine!

N-am auzit nimic la început. Pentru câteva secunde am nutrit speranţa prostească că vijelia s-a răzgândit şi şi-a schimbat direcţia. Dar ştiam că aşa ceva nu se întâmplă niciodată.

Apoi se născu un susur uşor. Parcă sub şenilele Panzerului ar fi ţâşnit un izvor. Susurul crescu, ajungând un vuiet încă suportabil. Nu trecuse un minut întreg şi deodată furtuna lovi cu toată ura de care era în stare. Ura nu se muiase de-a latul deşertului, ci crescuse, cu fiecare kilometru parcurs, în stare să radă de pe suprafaţa pământului tot ceea ce mişca, tot ceea ce era viu.

Am avut senzaţia că un uriaş s-a împiedicat de Panzer şi, julindu-şi degetele de la picioare, urla de durere. Tancul de treizeci de tone săltă de mai multe ori, izbindu-ne cu capetele de toţi pereţii, apoi înţepeni neputincios. Mi-am acoperit urechile cu palmele, ca să nu rămân surd pe viaţă, dar şi aşa era prea mult.

Ştiam cu toţii ce se petrecea afară. Un zid de nisip lung de câţiva kilometri şi înalt de doi se prăbuşea peste noi cu o sută de kilometri pe oră. Dacă furtuna avea să ţină trei-patru ore aveam să găsim nisip şi-n gaura fundului. Dacă însă avea să ţină trei-patru zile, aveam să rămânem acolo pentru totdeauna.

— Aşa de mult nisip n-am mai văzut decât pe plaja din Bremerhaven, încercă Mărunţelul să ne mai descreţească frunţile în timpul unei ciudate perioade de acalmie.

— Dar în apă nu te-ai încumetat, rânji Heiden. Pescarii de pe toată coasta Mării Nordului mulţumesc Domnului pentru asta, că nu le-au murit peştii.

Mai trebuia o singură scânteie ca butoiul cu pulbere care era Krautfeld să explodeze. Dar furtuna izbucni din nou peste o fracţiune de secundă şi mai puternică. Astfel, cei doi se treziră surdomuţi fară voie.

Urgia a ţinut cinci ore. Deodată urletul ei încetă şi locul îi fu luat de o linişte adâncă. La început n-am îndrăznit nici unul să deschidem gura. Parcă am fi aşteptat continuarea. Nu ne venea să credem că am scos-o la capăt aşa de uşor.

— S-a zis cu urmele noastre, oftă Portta. N-o să-i mai găsim în vecii vecilor.

— Avem o şansă, se împotrivi Moşul. Furtuna de nisip i-a oprit şi pe ei. De îndată ce au pornit din nou la drum, au lăsat alte urme. Cu puţin noroc îi găsim iarăşi.

— Dacă nu cumva va trebui să-i dezgropăm, adăugă cam fară chef Heiden.

Mărunţelul se opinti şi ridică capacul turelei. Am ieşit unul câte unul, ca şoarecii dintr-o vizuină, dezmorţindu-ne. După cinci ore de întuneric, soarele la asfinţit părea un proiector uriaş, aţintit asupra noastră cu scopul de a ne orbi. Spre sud, furtuna alerga, îndepărtându-se de noi. Nimic nu se schimbase în jurul nostru. Deşertul rămăsese la locul său, ca şi cerul, fără o scamă de nor. Între ele, opt oameni, înghesuiţi într-o cutie de oţel, care, la nevoie, ar fi putut ţine loc de sicriu.

— Încotr-o acum? se exprimă Sevilla.

— Portta, făcu locotenentul Leuwe, vom înainta după direcţia pe care au păstrat-o urmele până la izbucnirea furtunii de praf. Mergi şi fă o verificare. Poate că solul a mai păstrat totuşi câte ceva pe alocuri. Krautfeld, du-te să-i ţii de urât.

Berlinezul plecă la plimbare, urmat de Mărunţel. Sevilla şi Heiden porniră şi ei pe un traseu deviat. Reveniră o jumătate de ceas mai târziu, mai dezamăgiţi decât Stanley înainte de a-l găsi pe doctorul Livingstone.

— Nu se mai vede nimic, ne dădu Sevilla de veste.

— Şi în curând se întunecă, fu de părere Heiden Trebuie să întrerupem cercetările.

După încă un sfert de oră ne-am uitat unii la alţii şi am ridicat din umeri nedumeriţi. Portta şi Mărunţelul întârziau.

— Vulpoiule, cheamă baza, se răsti Mercenarul în microfonul staţiei radio. Portta, ce faceţi acolo? Aţi găsit ceva?

— Krautfeld a găsit o mină de dinţi de aur, dădu Sevilla glas unui gând.

Mercenarul continuă să boscorodească în microfon, însă fără nici un rezultat.

— Domnule locotenent, mergem să-i căutăm? întrebă Moşul.

Leuwe se scărpină în cap.

— N-avem de ales.

Panzerul nu apucase să-şi dreagă vocea, când de dincolo de parapetele de bolovani care marca orizontul îşi făcu apariţia Portta. Silueta lui cocârjată se profila distinct pe cerul care începuse să capete o nuanţă sângerie. Alerga spre noi, vânturându-şi braţele şi strigând ceva ce n-am înţeles la început din pricina depărtării.

— Ce dracu'…, începu locotenentul Leuwe, însă nu mai avu timp să termine.

— Domnule locotenent!

Zbieretul lui Heiden ne făcu pe toţi să întoarcem capetele speriaţi. Dinspre est, deşi n-aveau teoretic ce să caute acolo, veneau mâncând pământul zece sau doisprezece călăreţi. Înaintau cu iuţeala fulgerului, lungiţi pe coamele cailor, înfăşuraţi în văluri negre, fluturând. Intenţia lor era clară. Voiau să-i taie calea lui Portta. Ne-am uitat cu atenţie. Mărunţelul nu se zărea pe nicăieri.

— Păzea! ţipă Moşul, repezindu-se în tanc.

Imediat, turela se puse în mişcare de rotaţie, prea încet după gustul nostru.

— Mai repede, strigă şi Heiden. Căcaţii se îndreaptă spre Johann. Mai iute!

Intraserăm cu toţii, în numai câteva clipe, în frenezia inconfundabilă a luptei. Dintr-o dată inima pompează adrenalină în sânge, băgându-te în draci. Numai aşa poţi supravieţui tu şi cei din jurul tău, dacă te mişti de zece ori mai repede şi gândeşti de o sută de ori mai repede. Uneori nici nu mai ai timp să gândeşti.

Panzerul porni în trombă, stârnind el însuşi a doua furtună de praf din ziua aceea. Zburam pe o linie dreaptă imaginară, la capătul căreia se afla Johann Portta. Călăreţii galopau undeva, la o sută de metri în stânga noastră şi nu mai aveau mult până la el.

Atunci Portta, pe care sângele rece nu-l părăsea niciodată, o coti ca la Berlin, luând-o la picior spre vest, în speranţa că, înainte ca tuaregii să-l ajungă din urmă, noi ne vom fi aflat între el şi ei. Mercenarul acceleră la maxim.

— Încarcă! spuse Moşul calm.

Nu mai avea nici un rost să-i convingem cu vorba bună. Mai aveau vreo sută de metri până la Portta. În câteva

secunde căpăţâna lui urma să zâmbească din vârful unei săbii curbate.

— Foc! spuse Leuwe.

Heiden, care ochise ca la şcoala de tunari, trase cu grijă. Auzind vuietul obuzului, Portta se trânti în praf, acoperindu-şi capul cu mâinile. Călăreţii şovăiră numai o clipă, privind pe sus, fară să poată vedea ce-i paşte De fapt, şovăiseră caii lor, animale inteligente, care presimţeau primejdia.

Primul obuz explodă la douăzeci de metri în faţa cavalcadei, oprind-o de-a binelea, într-un vârtej de fum, flăcări şi aşchii de pietre spulberate. Am auzit ţipetele furioase ale oamenilor şi nechezaturile cailor. Când scena se limpezi, am băgat de seamă că trupa de cavaleri se învârteşte derutată, însă nicidecum înspăimântată. Mai aveam vreo şaptezeci de metri până să intrăm cu adevărat în miezul trebii.

— Încă o porţie, domnule locotenent? întrebă disciplinat Heiden, fară să-şi dezlipească ochiul de pe manşonul de cauciuc al telemetrului.

— Şi supliment, încuviinţă Leuwe.

Cel de-al doilea bebeluş porni la rasul solului şi sfărâmă un bolovan mare cât o casă cu un etaj. De data asta toate măruntaiele se încurcaseră înăuntrul lor. I-am văzut cum se clatină ca un pâlc de trestii în bătaia vântului şi s-au oprit de-a binelea.

Portta se ridică şchiopătând. În câteva secunde se afla în adăpostul Panzerului, gâfâind.

— Krautfeld? întrebă Moşul.

— Prizonier, făcu berlinezul.

Nu ne-a venit să credem, dar a trebuit s-o înghiţim. Că o mână de subnutriţi ar fi putut să-l doboare pe Mărunţel şi să-l care undeva împotriva voinţei sale, ţinea mai degrabă de domeniul poveştilor vânătoreşti.

— Nemernicilor, daţi-i drumul şi vă trimitem în schimb o bucată din cel mai bun săpun de rufe pe care-l fabrică cel de-al treilea Reich în lagărele sale, strigă Sevilla, cocoţându-se pe marginea turelei.

M-am repezit să-l trag înapoi, simţind primejdia într-o fracţiune de secundă. Unul dintre călăreţi puse puşcociul la ochi şi trase aproape instantaneu. Erau cincizeci de metri între noi. Mai întâi am văzut norişorul de fum de la gura ţevii. Apoi am primit un pumn zdravăn în umărul drept, care m-a dat de-a berbeleacul pe blindajul încins. Sevilla

mă prinse de picioare înainte de a-mi frânge gâtul. Abia atunci am auzit împuşcătura.

— Rade-i! urlă Leuwe.

Înainte ca Heiden să le mai trimită un cadou care să-i împrăştie în bucăţi pe o rază de o sută de metri, călăreţii dispărură ca nişte umbre, dincolo de stânci. În câteva secunde, noaptea, care ne acordase o amânare, se repezi peste noi.

— Nici nu ne depărtaserăm bine de tanc, ne povesti ceva mai târziu Portta, după ce-şi trăsese sufletul şi ne-am dat seama că nu e ceva în regulă.

Sevilla şi Mercenarul îmi pansaseră rana de la umăr. Din fericire glonţul nu rămăsese înăuntru, dar locul mă ardea îngrozitor. Sevilla insistase să-mi cauterizeze rana. În felul ăsta scăpasem de grija infecţiei, însă mă alesesem cu o cicatrice care avea să-mi amintească pentru tot restul vieţii despre întâlnirea lui Portta cu berberii.

— Am găsit urme prea proaspete. Ele traversau direcţia mea de cercetare, continuă Portta, adoptând tonul unei căpetenii apaşe.

Am înţeles prea bine de ce spusese „direcţia mea” şi nu „direcţia noastră”. Când pleci în cercetare cu Mărunţelul este ca şi cum ţi-ar mai fi crescut o sută douăzeci de kilograme de muşchi în plus, dar nici măcar un gram de creier. Iar muşchii în plus nu se dovedesc a fi întotdeauna un avantaj hotărâtor.

— Mi-am dat seama că grupa mică de cowboys a trecut cu bine de vijelie şi a ieşit la agăţat.

— Dar cum au putut să treacă peste urgia aceea? se minună locotenentul Leuwe. Ce faci, Swen, cum îţi merge?

— Mulţumesc, bine, domnule locotenent, i-am răspuns. Cred că o să mă retrag pentru o scurtă vacanţă la ţară.

— Folosesc caii drept paravan, ne explică Mercenarul şi se îngroapă pe jumătate. Praful deşertului este pentru ei ca apa pentru peşti. Nici o furtună nu-i poate doborî cu una cu două.

Portta ne explică în puţine vorbe cum încăpuse Mărunţelul în mâinile acestor războinici şmecheri. Ne aşteptaseră peste noapte, ascunşi îndărătul stâncilor care străjuiau peste tot în jurul nostru. Îşi dăduseră seama că-i urmărim cu multe ore înainte. Când cele două patrule porniseră în cercetare se împărţiseră şi ei în două cete. Una dintre ele evitase întâlnirea cu Sevilla şi Heiden şi căzuse ca trăsnetul asupra perechii Portta-Krautfeld.

— Am încercat o evitare elegantă a conflictului deschis cu aceşti domni, spuse Portta, dar din nefericire dificultăţile ridicate de bariera limbajului au fost de netrecut.

— Cine naiba ştie limba ăstora? bombăni Moşul.

— În plus, îşi urmă Portta ideea, vorbesc urât. Ce mi-au auzit urechile, la adresa onorabilului Wehrmacht şi a înţeleptului nostru Fuhrer… Domnule locotenent, vă rog să mă credeţi, nişte domni n-ar trebui să aibă de-a face cu un asemenea anturaj. Le-am întors spatele cu toată demnitatea unui brav ostaş german şi m-am îndepărtat, ce-i drept poate ceva mai iute de picior, la un moment dat. Mărunţelului însă i-a cam sărit muştarul. A ţinut morţiş să lămurească problema supremaţiei Germaniei asupra Saharei cu analfabeţii aceia. A convins patru, cu pumnii. Ceilalţi l-au convins ei. O să ne fie greu să-l scoatem din mâinile indivizilor. Minţile lor rudimentare consideră că matahală e un om a cărui valoare se ridică la înălţimea bonetei. Pentru ei tot ce e mult e şi bun.

Mercenarul şi Heiden stăteau la pândă între şenilele Panzerului, înfruntând gerul care se făcea din ce în ce mai simţit. După două ore urmau să-i schimbe Moşul şi Leuwe. Nu făcuserăm prostia de a aprinde proiectorul. În felul ăsta am fi devenit cea mai uşoară dintre prăzi. Maimuţele nu păreau să fi avut grenade, dar paza bună trece primejdia rea. Nu ne încumetaserăm nici să ne ducem după ei în puterea nopţii. Ne simţeam singuri şi neajutoraţi ca nişte copilaşi.

După miezul nopţii Portta şi Sevilla urmară la pândă. M-am târât lângă ei, în ciuda protestelor lui Beyer, care îmi şopti în urmă:

— Dacă scăpăm din toată tevatura asta, să-mi aminteşti să-ţi dau treizeci de zile de arest, Swen.

I-am făgăduit şi m-am înghesuit între cei doi camarazi. Decât durerea surdă din umăr, mă înnebuneau mai mult nesiguranţa, întunericul îndărătul căruia nu ştiam ce se ascunde.

— Crezi că ne vor ataca? făcu Sevilla uşor îngrijorat. Eu cred că acum sunt deja departe. Mărunţelul a fost probabil tranşat şi perpelit pe toate părţile, în fripturi apetisante.

Portta îşi suflă nasul cu eleganţă. Temperatura scăzuse până aproape de zero grade. În curând, pietrele încinse până la incandescenţă în timpul zilei începeau să pocnească, făcându-ne să tresărim speriaţi.

— Mărunţelul nu poate ajunge friptură. Se numără printre animalele a căror carne nu este comestibilă. Mai

degrabă îl vor gâdila până ce va dezvălui planurile amplasamentului nostru. Tortura nu se dovedeşte eficientă în cazul lui decât sub această formă oribilă.

— Portta, am spus, asta nici în glumă nu trebuie s-o spui.

Nu terminasem bine şi deodată un urlet înfiorător sfâşie noaptea, încreţind carnea pe noi. Am auzit închizătoarele armelor ţăcănind în interiorul tancului. Toţi ceilalţi se treziseră şi ei.

— Ce-a fost asta? şopti gâtuit de spaimă Sevilla.

Cel de-al doilea urlet ne îngheţă sângele în vine. Venea de nicăieri şi parcă de peste tot. De data asta nu mai aveam nici o îndoială. Erau sunete pe care numai Mărunţelul le putea emite.

— Portta, Swen, spuse Moşul, scoţând capul prin ieşirea de avarie. Să nu care cumva să faceţi vreo prostie. Nu aveţi cum să-l ajutaţi acum şi ne puneţi pe toţi în pericol. Este o cursă.

Înţelegeam prea bine asta, dar când Mărunţelul urlă pentru a treia oară mi-am astupat urechile cu palmele, ca să nu-l mai aud.

— Vânătorii aşează uneori o capră ca momeală pentru leul pe care vor să-l împungă. Capra behăie toată noaptea, întărâtând leul. Şi când el se apropie…

Dar glasul îi tremura şi lui. În noaptea aceea n-am mai închis nici unul un ochi. Nu se mai auzi nici un urlet până la ziuă, însă ne fusese şi aşa de ajuns.

— *Mon Leutenant*, vorbi calm Mercenarul, de îndată ce lumina zilei fu destul de puternică, începe!

Călăreţii aşteptau înşiraţi pe creastă, toţi şaptesprezece, nemişcaţi, lunguieţi din pricina umbrei înşelătoare, care avea să dispară în câteva minute.

— Ochii pe ei, ordonă locotenentul Leuwe, prea puţin regulamentar.

Turela Panzerului se roti bâzâind, ţeava tunului se ridică uşor. Bandiţii nu părură defel impresionaţi. Adierea dimineţii le făcea vălurile negre să fluture ca nişte aripi de păsări răpitoare. Câte o rază de soare scânteia din când în când pe lama unei săbii, ori pe metalul carabinelor. Nimic altceva nu se mişca.

Am aşteptat aşa minute în şir. Deodată m-am întors către locotenentul Leuwe.

— De ce sunt şaptesprezece? Unul dintre ei a fost ucis alaltăieri. Ţineţi minte?

Moşul îi smulse lui Portta binoclul din mână şi cercetă înfrigurat şirul de călăreţi. Deodată scoase un ţipăt de

uimire.

— Acolo! El este!

Am privit pe rând. De la distanţă nu se putea distinge mare lucru, însă nu ne puteam înşela. La mijlocul cetei, legat fedeleş de una dintre cămile, Mărunţelul se bălăngănea înainte şi înapoi.

— E mort? întrebă careva dintre noi.

Nimeni nu răspunse.

— Ce mai aşteptăm? izbucni Julian Heiden. Nu putem lăsa un camarad în mâinile inamicului. Domnule locotenent, daţi ordin să-i facem una cu pământul pe nemernicii ăştia!

Ardeam de nerăbdare să-i ciuruim, să-i ardem de vii, să înfigem de mai multe ori baionetele în trupurile lor. Ura ne picura în sânge cu fiecare clipă care trecea şi se aduna ca într-un vas care foarte curând avea să dea peste margini. Dacă în momentul următor Leuwe ne-ar fi dat drumul din lanţ ca unor câini însetaţi de sânge, ne-am fi repezit pe jos, cu mâinile goale, în stare să-i muşcăm cu dinţii de beregată. Din fericire, Leuwe nu ajunsese degeaba ofiţer.

— Dacă Krautfeld a fost ucis, spuse el, începem vânătoarea. Dar dacă este încă în viaţă?

Atunci din şirul de călăreţi se desprinseră doi şi înaintară la trap către noi. Mercenarul armă mitraliera grea a Panzerului şi urmări înaintarea în cătare.

— Sunt soli, spuse Portta. Vin să negocieze şoriciul Mărunţelului. Ai milă de noi, Doamne!

Leuwe îşi netezi buzunarele tunicii şi se lăsă să alunece cu agilitate pe blindajul tancului. În ciuda protestelor noastre, el ieşi să-i întâmpine pe trimişii tâlharilor. Portta îl însoţi ca translator. Ne-am holbat prin obloanele întredeschise, gata să revărsăm o ploaie de gloanţe la cea mai mică mişcare suspectă.

Erau doi bărbaţi înalţi, plini de ei, călărind cu spatele drept şi mâna stângă înfiptă în şold, lângă garda săbiei. Nu le puteam vedea decât ochii, din pricina vălului care le acoperea feţele, ochi mici, răi, negri şi pătrunzători. Dar am putut ghici, din firele de păr albe care le înspicau sprâncenele, că săriseră binişor de prima tinereţe. Se opriră semeţi, la douăzeci de metri de tanc, aşteptând. Leuwe şi Portta înaintară spre ei.

— Sunteţi nemţi? întrebă unul dintre călăreţi, vorbind o engleză pocită, cu un pronunţat accent arăbesc. Ce neam mai e şi ăsta?

Peste noapte îl înghesuiseră pe Mărunţel şi aflaseră pesemne câteva amănunte despre noi. Portta primi încuviinţarea din privirile locotenentului pentru a susţine tratativele. Făcu doi paşi, proptindu-se pe picioroangele lui ca nişte catalige.

— Fecior de barză jumulită, hrănită numai cu broaşte râioase, croncăni el într-o engleză la fel de aproximativă ca a berberului, n-ai învăţat să te înclini în faţa unor oameni mai bogaţi şi mai de vază decât tine? Coboară de pe mârţoaga ta bolnavă de lepră, dă-i un sărut pe buzele mâncate de muşte şi prăbuşeşte-te cu fruntea în ţărână, printre fraţii tăi, viermii!

Apucasem să număr pentru început vreo opt sau nouă insulte. Pe urmă, însă, Portta continuă atât de rapid încât am pierdut şirul şi am renunţat. Călăreţii se clătinară loviţi în moalele capului. Indivizi ca ei îşi închipuiau cu toţii că se trag din cele mai vechi şi mai nobile familii care bântuiseră deşertul şi într-un fel aşa şi era. Treceau poate luni şi chiar ani înainte ca vreunul să le vorbească aşa cum o făcuse Portta şi asta numai câteva clipe, înainte de a sfârşi cu capul tăiat. Dar se dovedi că şocul le făcuse bine la comportament.

— Noi umblăm mult în deşert, străine, vorbi cel de-al doilea călăreţ, cu un glas pe care nu l-am putut asemui cu nimic altceva decât cu tăişul unei săbii. Poate că tu şi tovarăşul tău sunteţi oameni însemnaţi, deşi veşmintele nu vă arată aşa. Dar noi n-avem de unde s-o ştim. Dacă v-am jignit, am făcut-o fară voie.

De descălecat nici vorbă.

— Ce vreţi? întrebă Leuwe. Daţi-i drumul omului nostru.

Primul călăreţ râse. Era un râs scurt şi tară veselie. Era mai mult un fel de a ne da de înţeles cât suntem de naivi.

— El este foarte important pentru voi, aşa-i?

Fu rândul lui Portta să pufnească în râs, uluindu-i.

— Da, răspunse berlinezul, ţinem la el ca la a doua gaură în cur. Nu plecăm până nu ne promiteţi că-l luaţi de tot.

Le trebuiră cinci secunde ca să priceapă gluma.

— Bine, spuse Glas-de-sabie. Atunci o să-l rupem în patru. În felul ăsta scăpăm cu toţii de o pacoste.

Când rostea vorbele, fără să ridice tonul, simţeam o lamă trecându-mi peste carotidă.

— Aşteaptă! strigă Leuwe.

— Domnule locotenent, mormăi Portta.

— Ce vrei în schimbul lui? întrebă Leuwe.

Tuaregii îşi strunîră caii, care începuseră să dea semne de nerăbdare.

— Dă-mi maşina voastră, spuse primul. Am nevoie de ea.

Am rămas cu gurile căscate.

— Panzerul? chicoti Portta. Îţi trebuie maşină la scară? Te-ai săturat de şaua calului?

— Aţi înnebunit? i se alătură locotenentul Leuwe. Spune-mi ce vreţi. Bani? Hrană? Arme, muniţii?

Călăreţii clătinară din cap.

— Maşina. Dacă nu ne daţi maşina, vom croi din uriaşul vostru, înainte de amiază, mai mulţi pitici.

Scoaseră săbiile în acelaşi timp, ca să ne arate cât sunt de ascuţite. Cei din Panzer crezură că ne-a sosit ceasul şi armară mitralierele.

— Opriţi-vă! strigă Leuwe. Vă dăm ce vreţi. Dar nu înainte de a ajunge în preajma unui loc populat Nu pot risca viaţa tuturor oamenilor mei pentru a unuia singur încerca să câştige ceva timp.

— Sigur că o să vă lăsăm în preajma unui loc cu oameni, spuse cel care părea a fi şeful. Doar nu ştim să conducem maşina voastră. O să trebuiască să mergeţi cu noi. Avem nevoie de voi toţi. Spune-le celor dinăuntru să iasă afară şi să pună armele pe pământ.

Leuwe avea impresia că trăieşte un coşmar. Iar noi, ceilalţi, nu eram mai breji. Trebuia să capitulăm înainte de a trage un singur foc de armă, înainte de a apuca măcar să ne ciupim inamicii. Portta îşi stoarse creierii ca să găsească o ieşire din situaţia asta, dar fară succes. Orice şiretlic ar fi descoperit, un lucru rămânea neschimbat: Mărunţelul se afla în mâinile lor. Iar a-l lăsa acolo pur şi simplu nu se făcea. Am fi putut fi în locul său fiecare dintre noi.

— S-a făcut, şopti locotenentul Leuwe învins.

Moşul, Mercenarul, Sevilla, Heiden şi cu mine ieşirăm fară să ne credem ochilor. Am aruncat pe pământ Schmeisserul şi am început să-mi desfac centironul. Celelalte arme zdrăngăniră la rând, pe solul brăzdat de crăpături nenumărate.

— Şi tu, ăla micul, strigă primul călăreţ, arătând cu vârful săbiei spre Klebb.

Mercenarul îi înfruntă privirea pentru câteva clipe, apoi azvârli şi el automatul. Dacă ar fi priceput ce zăcea dincolo de căutătura camaradului nostru, ar fi dat pinteni calului şi nu s-ar mai fi oprit până în Groenlanda. Un afront ca acela pe care i-l adusese Mercenarului nu putea fi spălat decât cu

viaţa şi asta avea să se întâmple indiferent cât urma să dureze aşteptarea.

Solii făcură semne cu săbiile şi îndată restul cetei o porni în galop către noi, scoţând chiote înfiorătoare. O singură rafală ar fi fost de ajuns ca să-i trimită să galopeze şi să chiuie prin deşertul de smoală al lui Scaraoţchi. Când ajunseră lângă noi, prefăcându-se că sunt gata să ne zdrobească sub copitele cailor, opriră într-un nor înecăcios de praf. Doi sau trei descălecară şi adunară cât ai clipi armele noastre împrăştiate pe jos. I-am urmărit, la fel de periculoşi pentru ei ca propriile noastre umbre.

— Acum treceţi înapoi lângă maşină, se răsti cel care părea a le fi şef. Tu! Tu ai să rămâi cu noi! Am de vorbit cu tine!

Pusese ochii, desigur, pe locotenentul Leuwe. L-am văzut în clipa următoare pe Krautfeld. Tocmai îl dădeau jos de pe cămila care-l cărase şi cămila părea recunoscătoare la culme celor care executau această operaţiune dificilă. După ce-i tăiaseră legăturile, Mărunţelul îşi frecă încheieturile amorţite şi veni spre noi înjurând. L-am înconjurat îngrijoraţi.

— Eşti teafăr? Ce ţi-au făcut?

Mărunţelul ne privi ca pe nişte căzuţi din lună.

— Ce să-mi facă? Nu mi-au făcut nimic.

— Te-am auzit toată noaptea urlând. Ai fost torturat?

— Aiurea! Tot timpul au încercat să-mi bage pe gât carnea lor împuţită de oaie, ca să vadă cât pot să înfulec. Şi un fel de rachiu, cu care nu m-aş spăla nici pe picioare. Normal ca m-am înfuriat şi am început să urlu.

CAPITOLUL 4
Sfârşitul lui Glas-de-sabie

Printre germanii care s-au rătăcit în deşert şi au fost recuperaţi o săptămână mai târziu s-au numărat Gefreiterul Gerhard Passowitz şi Ober Gefreiterul Daniel Storch. Au plecat în patrulă şi au fost pur şi simplu uitaţi pe traseu. La asta a contribuit şi un atac neaşteptat al aviaţiei britanice, care i-a băgat pe toţi în viteză. De Gefreiteri şi Obergefreiter e plină armata germană. Camarazii lor fuseseră decimaţi în ultima ciocnire cu avangarda unui batalion ghurka. Prea puţini mai rămăseseră dintre cei care s-ar fi putut impacienta din pricina absenţei lui Passowitz şi Storch şi aceia erau prea ocupaţi. Când şi-au dat seama că lipsesc, zece kilometri mai încolo, trăgându-şi sufletul după ce o zbughiseră din calea avioanelor, nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să ridice din umeri.

— Domnule Obergefreiter Storch, spuse Gefreiterul Gerhard Passowitz la vreo oră după ce-şi dăduseră seama că au fost abandonaţi, puteţi să-mi daţi o înghiţitură de apă din bidonul dumneavoastră? Al meu e pe jumătate gol.

Storch îl privi ciudat. Disciplina îi dădea ghes, ca o a doua natură, să se îngrijească de soarta oamenilor din subordinea sa.

— Passowitz, îi spuse, am să-ţi dau o înghiţitură de apă, dar numai una. Şi să-mi aduci aminte când ne întoarcem la unitate să-ţi fac raport pentru nerespectarea regulamentului.

— O înghiţitură e nimica toată, îi răspunse soldatul, ducând bidonul la gură. Într-un ceas se vor întoarce să ne ia, domnule Obergefreiter. Ce-ar fi să o luăm după ei?

— Ce, eşti nebun? O să stăm aici, fără să ne mişcăm un milimetru. Trebuie să ştie de unde să ne ia.

— Dumneavoastră ştiţi mai bine, domnule Obergefreiter, spuse Passowitz, apucând din nou bidonul.

Dar el avea de gând să soarbă mai mult decât o singură înghiţitură. Mărul lui Adam i se mişca în sus şi în jos şi s-ar mai fi mişcat mult şi bine dacă Passowitz n-ar fi simţit la un moment dat ţeava pistolului lui Storch apăsându-i

tâmpla şi n-ar fi auzit binecunoscutul zgomot al introducerii cartuşului.

— O singură înghiţitură, Gerdie, îl avertiză Storch şi-ţi zbor creierul.

Prima impresie trăită de Passowitz fu aceea că Obergefreiterul e un om din cale afară de zgârcit. Era un băiat simplu, de la ţară, nu avea viziunea de ansamblu a situaţiei, ca gradatul de lângă el. Lui când îi era somn dormea, când i se făcea sete bea, când era înfometat mânca şi aşa mai departe Acum tocmai i se făcuse foame.

— Când mâncăm? îl întrebă pe Obergefreiterul Damei Storch.

Acesta încremenise inexplicabil cu ochii pe linia orizontului şi nu-i răspunse nimic. Un sentiment de profundă nedreptate îi luase în stăpânire creierul şi i-l ronţăia ca un vierme minuscul, perseverent. El şi camaradul său îşi îndepliniseră misiunea de cercetare. Nu aveau nimic să-şi reproşeze. Atunci de ce trebuiau să îndure aşa ceva?

— Nu mâncăm nimic? repetă Passowitz.

— Ba da, îi răspunse Storch două minute mai târziu.

Se târâră în patru labe prin praful deşertului, îşi însângerară mâinile, ţipară, plânseră. În cele din urmă prinseseră un şarpe subţire, galben, pe care Storch îl decapită dintr-o singură lovitură de baionetă. Pentru că Gerhard se scutura îngreţoşat, Storch îi mulţumi în gând şi sorbi tot sângele târâtoarei. Apa se terminase chiar în dimineaţa aceea. Passowitz rupse şi el cu unghiile câteva şuviţe de carne de pe spinarea şarpelui, pe care le molfăi văicărindu-se.

În cea de a patra zi pândeau micile rozătoare care ţopăiau la asfinţit printre bolovani, în căutarea insectelor. Sângele lor îi mai ajută să supravieţuiască în plus câteva ore. Limbile li se umflaseră ca două şniţele şi, ori de câte ori încercau să înghită în sec, li se oprea respiraţia. Pe faţă aveau arsuri îngrozitoare.

Passowitz muri a cincea zi în zori. Storch nici nu băgă de seamă. Şi aşa nu mai vorbeau de vreo două zile. Se ridică şi încercă să facă doi-trei paşi, dar nu mai avea putere. Căzu la loc. Aşa îl prinse noaptea, în timpul căreia îşi dădu şi el sufletul. Rămăşiţele unei companii în retragere, care zorea să ajungă din urmă grosul trupelor, îi găsiră două ore mai târziu.

De aproape erau ai adevărat înfricoşători. Cei patru care se aşezaseră în faţa noastră păreau trecuţi de patruzeci de ani, în ciuda bucăţii lungi de pânză care le ascundea o bună parte din chip. Se aşezaseră pe pământ şi, după un moment prelungit de ezitare, unul dintre ei ne făcuse semn că putem sta şi noi.

— Crezi că or să ne ia gâtul? mă înghionti Sevilla, turbat.

Pipăia din când în când teaca goală a cuţitului. Ne luaseră tot, după ce ne cercetaseră până la piele. Doi-trei veniseră să admire pielea moale şi albă a locotenentului Leuwe. Dacă banditul şef nu s-ar fi zborşit la ei, locotenentul şi-ar fi pierdut fecioria pentru a doua oară. Nu mai aveam asupra noastră nici măcar un ac cu care să-i înţepăm în cur. Capitulaserăm fără să tragem un singur foc de armă. Ne învinsese o mână de nespălaţi, de vagabonzi, pentru care disciplina soldăţească era o noţiune tot atât de îndepărtată ca şi săpunul. Miile de ore de antrenament, zecile de bătălii, sutele de vieţi pe care le ceruseră braţele şi degetele noastre, toate acestea nu făcuseră nici cât o ceapă degerată în faţa lipsei lor de scrupule. Dacă unul dintre ai lor ar fi căzut în mâinile noastre şi i-am fi ameninţat cu lichidarea sa, i-ar fi durut în dos. Probabil că l-ar fi executat ei înşişi, ca să nu-i mai încurce. De îndată ce ne ceruseră Panzerul în schimbul şuncilor Mărunţelului, fuseserăm nevoiţi să-l dăm. E numai unul dintre dezavantajele civilizaţiei europene.

— Crezi că or să ne ia gâtul? mă întrebă şi Portta.

El se simţea cu musca pe căciulă. Când îl luaseră la puricat descoperiseră o pafta de argint şi un ghiul, care aparţinuseră berberului ucis cu două zile mai înainte. Gazdele noastre râseseră cu cruzime, confiscând obiectele. Dar nu se atinseseră nici măcar de un fir de păr din capul lui Portta. Pe de o parte, crescuse în ochii lor, fiindcă procedase aşa cum procedează orice războinic care se respectă. Pe de altă parte, aveau nevoie de fiecare membru al echipajului.

În schimb, Mărunţelul făcu o adevărată criză de nervi.

— Porcule, îi strigă el lui Portta. Pe mine nu m-ai lăsat să mă ocup de hoitul ăla, numai ca să-ţi tragi tu partea. Dă-mi voie să te strâng de gât, camarade.

Pornise să-şi pună în aplicare promisiunea, însă îi despărţiseră berberii.

— Maşina voastră poate merge mai iute decât caii noştri? se interesă Glas-de-sabie.

În interiorul Panzerului rămăsese doar Mercenarul, dezarmat şi el. Noi ceilalţi aveam fiecare câte două guri întunecate de carabină îndreptate spre ţeastă. Caporalul Klebb nu putea curăţa jegul de pe grumazurile lor cu câteva rafale bine ţintite, fară să ne cureţe şi pe noi. Ştiam prea bine că aştepta momentul cel mai potrivit ca să intre în acţiune şi că nu-l va rata. Dar momentul nu sosise încă.

— La iuţeală s-ar putea ca gloabele voastre să fie mai tari, mărturisi Portta, punându-i din nou pe jar.

Indivizii prinseră mânerele săbiilor, pufnind. Erau foarte sensibili la onoarea animalelor. Faptul că Portta le numise gloabe nu era deloc de natură să-i binedispună.

— Însă dacă e vorba de drum lung, continuă berlinezul, maşina noastră ţine mai bine la tăvăleală. Când gloabele voastre or să-şi dea sufletul de osteneală, motorul nostru nici n-o să se sinchisească.

Nobilii bandiţi se înfiorară din nou la auzul epitetului. Moşul trebui să-i dea lui Portta cu cotul. Berlinezul renunţă la figurile de stil şi adoptă o manieră mai seacă de a prezenta lucrurile.

— Pornim la apusul soarelui, hotărî Glas-de-sabie, adresându-se locotenentului Leuwe şi ceilalţi îl susţinură cu o mişcare scurtă a capului. Dacă ne mişcăm repede, în zori ajungem. O parte dintre oamenii tăi vor merge cu noi, călare. Câţiva dintre ai noştri vor sta în maşină.

— Încotro ne duceţi? întrebă Leuwe.

— Nu trebuie să ştii prea multe, i-o reteză banditul. Vă e de ajuns că sunteţi în viaţă, nevolnicilor. Când am să vreau să-ţi spun ceva am s-o fac. Până atunci, poartă-te ca un sclav, că altceva nu eşti în ochii mei!

Leuwe o înghiţi şi pe asta, ca şi noi, restul. Nu întrezăream încă nici un plan de acţiune care să ne scoată din situaţia jenantă în care ne aflam. Heiden, soldat german până în măduva oaselor, suspină ca un copil mic, cu inima frântă.

Se pregătea ceva cu adevărat deosebit pentru sfârşitul de săptămână. Era vineri seara şi noi petreceam în mijlocul deşertului cu floarea tâlharilor. La un ceas după adunarea de stat major, ei încă îşi ascuţeau lamele săbiilor, acompaniindu-se cu strigăte sălbatice, care-ţi umpleau inima de bucurie. Foloseau pietre dure, pe care lama scotea sunete îngrozitoare. Când lama era gata ascuţită, putea tăia un fir de nisip în felii subţiri. După ce tăişurile ajunseseră la subţirimea unei molecule şi nu mai puteau fi ascuţite, maimuţoii trecură la studierea automatelor noastre

Schmeisser şi a pistoalelor. Era marfa pentru toată lumea, însă împărţeala prăzii născu vreo două sau trei încăierări. Câştigară cei mai tari în pumn şi în funcţie. Minute în şir după aceea răsunară rafale festive, punctate de pocnetele Mauserelor şi ale Waltherelor. În vremea asta îşi susţineau moralul cu înghiţituri zdravene din ploştile legate de şa, în care clipocea un soi de rachiu din ierburi, rădăcini şi fierea unei şopârle ascunse printre bolovani.

Mărunţelul se foi ce se foi, grohăind ca un porc în călduri, căruia i s-a înfipt un ghimpe sub şoric. Ochii îi ieşiseră din cap, atârnându-i până la brâu. În cele din urmă nu mai rezistă.

— Mă duc să trag şi eu o duşcă, zise, ridicându-se din locul în care ne aşezaserăm să aprindem un foc.

— Krautfeld, bagă-ţi minţile în cap, îl apostrofă Moşul Ce, te crezi la cârciumă, cu nişte prieteni de-ai tăi?

— Lasă-l să se ducă, interveni Leuwe, cu o strălucire stranie în priviri. Poate nu-i strică.

Mărunţelul fu întâmpinat cu răcnete de satisfacţie, în ciuda celor ce ne aşteptam să se întâmple. Berberii erau fascinaţi de statura sa neobişnuită şi credeau sincer că greutatea imensă e direct proporţională cu valoarea camaradului nostru. De aceea îl priveau cu o oarecare simpatie, care însă nu i-ar fi împiedicat să-i înşire măruntaiele de la Tripoli la Tobruk, dacă namila i-ar fi supărat câtuşi de puţin. Îl adoptară repede şi în cel mai scurt timp se organiză primul concurs internaţional de pileală din deşertul Sahara, reunind la start campioni beţivi din Germania şi Libia.

— Ce facem, domnule locotenent? am întrebat.

Mercenarul şi Heiden rămăseseră în interiorul Panzerului, înghesuiţi de patru nespălaţi. Aceştia pipăiseră un ceas întreg cadranele şi levierele, mângâiaseră pe creştet obuzele brizante şi incendiare, îşi dăduseră palme ca să-şi ia unul altuia locul în faţa dispozitivului de ochire. Salivând de plăcere, unul dintre ei îşi vârâse braţul drept până la cot în chiulasa tunului. Erau în burta celui mai puternic animal din lume şi din cauza asta li se părea că sunt ei înşişi cele mai mari animale din lume.

— Aşteptăm un moment prielnic, mormăi Leuwe, prea puţin convins de justeţea strategiei pe care ne-o propunea. Beyer?

— E bine aşa, dom' locotenent, încuviinţă Moşul. E bine să ne lăsăm duşi de ei până în apropierea unei aşezări. Nu ştiu ce învârtesc, sau ce vor să facă în noaptea asta. Dar zic

să căscăm bine ochii, dacă nu vrem să ne facă felul de îndată ce nu vor mai avea nevoie de noi.

Sevilla şi Portta mormăiră aprobator.

— Cum îi văd de porniţi, zise berlinezul, o să se lase cu ceva sânge. Au de plătit o poliţă sau de recoltat vreun bir de la cine ştie ce amărâţi. Vor să ne folosească probabil ca forţă de şoc.

— Fugi de-aici! îl întrerupse oarecum speriat Sevilla. Ce treabă avem noi cu răfuielile ăstora?

— Swen, îmi zise locotenentul, tu, Portta şi Sevilla formaţi o echipă. Cealaltă echipă este alcătuită din mine, Obergefreiterul Beyer şi Krautfeld. Vom sta pe cele două flancuri ale Panzerului. La momentul potrivit îi vom scoate pe nepoftiţi din tanc.

— Vii sau morţi; se interesă Sevilla.

— Asta nu mai are importanţă, făcu locotenentul.

Măruntelul se întoarse între săbii, escortat de camarazii săi berberi de pahar. După ce-i articulară câteva scatoalce prieteneşti pe spinare, aceştia îl azvârliră la picioarele noastre, cât pe ce să ne strivească. Apoi se îndepărtară râzând, zdrăngănindu-şi săbioaiele. Moşul şi Leuwe, care se aplecaseră iute peste trupul matahalei, săriră ca arşi, trăsniţi de duhoare.

— Dumnezeule mare, gemu locotenentul, ce-aţi băut, purgativul pentru cămile? Beyer, crezi că mai putem scoate ceva de la animalul ăsta? E ţeapăn ca un par de gard.

— Luaţi-o mai uşurel, dom' locotenent, râgâi Măruntelul, ridicându-se pe propriile buci, spre uimirea generală. N-am băut decât vreo doi litri din porcăria asta a lor. În schimb, ei mi-au povestit ce urmează să se petreacă mâine.

Ne-am strâns în jurul său, luptând cu miasmele îngrozitoare pe care le risipea cu generozitate.

— Daaa, domnule, continuă el încântat. Mâine la amiază voi fi prinţul unei minunate oaze, la douăşcinci de kilometri d-aci. Apă pe săturate, curmale, banane, tot ce vrea muşchiul meu. Şi-o groază de puicuţe, numai pentru mădularul meu. Mi se fâlfâie de războiul ăsta împuţit. Iar înapoi în Germania nu mă mai întorc. Acolo trebuie să m-apuc iar de muncă.

— Zi-i mai departe, îl zgândări Johann Portta. Au făcut mişto de tine, butoi cu rahat! Al cui prinţ poţi tu să fii? Poate al hoiturilor de cămilă şi al cailor morţi.

Măruntelul scoase un muget de revoltă.

— Îndată ce-i luăm capul ticălosului de Mazah şi-i tragem în ţeapă pe toţi căţeii lui, cu păduchi cu tot, Glas-de-sabie mă va numi conducător al tribului care locuieşte în oază. El este un om prea ocupat, nu poate sta locului, ca să se ocupe cu probleme administrative.

— În vreme ce ţie-ţi merge mintea de minune la chestii din astea, îl complimentă Leuwe. Dar ia zi, cine-i nefericitul ăsta de Mazah şi cu ce l-a supărat pe Glas-de-sabie?

— I-a furat omului nepoata din cort şi şi-a făcut-o nevastă. Mazah şi ai lui sunt arabi păduchioşi. Berberii nu se uită la ei nici cu curul. Dacă îl întrebi pe Glas-de-sabie ce preferă, să lingă un scuipat de câine sau să dea mâna cu un arab, o să alerge o zi şi o noapte după câinii vagabonzi. Nu se înghit unii pe alţii, berberii au fost înaintea lor prin părţile astea. Ei bine, Mazah ăsta, care e un tinerel necopt, de vreo optsprezece ani, a pus ochii iarna trecută pe nepoata lui Glas-de-sabie, cu prilejul unui popas al caravanei sale în preajma taberei berbere. Şi gagicii i-a plăcut maimuţoiul. Sigur că Glas-de-sabie vrea morţiş să le taie amândurora urechile şi nasul. Mazah a plecat cu coada între picioare, însă la vreo trei luni după asta a venit într-o noapte şi a cules din deşert mieluşica care-i ieşise în întâmpinare. Până acum i-o fi făcut felul de mai multe ori, la el în oază şi Glas-de-sabie e turbat. Vrea Panzerul, ca să poată rade locul de pe faţa pământului.

Tăcurăm cu toţii preţ de vreun minut. Povestea era prea lungă pentru ca Mărunţelul s-o poată ţine minte după o singură relatare. Am dedus că se vorbise mult despre subiectul cu pricina, printre păhărelele de rachiu. Nu putea fi decât adevărată.

— Eu nu vreau să mă amestec în povestea asta, domnule locotenent, spuse tam-nisam Sevilla. La paisprezece ani am fugit de acasă cu o verişoară de-a mea din Koln şi am petrecut o noapte într-o căpiţă de fân din curtea unui gospodar. Ne-a găsit taică-său şi ne-a bătut pe amândoi până la sânge.

— Cine-ţi spune că eu vreau să ne amestecăm? făcu locotenentul nostru. Dar până treci puntea te faci frate şi cu dracul, nu-i aşa?

N-am mai găsit nici unul nimic inteligent de spus. După căderea întunericului se stârni o agitaţie grozavă. Bandiţii înveşmântaţi în negru strânseră tabăra în câteva minute, zbierând ca apucaţii. Erau excitaţi de băutură şi de apropierea măcelului pe care-l simţeau aproape. Glas-de-

sabie strânse chinga armăsarului până ce bietul animal scoase flăcări pe nări. Apoi veni către Panzer, fară să se grăbească. Apropierea lui semăna cu înaintarea unei coloane de furnici pe şira spinării.

— Soldatule, îi spuse locotenentului, poartă-te aşa cum se cuvine, împreună cu oamenii tăi şi-ţi promit că veţi fi bogaţi până la sfârşitul zilelor. Fiţi bărbaţi! Flăcăul acela voinic, care nu ţine la băutură, a priceput de îndată cum e mai cuminte să facă.

Ne întoarse spatele înainte ca Leuwe să-i poată răspunde.

— Domnule locotenent, se auzi înăbuşit glasul lui Heiden din burta tancului, pot să-i zbor chiar acum capul cu un obuz şi să-i lichidăm şi pe băieţii ăştia dinăuntru?

— Nu, spuse Leuwe.

Am mers patru ore, la pas, ca să nu scoatem sufletul din cai şi în cele din urmă ne-am oprit în întunericul străveziu, rarefiat de lumina stelară. Faţa lunii strălucea argintată, însă platoul pe care ne opriserăm părea smolit. Aerul era de gheaţă.

Trupa se reuni în tăcere deplină, în faţa şi în spatele Panzerului. Am coborât de pe şenila stângă pentru a ne dezmorţi mădularele, în acelaşi timp cu locotenentul şi Moşul care făcuseră cuie pe partea cealaltă. Am băgat de seamă că tâlharii descălecaseră şi se apucaseră să învelească copitele cailor cu zdrenţe. Prin capacul turelei se iţi capul Mercenarului.

— Klebb, spuse încet Mărunţelul, pe care îl cocoţaseră din nou în spinarea unei cămile ghinioniste, tu o rupi o ţâră pe limba ăstora. Ce zic?

— Berbera nu-i araba, vită încălţată, îi răspunse Mercenarul dispreţuitor. Dar ceva cuvinte au asimilat. Spun că mai întâi va năvăli cavaleria, pentru că se poate apropia de oază fară să facă zgomot. În valul doi vom fi incluşi şi noi, cu Panzerul, ca să radem orice urmă de rezistenţă.

— E momentul să-i lichidăm pe toţi, domnule locotenent, zise Moşul. De aici încolo putem găsi satul şi singuri.

Se dovedi însă că Glas-de-sabie nu era chiar atât de fraier pe cât îl credeam. Dădu un ordin scurt. Locotenentul Leuwe, Mărunţelul, Portta şi cu mine ne pomenirăm în şa fară voia noastră. Pornirăm o dată cu prima grupă de atac, în parte ca combatanţi, în parte ca ostatici. În felul ăsta,

camarazii noştri care ne urmau cu Panzerul nu puteau nici măcar să crâcnească.

— Aşadar ăsta e cuibuşorul de nebunii al porumbeilor, hohoti Mărunţelul de pe unica şi fragila cocoaşă a dromaderului.

Unul dintre tuaregi îi flutură prin faţa ochilor o lamă de nouăzeci de centimetri. Mărunţelul amuţi ca lovit cu leuca.

Nu distingeam mare lucru în lumina înşelătoare care se cernea din cer. Un pămătuf cu contururi vagi ne ducea cu gândul la pâlcurile de palmieri şi curmali care cresc voioşi în preajma celui mai mic ochi de apă puturoasă. Fusesem părtaşi la prea multe încăierări nocturne ca să ne putem înşela. Oaza se afla în faţa noastră, la mai puţin de cinci sute de metri. Nu răzbătea nici un sunet din direcţia aceea. Totul părea cufundat într-un somn de moarte. Apoi, fară veste, începu să urle un câine.

— Ei, drăcia dracului, mormăi Portta, n-aş vrea să-mi pun pielea în băţ din pricina unei javre. Măi ăsta, nenea berberul, dă ordin mai iute să înceapă balul.

Glas-de-sabie dădu ordinul. Călăreţii porniră într-un trap uşor care se iuţi după vreo sută de metri. Mă sileam să nu pic din şa, însă ceea ce avea să urmeze era mai mult decât o lecţie de călărie. Acum se treziseră toţi câinii satului, pentru că foamea îndurată ani de zile le ascuţise mirosul mai ceva decât săbiile berberilor. Era un concert de urlete şi lătrături pe cinste.

— Parcă aş fi în mahalaua Gneisenau, la doisprezece ani, chiui Portta.

— Încercaţi să nu vă lăsaţi prinşi în încăierare, apucă să ne strige locotenentul Leuwe.

Ca şi cum ar mai fi depins ceva de noi. Galopam cu toţii în draci acum şi, deodată, satul ţâşni dintr-o crăpătură a platoului, chiar sub copitele cailor, cu corturile, miasmele şi javrele sale furioase, aruncându-se în haite spre noi. Ochii le străluceau în întuneric, ca la diavoli, balele le curgeau printre dinţi. M-am uitat în stânga mea şi m-am cutremurat. Balele curgeau şi din gura Mărunţelului şi ochii lui luceau la fel. Simţea apropierea sângelui şi asta îl înnebunea. Iar Leuwe mai vorbea despre stăpânire de sine! Intraserăm din nou în ceea ce alcătuia de fapt viaţa noastră, băgăm iarăşi braţele până, la coate în mocirla de sânge şi mucusuri putrede, ca s-o vânturăm.

Când intrarăm ca o vijelie printre corturile peticite, izbucniră ţipetele femeilor şi ale copiilor treziţi din somn. Am zărit în întuneric mânecile burnuzurilor fluturând ca

aripile unor păsări speriate. Hăţurile calului fură eliberate brusc şi armăsarul se repezi, cu mine cu tot, spre mijlocul mulţimii de nefericiţi, pregătit să-i facă una cu pământul. L-am strunit cu chiu cu vai, ba chiar a trebuit să-l lovesc pentru a-l potoli. În clipa următoare răsună prima împuşcătură. Glonţul îmi trecu pe la ureche bâzâind şi se înfipse în ţeasta celui din spatele meu.

— Sâc, sâc, nu m-ai nimerit, strigă Portta vesel.

Berberii loveau cu săbiile ca la coasă. În jurul lor se făcu imediat loc gol. Şapte sau opt ghinionişti care se aflaseră la mai puţin de o lungime de lamă, rămăseseră lungiţi pentru vecie pe pământul rece. Ceilalţi se refugiară îndărătul corturilor, încercând să organizeze rezistenţa, însă nu aveau nici o şansă. Caii erau de neoprit. Izbucniră primele flăcări. În numai câteva secunde, douăzeci de corturi ardeau ca nişte torţe, dezvăluind privirii grozăvia bătăliei. Oaza nu măsura mai mult de o sută de metri în diametru. În centrul ţesăturii de ierburi, incendiile se reflectau pe oglinda neagră a unei băltoace nu prea mari, dar mai scumpă decât aurul. Din când în când, câte un trup înveşmântat în foc se prăbuşea acolo, găsindu-şi odihna în arteziene de stropi.

— Swen, Krautfeld, Portta, strigă locotenentul Leuwe, cu ochii ieşiţi din orbite.

Ne repezirăm spre el. Cinci sau şase muieri înfuriate îl încolţiseră cu furci şi ţăpoaie, încercând să-l doboare de pe cal şi să-l trimită în Walhalla, la o şuetă cu Odin. Lui Leuwe îi venea din ce în ce mai greu să le ţină piept. Se apăra cu mâinile goale, încercând să-şi ferească faţa şi gâtul. Prea ocupate să-l împungă, schelălăind ca nişte căţele în călduri, nici nu băgară de seamă că ne prăbuşeam asupra lor.

— Hei, domnişoarelor, zbieră Johann Portta, prea multe v-aţi înghesuit să-l peţiţi pe flăcăiaşul ăsta al nostru, câte una, pe rând!

În vremea asta le împărţea pumni în creştet, ceea ce le făcu să-l bage în seamă şi să-şi rezerve o parte din furie pentru el. Însă cum eu şi Mărunţelul eram aproape, dându-i o mână de ajutor berlinezului, curând o luară la sănătoasa, în afară de vreo două, prea firave pentru baroasele matahalei.

— Eu zic să ne găsim nişte locuri în tribună şi să vedem meciul comod, sugeră Portta dând pinteni calului către o zonă mai întunecoasă. Cu mâinile goale tot nu putem să facem mare lucru, domnule locotenent.

Îi ascultarăm înţelepciunea sfaturilor şi descălecarăm imediat. La numai cincisprezece metri găsirăm adăpost între trunchiurile unui pâlc de palmieri. Am înnodat frâiele cailor, ca să nu fugă şi ne-am răsucit să privim.

Tuaregii semănaseră moartea peste tot, fară să aleagă. Trupurile femeilor, ale copiilor şi bătrânilor zăceau încremenite pentru totdeauna. Cele mai multe fuseseră decapitate cu măiestrie. Călăreţii traversaseră oaza de la un capăt la celălalt, se întorseseră de mai multe ori, pisaseră sub copitele cailor toată agoniseala amărâţilor acelora. Acum se roteau necontenit, scoţând ţipete care paralizau victimele, făcându-le să rămână în calea tăişurilor şi a carabinelor. Ori de câte ori mai cădea un cap, urletele de bucurie se înteţeau.

— Fiţi cu ochii în patru, spuse locotenentul Leuwe. Dintr-o clipă într-alta trebuie să apară şi Panzerul.

Pentru o clipă m-am simţit ca un chefliu, la sfârşitul petrecerii, aşteptând un taxi liber. Fumul îşi schimbă direcţia, năvălind peste noi în pale dense, grele, aproape asfixiindu-ne. Ne-am scuipat plămânii un minut întreg.

— După cum merg lucrurile pe aici, domnule locotenent, spuse Portta, mare lucru n-o să mai rămână. Apă şi ceva merinde. O ştergem rapid.

— Ce, ai căpiat? se burzului Mărunţelul. Ăsta e regatul meu, de îndată ce se face puţină ordine pe-aici îl iau în stăpânire. Eu nu plec nicăieri, domnule locotenent.

O umbră uriaşă se ridică deasupra noastră, acoperind perdeaua stacojie de flăcări. Berlinezul îmi dădu un brânci într-o parte. M-am rostogolit la pământ, la timp pentru a evita sabia călăreţului tuareg. Mărunţelul apucă încheietura mâinii atacatorului şi o rupse ca pe un chibrit, dintr-un singur gest. Continuându-şi mişcarea de parcă ar fi fost vie, lama se înfipse în gâtul călăreţului, ieşind pe partea cealaltă.

— Altă dată să dai bună seara, mormăi Mărunţelul.

Ne-au trebuit două minute ca să-l convingem că berberul nu are dinţi de aur în gură. Cine a mai văzut dentişti pe cămile?

Deodată ceva se schimbă în concertul de strigăte. Urletele inconfundabile ale femeilor arabe, prin atingerea rapidă a cerului gurii cu limba, le acoperiră pe cele ale berberilor. Răsunară două sau trei împuşcături care nu semănau cu cele ale carabinelor italieneşti. Cavalerii negri începură să şovăie.

— A prins curaj micuţul Mazah, chicoti Portta.

— Am să-l jupoi cu mâinile mele, se supără Krautfeld. Doi prinţi sunt prea mulţi pentru un principat.

O mână de arabi se adăpostiseră de cealaltă parte a băltoacei şi de acolo îi împroşcau pe tuaregi cu pietre. Răsunară alte două împuşcături. Dar armele lor erau antice, se încărcau pe ţeavă şi, de altfel, după această ultimă salvă nici nu mai avură cu ce să le încarce. Rezistenţa lor pierdu astfel un atu preţios.

— Urmează măcelul final, suspină locotenentul Leuwe. Unde mama dracului e Beyer?

L-am văzut în jocul de lumini şi umbre pe Glas-de-sabie ridicându-se în scări şi făcând semne furioase cu ambele braţe. Nu aveai cum să-l confunzi. Îndată patruzeci de călăreţi se adunară în preajma lui. Patruzeci de săbii se ridicară scânteind, patruzeci de fulgere îi orbiră pe sărmanii din cealaltă parte a oazei. Într-o fracţiune de secundă văzură cavalcada pornind spre ei şi ultimele clipe ale vieţii scurgându-li-se printre degete.

— Acolo! strigă Portta.

Panzerul venea la întâlnire fară să se grăbească, strivind sub şenile ultimele rămăşiţe arzând şi trunchiurile unor palmieri care-i stăteau în cale. Când se pomeniră cu el în spinare, arabii grupaţi pe celălalt mal al bălţii cotcodăciră înspăimântaţi şi se prăbuşiră cu feţele la pământ, bătând mătănii. Unul singur rămase în picioare, încercând să-i mobilizeze, făcând pe neînfricatul în faţa apariţiei impresionante a celor treizeci de tone de oţel. Am dedus că acela trebuie să fie şeful de trib sau măcar vreun locţiitor de-al său, cu răspundere.

— Trebuie să ajungem la ai noştri, spuse Leuwe, înviorându-se deodată. Swen, Portta, nu mai staţi!

Am făcut doi paşi şi m-am clătinat, cuprins de ameţeală. Mi se deschisese rana din umărul drept. Înainte de a mi se înmuia genunchii, Mărunţelul se aplecă, vârându-se sub mine. Am simţit că plutesc.

— Se amână încoronarea, îmi zbieră Krautfeld în ureche.

Panzerul se opri chiar în spatele cetei de arabi care, văzându-se prinşi între două forţe net superioare, renunţară la orice împotrivire, aşteptându-şi resemnaţi sfârşitul. Turela se roti încet, căutând poziţia optimă de foc. Mi l-am închipuit pe Sevilla şi pe Heiden vârând proiectilul pe ţeava tunului, trântind capacul închizătorului, ochind.

— Foc! spuse liniştit Portta.

Ca şi cum ar fi ascultat ordinul berlinezului, proiectilul porni în clipa următoare. Fu unul singur, devastator. El

trecu pe deasupra capetelor arabilor, peste băltoaca de smoală, reteză un trunchi şi lovi în plin trupa berberilor adunaţi să vadă cum le vine în ajutor Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Explozia azvârli în toate părţile cai sfârtecaţi, braţe, picioare, jumătăţi de torsuri, capete păstrând expresia celei mai profunde uimiri. Am sperat din toată inima că unul dintre ele să fie al lui Glas-de-sabie.

Când se risipi fumul exploziei, nu mai văzurăm nici picior de berber. Doar o masă însângerată din care, la lumina flăcărilor şi a stelelor, se ridicau aburi subţiri. Restul vitejiilor o luaseră la sănătoasa, părăsind oaza cu o sută de kilometri pe oră, fară să-şi mai culeagă morţii. Arabii o rupseră şi ei la fugă din faţa acestui monstru care scuipa tunete. Cel puţin o generaţie avea să se nască fară timpane.

— Sfârşit, spuse vesel Johann Portta, alergând prin apa până la genunchi spre Panzer.

Mărunţelul mă zguduia îngrozitor pe un umăr ca şi cum ar fi vrut să scoată tot răul din mine. O turmă de cămile înnebunite de spaimă ne tăie calea, cât pe ce să ne calce sub labele lor cu degete noduroase. Am ieşit, adică au ieşit, luându-mă şi pe mine, pe celălalt mal. Aerul era de nerespirat, saturat de fum şi miros de hoit carbonizat. Pretutindeni unde erau ascunşi sau tăiaţi în două oamenii ţipau fără încetare. Căldura focurilor aprinse de berberi începea să se risipească şi venea acum gerul nopţii care făcea rănile să usture al dracului de tare şi închidea pleoapele muribunzilor de care nu avea să se ocupe nimeni până la ziuă.

— Klebb, Beyer, sunteţi teferi? strigă locotenentul Leuwe, cocoţându-se dintr-un salt pe turela Panzerului.

Era un soldat cu prea multă experienţă ca să se arunce cu capul înainte. Bătu prudent în capacul turelei. Ţeava tunului se mişcă împingându-l uşurel pe Krautfeld. Portta, care recuperase unul dintre Schmeisserele confiscate de berberi, vârî un cartuş pe ţeavă, mai mult ca să ne susţină moralul.

— Hai, ieşiţi afară, spuse el, e păcat să rataţi o plimbare într-o noapte ca asta, porumbeilor. Heiden, ce fel de imitaţie de soldat mai eşti şi tu? Nu prezinţi raportul ofiţerului tău?

Şi, minune! Capacul se dădu la o parte. Dinăuntru se îţi cu încetinitorul mai întâi o frizură impecabilă, strălucind de briantină, apoi doi epoleţi cusuţi mai regulamentar ca la carte, cea mai bine întreţinută tunică a Wehrmachtului.

— Domnule locotenent, permiteţi să raportez, spuse Julian Heiden. Misiunea a fost îndeplinită.

— Pe loc repaus! ordonă Leuwe. Aţi venit la ţanc, dar de ce aţi întârziat atât?

— Traficul, domnule locotenent, făcu Heiden.

După el îşi făcură apariţia Moşul, Sevilla şi Mercenarul, care se repeziră la băltoaca împuţită în marginea căreia se oprise Panzerul şi începură să soarbă din palmele făcute căuş.

— Când am tras, ne explică Moşul, cei patru berberi care ne suflau în ceafa au căzut pe spate. Unul dintre ei nici nu s-a mai ridicat. O să trebuiască mâine, pe lumină, să-i răzuim creierul de pe perete. Vreau să punem un tablou acolo sau vreun covoraş.

— Mazah ăsta o să-ţi dea, drept recunoştinţă, dacă mai trăieşte, covoraşul lui zburător, râse Portta.

— Dacă pe el au rămas urme de când i-a tras-o gagicii lui, făcu Mărunţelul, merită.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi prizonieri? întrebă oarecum nedumerit locotenentul Leuwe.

— Nu există prizonieri, domnule locotenent, îi răspunse calm Mercenarul.

Abia atunci băgarăm de seamă că-şi spăla mâinile în apa băltoacei. Mâinile Mercenarului erau roşii de sânge. Dacă nu-l speli la timp, sângele îţi intră în piele şi o strică. Locotenentul Leuwe nu mai spuse nimic.

În curând soarele ieşi de după linia orizontului, transformând cenuşiul zorilor într-un trandafiriu care în numai un ceas avea să devină galben incandescent şi alb orbitor. Ne-am adunat în jurul Panzerului şi am desfăcut ultimele conserve. Nu îndrăzneam să privim pe malul celălalt, cu toate că în cariera noastră văzuserăm suficiente grămezi de cadavre. Mărunţelul şi Sevilla, care dăduseră o raită să recupereze câteva arme, se întoarseră bolnavi de stomac.

— Cum am să conduc un principat cu supuşi morţi? se văicări Mărunţelul. Nu pot să-mi îndeplinească nici o poruncă.

— Avem oaspeţi, ne anunţă Moşul.

Era un arab tânăr, un băieţandru înalt şi slab, cu burnuzul numai zdrenţe pe jumătate arse. Călca apăsat şi cu o anume cadenţă, pe care o mai observasem la bătrânii caravanelor. De pe chipul înnegrit de fum se desprindea o distincţie neprefăcută, o mândrie care nu avea nimic comun cu dispreţul.

— Sunt umilul vostru rob, Mazah. Allah v-a adus în ajutorul nostru, stăpâne, i se adresă el Mărunţelului, pe care, în mod firesc, măsurându-l din ochi, îl consideră conducătorul nostru.

— A, nu, se înfurie Mercenarul. Ne ajunge câte am pătimit din pricina uzurpatorului ăstuia. Domnule locotenent, vă rog să puneţi lucrurile la punct.

Mazah porunci supravieţuitorilor să adune morţii şi să pregătească cele trebuincioase înmormântării. Dintre ai săi pieriseră douăzeci şi doi, între care treisprezece femei şi patru copii. Mazah era fiul cel mai mic al şefului de trib. Dar acesta şi fratele său mai mare, Nazim, pieriseră în deşert în urmă cu opt luni, lăsându-i pe umeri întreaga responsabilitate a unei comunităţi complexe cum era aceea a oazei.

— Ar trebui să vă îngrijiţi rana, îmi spuse el, în vreme ce ospătam cu toţii o pulpă de berbecuţ. Soţia mea se pricepe foarte bine la oblojirea rănilor.

— Sunteţi căsătorit, Mazah? îl iscodi Portta cu viclenie. Atât de tânăr? Aveţi şi copii?

— Nu încă, spuse el plecându-şi ochii cu modestie. Suntem tineri, într-adevăr. De îndată ce va sosi, soţia mea vă va fi prezentată. Am dus-o la adăpost de aici, în deşert, de noaptea trecută. Iscoadele noastre ne-au anunţat că vom fi atacaţi.

— Ştiaţi, deci? făcu uimit Heiden. Atunci de ce nu…

— De ce nu am organizat apărarea? Trebuia ca tâlharii să fie convinşi că ne-au luat prin surprindere. În felul ăsta puteam să-i lovim cu mai multă forţă.

Va să zică, m-am gândit, n-ai dat nici două parale pe vieţile femeilor şi copiilor ăia, ca să-ţi scapi muierea. Mercenarul citi în mine ca într-o carte deschisă.

— N-ai ce-i face, Swen. Aşa sunt ei învăţaţi. O femeie, dacă nu e în graţiile şefului, preţuieşte mai puţin decât o cămilă.

— Vrem să vă răsplătim, urmă Mazah. De îndată ce vom scăpa de Al Kataf, o să vă puteţi alege orice veţi voi din ceea ce ne aparţine. Tot ce e al nostru va fi şi al vostru.

— Nu ne trebuie decât ceva apă şi ceva de-ale gurii, spuse Leuwe. Apoi o să ne vedem de drum. Mai avem atâta benzină cât să ajungem la ai noştri. Cât despre bandiţi, nu cred că trebuie să vă mai temeţi. Le-a ajuns papara de azi noapte.

Mazah scutură din cap cu înverşunare.

— Voi nu-l cunoaşteţi pe Al Kataf. Nu-i cunoaşteţi pe oamenii lui. Preferă să moară cu toţii aici, decât să lase nerăzbunată ruşinea pe care au păţit-o.

Am tăcut cu toţii.

— Nobile Mazah, interveni Johann Portta cu diplomaţie, ăsta este totuşi un război care nu ne priveşte. Fii ospitalier, dă-ne ceea ce crezi că ni se cuvine pentru osteneala noastră şi să ne vedem fiecare de treburile lui.

Se făcu din nou linişte, o linişte stânjenitoare.

— Am putea să ne luăm şi singuri ce ne trebuie, insistă Portta, încercând să dea vorbelor un iz de ameninţare.

Mazah nici măcar nu clipi.

— Al Kataf vă e deja duşman de moarte. Nu vă va slăbi până la sfârşitul vieţii. Vreţi să vă adăugaţi alţi duşmani?

Nu, nu era războiul nostru şi cu toate astea el ne sorbea asemenea unui vârtej în mijlocul apei, din care, oricât de bun înotător ai fi, nu te poţi desprinde.

Lumea e plină ochi de războaie. Trebuie doar să-l găseşti pe cel care ţi se potriveşte ţie. Dacă doi vecini se încaieră pentru un petic de verdeaţă din faţa casei, pentru o femeie, ori pentru o slujbă mai bună, merită să te implici. Ai deja un conflict din care poţi trage un folos oarecare. Războiul, oricât de mic, e ca un tăciune în care sufli cu ştiinţă. El devine o flăcăruie la care te poţi încălzi, un foc în preajma căruia poţi trăi mult şi bine, dacă eşti destul de abil ca să nu te prăjeşti. Două bande îşi dispută o mahala? Război! O companie vrea să intre înaintea alteia la masă, să lingă blidele mânjite cu seu de oaie? Război! Naţiunile se încaieră pentru spaţiul vital? Un arab a furat o femeie care n-ar fi trebuit să-i aparţină? Război, război!

— Heiden, Sevilla, cum stăm cu muniţia? întrebă locotenentul Leuwe, ca un bun gospodar.

Mai aveam două obuze perforante, trei incendiare şi un total de cinci sute de cartuşe. Era de preferat să înlocuim proiectilele cu hălci de carne uscată şi un burduf, două, cu apă.

Mazah plecă să organizeze apărarea. Lăsară morţii peste zi acolo unde se prăbuşiseră, cu toate că soarele începuse să se ocupe de ei încă de la primele ore ale dimineţii. Voia să le dea berberilor impresia că aşezarea fusese nimicită şi locuitorii ei, în cea mai mare măsură, trimişi pe lumea cealaltă. Fuioare de fum se ridicau, vizibile de la mare distanţă. Probabil că frontul se afla undeva, aiurea, altfel n-ar fi trecut prea mult şi ne-am fi trezit cel puţin cu un avion de recunoaştere pe cap. Iscoadele trimise pretutindeni de

tânărul şef de trib vegheau ca nu cumva berberii să-şi facă apariţia pe neaşteptate şi să ne ia ca din oală. În vremea asta camarazii mei ascunseseră Panzerul sub rămăşiţele unei colibe pe care o strivise noaptea trecută. Le-aş fi dat o mână de ajutor, dar, cum rana din umăr nu-mi dădea pace, Moşul hotărî să stau potolit şi să n-o întărât.

— Îţi vine să crezi că îndurăm toate astea pentru o muiere răpciugoasă? făcu sâcâit pe la asfinţit Mărunţelul. Acum ar fi trebuit să şed într-un tron aurit şi maimuţoii ăştia să-mi vâre pe gât smochine dulci.

— Aşa gândeau probabil şi aheii despre Elena din Troia, se exprimă visător Portta.

— N-am auzit în viaţa mea de asta, spuse Krautfeld nedumerit. Cine era, vreo târfa berlineză? Era ceva de capul ei, măcar?

— Era, era. Ca s-o recupereze din aşternuturile amantului ei, Paris, războinicii au construit un cal de lemn şi s-au ascuns în burta lui până la căderea nopţii.

— Asta-i bună, râse namila. Ce războinici sunt ăia care se joacă cu un căluţ de lemn?

Sevilla îmi pansase din nou rana, aşa cum se pricepuse şi mi-o dezinfectase cu rachiu arăbesc. Duruse ca dracu.

— Crezi că au să mai vină? mă întrebă ca să-mi distragă atenţia de la umărul care părea că luase foc.

— Fii fară grijă, băiete, i-am răspuns, nu scapă ei biletele de la balul ăsta, nici morţi. Glas-de-sabie, sau Al Kataf, cum îi zice, are pasiunea dansului.

Se întunecase de-a binelea. Câinii începură să urle sinistru, împiedicându-ne să ascultăm liniştea aşa cum s-ar fi cuvenit. Mazah hotărâse să-i lase în voia lor, ca să întărească senzaţia de moarte şi dezolare ce stăpânea locul.

Puţin după miezul nopţii însă, Mercenarul se târî dintre şenilele Panzerului, unde îşi amenajase un culcuş de milioane şi dispăru în întuneric.

— Pregătiţi-vă, spuse Moşul, verificându-şi Schmeisserul, Klebb o să se întoarcă în curând cu veşti bune.

Şi, într-adevăr, el se întoarse după douăzeci de minute, mirosind a transpiraţie şi a sânge.

— Vor fi aici în cincisprezece minute, şopti fără să se sinchisească. Sunt treizeci şi şase. Ba nu, adăugă, ştergându-şi palmele de pânza pantalonului, treizeci şi cinci.

Ne-am ocupat fiecare poziţiile, hotărâţi să ne terminăm dracului treaba şi să putem dormi liniştiţi, asta dacă nu

cumva după aia arabii, în semn de recunoştinţă, s-ar fi gândit să ne uşureze respiraţia, pentru aerul fierbinte de peste zi, croindu-ne nişte fante sub bărbie cu jungherele lor.

— Doamne ajută! spuse Mărunţelul la capătul sfertului de oră, ceea ce ne făcu pe toţi să pufnim în râs.

Printre urletele animalelor care bântuiau tabăra am auzit, la vreo două sute de metri în întuneric, respiraţiile grele de ură a treizeci şi cinci de bărbaţi mânându-şi caii la pas, venind spre noi.

Aveam simţurile atât de ascuţite, încât, cu puţin efort, am fi putut să distingem foşnetul valurilor Mediteranei doar dacă am fi întors o ureche spre nord. Am fi putut adulmeca de la un kilometru nu numai o picătură de sânge, dar şi mirosul oţelului gol, ori parfumul prafului de puşcă.

Când ajunseseră la mai puţin de cincizeci de metri se opriră pentru câteva secunde. Auzeam tot ce fac, fiecare gest al lor însemna pentru noi o întreagă istorie, deşi din direcţia aceea nu răzbătea nici măcar un sunet. Chibzuiră iute şi se împărţiră două cete, care se apropiară de tabără din direcţii opuse. Intenţionau să cuprindă locul ca degetele unei mâini şi să strângă sfărâmând totul. Apoi se opriră din nou, în liniştea cea mai adâncă. Aşteptau un semn.

— Mazah ăsta trage la aghioase, îşi dădu cu părerea Sevilla.

Nu apucă să termine. O luminiţă sclipi la unul din capetele oazei. În clipa următoare un urlet îngrozitor izbucni. Am tras închizătoarele armelor şi am aşteptat să se termine tot circul ăsta. Dacă am fi vrut să ascultăm voci deosebite ne-am fi dus la operă, nu am fi bântuit Sahara de nebuni.

— Pe ei, spuse locotenentul Leuwe.

Berberi pătrunseră în galopul cailor, rotindu-şi săbiile deasupra capetelor. De data asta chiar nu mai aveau nici o şansă. Mercenarul dădu pinteni Panzerului, care tuşi îngrozitor, împroşcând în toate direcţiile fum şi scântei, ca un armăsar al iadului. Când Heiden aprinse proiectorul şi mătură cu el împrejurimile, ceva grozav se petrecu. Orbiţi de lumina insuportabilă, frumoşii cai arabi se poticniră, ca şi cum ar fi dat cu capetele de un zid invizibil şi se cutremurară de durere. Apoi se ridicară în două picioare, cabrându-se brusc, azvârlindu-şi călăreţii din şa. Am râs cu lacrimi şi, probabil din pricina hohotelor, degetele ni s-au contractat pe trăgaciul armei, dezlănţuind alte hohote, de gloanţe fierbinţi.

În cincisprezece secunde prima grupă de călăreţi fusese nimicită. Ne-am repezit cu tot tonajul, aşa cum o făcuseră şi ei cu o noapte înainte, ca să vedem dacă mai mişcă ceva. Mai mişca. Erau călăreţi care se încurcaseră în harnaşamente atunci când îi loviserăm şi care se moşmondeau acum ca muştele într-o plasă de păianjen. Era o postură penibilă pentru nişte bărbaţi ca ei. I-am scăpat din două treceri, transformându-i cu şenilele în hoituri ciudate, din care nu ştiai cum să deosebeşti ce seamănă a om şi ce a cal. Când am terminat nu mai rămăsese nimic viu acolo.

Cea de a doua ceată se năpusti asupra Panzerului. Erau atât de furioşi, încât ar fi fost în stare să muşte blindajul cu dinţii şi să-l sfârtece până ce ar fi ajuns la noi. Or aşa ceva nu trebuia să lăsăm să se întâmple.

— Să-i batem puţin pe umăr! se gândi Leuwe.

Panzerul patină în mocirla de măruntaie, întorcându-se către noii agresori. Ţeava tunului se deplasă iute de la stânga la dreapta, măturând câteva trupuri. Un văl negru, desfăşurat de pe unul dintre capetele berbere, rămăsese atârnat de capătul ţevii. Un drapel al morţii. Îndată gloanţele începură să răpăie pe blindaj, picături ale unei ploi inofensive. Tuaregii trăgeau în draci. În curând aveau să-şi termine muniţia. Era cazul să-i aranjăm definitiv, dacă voiam să mai prindem şi un pui de somn.

— Portta, strigă Mărunţelul, încercând să-şi desprindă una dintre bretele, care se prinsese în închizătorul tunului, ăştia de pe partea asta îmi revin mie la control. Pe ceilalţi, pe care i-am storcit cu şenila, poţi să-i opreşti tu. Ştii mai multă anatomie, nu trebuie să cauţi o oră după o nenorocită de dantură.

Portta nu se împotrivi. Strigătul pe care-l scosese în clipa următoare nu-i era adresat Mărunţelului, ci exprima mai degrabă uimire. Ne-am răsucit cu toţii, în aglomeraţia de groază care stăpânea cabina, ca să vedem despre ce este vorba. Am strigat la rândul nostru, unii amuzaţi, alţi scandalizaţi.

Prin ieşirea de avarie, care rămăsese deschisă, naiba ştie cum, îşi iţise creştetul înfăşurat în negru un berber şmecher, care se strecurase printre şenile, cu gândul să ne cresteze obrajii.

— Arde-l! zbieră Portta.

El însuşi ţinea în braţe un proiectil, care, dacă l-ar fi scăpat, ar fi fost ultima noastră cină condimentată. Berberul lovi cu jungherul, făcând roată prin jur. Cu toată greutatea,

Portta sări sprinten ca un purice. Ţinea foarte mult la tendoanele lui. Nici unul dintre băieţi nu îndrăznea să tragă. Gloanţele ar fi putut să ricoşeze şi să omoare pe vreunul dintre noi. Pur şi simplu contravine bunelor maniere să deschizi focul în interiorul unui Panzer. Am apucat Mauserul, pregătindu-mă să lipesc ţeava de ochiul stâng al berberului, dar el nu lăsa pe nimeni să se apropie, ba, mai mult, dădea semne că vrea să intre de-a binelea în tanc. Mărunţelul fu mai rapid decât toţi.

Reuşi, cu un efort supraomenesc, să desprindă o bucată din breteaua buclucaşă din închizătorul tunului şi rămase cu ea în mână, privind prosteşte când la ea, când la ţeasta tuaregului nepoftit. Ideea, una dintre puţinele care-i veniseră în viaţă, fu ca o scânteie. Într-o fracţiune de secundă, breteaua se întinse ca o praştie şi plesni ţeasta berberului cu catarama grea de metal. Musafirul gemu, dispărând încet pe ieşirea de avane. Cealaltă bucată de bretea rămăsese prinsă în mecanism, blocându-l.

— Rade-i! ordonă Leuwe.

Mitraliera începu să toace des, asurzitoare. Ne-am rotit de trei sau patru ori şi apoi n-a mai fost nevoie s-o facem. Floarea bandiţilor se ofilise de-a binelea.

— Ce naiba se aude? întrebă Moşul.

Era Al Kataf, care înnebunise. Se căţărase pe blindaj şi lovea mârâind capacul turelei cu sabia. Lovi până când lama se frânse. Apoi lovi cu pumnii, umplându-se de sânge. Când nu mai avu ce să facă, sări schelălăind pe pământ.

— Repede, capacul, spuse Mercenarul.

Deschise turela. Mărunţelul apucă proiectilul pe care Portta încă îl mai ţinea în braţe, aşteptând deblocarea tunului. Am ieşit şi eu, ca să răsucesc proiectorul, scăpat ca prin minune neatins de furia atacatorilor. În conul de lumină albă, lăptoasă, l-am văzut pe Al Kataf îndepărtându-se împleticit, cu minţile pierdute de furie neputincioasă. Era la zece, cincisprezece metri.

— Hei, Glas-de-sabie! zbieră Mărunţelul în urma lui.

Se opinti, azvârli obuzul cu mâinile goale, în direcţia tâlharului, apoi mă trase la loc în tanc, apucându-mă, cum altfel, de umărul rănit. Obuzul făcu explozie.

Ne-am apropiat, un minut mai târziu, să vedem ce s-a ales din Glas-de-sabie. Nu fusese rupt în bucăţi. Dar suflul îi spărsese toate organele interne. Am desfăşurat curioşi vălul negru care-i acoperea capul şi o parte din trup. Am tresărit uimiţi. Al Kataf era mai tânăr decât am fi crezut şi blond, blond ca un arian. Pielea lui albă strălucea în lumina

proiectorului. I-am împiedicat pe arabi să vină să-l scuipe şi să urineze pe faţa lui, ameninţându-i că-i împuşc. Apoi un văl la fel de negru ca cel al berberului se aşternu peste privirile mele.

CAPITOLUL 5
Vacanţă cu moartea

Mai toată lumea e de acord că ultima oară când a fost rănit, Portta şi-a făcut-o cu mâna lui. Eram în avanposturi, în urmă cu vreo patru luni, aproape de Maradah, într-o zonă muntoasă, printre stâncile căreia vânturile se jucau de-a orga. Stâncile fuseseră supuse unui proces tehnologic de sablare care durase mai multe mii de ani, căpătând rotunjimi şi suprafeţe peste care dacă-ţi treceai degetele îţi puteai închipui că mângâi un dos feciorelnic. Ţi-era mai mare dragul să faci de planton.

În faţa noastră poposise un batalion australian. Băieţi veseli, sătui şi ei de războiul pe care-l purtau la mii de kilometri de casă. Pentru ei deşertul nu era o noutate. Cu vremea, ajunseserăm la o înţelegere. Noaptea, unii dintre ai noştri avansau în ţara nimănui cu câte o raniţă plină de votcă rusească, pe care o primeam pe un traseu complicat, incluzând opt ţări şi trei linii maritime, tocmai din ţara de baştină. Îngropau raniţa ca pe o mină şi se întorceau în tranşee. Australienii se târau la rândul lor, dezgropau „mina" şi aşezau în locul ei o alta, conţinând compoturi, şerbeturi, rahat, tot felul de delicatese egiptene şi turceşti, pe care le recuperam în aceeaşi noapte, dacă mai rămânea timp, dacă nu în noaptea următoare. Nu era nici o grabă, aveam timp un război întreg. Uite aşa ne aduceam contribuţia la dezvoltarea relaţiilor comerciale între zone îndepărtate ale globului şi deci la progresul omenirii.

Într-una din nopţi, Johann Portta porni la rândul său să târguiască desertul pentru un chef pe care îl plănuiserăm pentru a doua zi. Era ziua Feldwebelului Schelde de la aprovizionare, un om dintr-o bucată, care, în ciuda faptului că îi pierduse lui Portta un dromader înainte de concediu, avea toate calităţile unui bun camarad.

Portta găsi semnul, îşi dădu jos raniţa cu votcă şi se pregăti să dezgroape atenţia australienilor. Răsună o explozie asurzitoare. Explozivul care fusese plantat acolo era de ajuns doar pentru o farsă. Portta fu împroşcat cu compot din cap până-n picioare. La două zile după episod încă îşi mai scotea dulceaţă din urechi. Mai rău era faptul că bieţii oameni treziţi din somn şi dintr-o tabără şi din

cealaltă se puseră pe tras. Portta trebui să stea ghemuit minute în şir, să ţopăie ca un iepure încolţit, să se rostogolească pe terenul neted ca palma unui nou născut şi să se roage la bunul Dumnezeu să scape teafăr. Cum relaţiile sale cu bunul Dumnezeu fuseseră până atunci doar la nivelul de „bună ziua – bună ziua”, mă mir şi astăzi că ruga i-a fost ascultată.

Portta era ca un leu turbat. Pe deasupra se făcea şi de râs la ziua Feldwebelului Schelde. Înaintă chiar la prima oră a dimineţii, cu un steag alb înfipt într-un băţ, până aproape de liniile australiene.

— Sunt Obergefreiterul Johann Portta, din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, zbieră el, dezvăluind astfel cu indiferenţă un secret militar. Ca berlinez, am un simţ al umorului deosebit de dezvoltat. Dar ştiu care este deosebirea între o farsă camaraderească şi o glumă proastă, ca între porci. Cea de azi noapte a fost gluma unui porc. Dacă porcul care a pus-o la cale are pretenţia să fie considerat un bărbat adevărat va fi de acord cu mine că putem normaliza relaţiile numai prin străvechea şi onorabila ceremonie a duelului.

Ca discurs fusese din cale afară de reuşit. Şi eficient. La nici zece minute, un australian uscat ca o piele de şopârlă moartă de zece zile ieşi din liniile inamice.

— Sunt sergentul Spike, Sir, spuse el. Nu am de gând să-mi cer scuze pentru o glumă pe care spiritul britanic este în stare să o aprecieze. Vă rog să alegeţi armele.

Portta alese floreta. Mercenarul era martor. La două după amiază se întâlniră în mijlocul ţării nimănui cu sergentul Spike şi cu martorul acestuia. Mai erau de faţă câte un medic din fiecare tabără. Desigur, toată lumea, în frunte cu ofiţerii, ieşi să urmărească spectacolul, un spectacol de care ai parte poate o singură dată în viaţă. Se plăteau sume grele pe binoclurile din dotare, pariurile atinseseră cote ameţitoare. Noi eram optimişti, cunoscând aptitudinile uluitorului Johann Portta.

— Putem începe, Sir? întrebă sergentul Spike.

Fu un singur asalt. Floreta lui Portta zbură şuierând şi se înfipse în pământ la zece metri mai încolo. Cea a sergentului Spike se înfipse în pectoralul stâng al berlinezului. Numai vreo trei centimetri, atât cât să nu stingherească inima. Sergentul Spike, aşa cum aveam să aflăm, era un binecunoscut campion la floretă. Portta îl felicită în vreme ce se prăbuşea la pământ.

Când mi-am venit în fire, întunericul mă împresura. Auzeam sunete melodioase cărora însă nu le pricepeam rostul. Mi-era sete cum trebuie să-i fi fost lui Orfeu când s-a întors din Infern fără să fi reuşit s-o racoleze pe Euridice. Nu ştiam unde mă aflu şi nu făceam nici un efort ca să mă dumiresc mai repede, în afară de uscăciunea care-mi chinuia gâtlejul, mi-era bine.

Cineva îmi trecu peste frunte o năframă udă. Am întins mâna în întuneric şi am apucat nişte degete subţiri, acoperite de inele. Păreau degete de copil.

— Apă, am spus. Dă-mi să beau!

Degetele se desprinseră de ale mele. M-am răsucit pe o parte. Un drug de fier îmi străpunse umărul ieşind pe partea cealaltă. Am dedus că mi s-a redeschis rana. La drept vorbind, nu era chiar aşa de întuneric. Dacă tot luasem iniţiativa, m-am dezmeticit rapid. Mă aflam într-un cort arăbesc, la lumina unui opaiţ. Mirosul de animal mă trăsnea. Prin cusăturile rudimentare se vedea din când în când o lumină puternică, semn că afară ardea un foc mare.

Băiatul care mă răsfăţase cu năframa umedă se întoarse aducând un căuş de apă clocită, pe care am sorbit-o entuziasmat. Se dădu înapoi un pas. Era o fată.

— Cine eşti? Unde sunt camarazii mei? am întrebat-o.

Am repetat întrebarea şi într-o engleză convenabilă, cu acelaşi rezultat. Eram două fiinţe de pe planete diferite. Puse o învelitoare pe mine, mai multe piei de oaie cusute între ele, un acoperământ pentru trimis oamenii pe lumea cealaltă. M-am luptat zadarnic să dau jos de pe mine colecţia de duhori.

— Nu-mi trebuie, am strigat. Vreau să mă duc înapoi la prietenii mei. Sau du-te şi cheamă-i pe ei aici!

Cârpa de la intrarea cortului se dădu la o parte, lăsând să pătrundă larma, lumina focului şi două umbre.

— Hei, Swen, cum merge treaba? mă întrebă locotenentul Leuwe cu blândeţe.

Am dat din cap în semn că se putea şi mai bine şi l-am mai rugat pentru nişte apă de băut. Am mulţumit cerului că e destul de întuneric ca să nu văd ce altceva se mai afla în apa aceea.

— Mâine ai să te simţi mult mai bine, spuse şi Mazah. Bătrânii noştri au leacuri bune pentru răni. Shayan, prea iubita mea soţie, are mâini fermecate, ai să vezi. E recunoscătoare că aţi scăpat-o.

Care va să zică, pentru băieţelul de adineaori, care manevrase plapuma duhorilor, se prăpădise atâta amar de

lume. Am avut senzaţia unei nedreptăţi cumplite. Pentru rana mea din umăr şi tonele de măruntaie pe care le vânturase Panzerul, meritam să o fi salvat măcar pe Marlene Dietrich.

— Mâine sau poimâine ar trebui să vină turmele, mă informă Leuwe. Luăm ce ne trebuie şi o ştergem. Până atunci te mai întremezi şi tu. Ar trebui să încerci nişte supă de pui.

M-am cutremurat numai la gândul că aş putea să pun gura pe ceva gătit cu apa aceea. Oricum, trebuia să mă obişnuiesc cu ea sau să aştept unica ploaie din următorii cincizeci de ani. De afară răzbăteau chiotele Mărunţelului, ocupat până peste cap cu încă una dintre nenumăratele sale beţii. Mi-am închipuit că Portta, Mercenarul, Heiden şi ceilalţi îl susţin. Cât despre mine, nu-mi doream nimic altceva decât să dorm un secol, ceea ce am şi început să fac.

Trezirea a fost lentă şi dureroasă. Mi se părea că mă desprind cu eforturi penibile dintr-o baie de mocirlă fierbinte. Dar când coşmarul se sfârşi, mă simţii dintr-o dată pur, eliberat, uşor. Era ca şi cum m-aş fi născut pentru a doua oară.

— I-a scăzut şi febra, spuse tânărul Mazah. Ar fi bine să-l scoateţi puţin la aer înainte ca soarele să se ridice prea mult.

Ceea ce Mărunţelul şi făcu, luându-mă în braţe, presat de indicaţiile Moşului şi ale locotenentului Leuwe, care se învârteau în jurul nostru panicaţi. Mărunţelul chefuise pe viaţă şi pe moarte. Cred că până să ajungem la ieşirea din cort, adică drum lung, de trei paşi şi mai bine, am leşinat de două ori, din pricina duhorii pe care o emana traiectul său digestiv. Ce se afla la capătul celălalt, numai bunul Dumnezeu putea şti.

În sfârşit, Mărunţelul nimeri ieşirea din a treia încercare. Am clipit iute, sub ploaia de lumină. Aerul era dulce, nici prea rece, nici prea cald, păstrând încă ceva din prospeţimea pe care gerul i-o împrumuta peste noapte. L-am sorbit ca pe un vin dătător de puteri, ca pe un elixir.

— Lasă-l jos, lasă-l jos, strigară într-un glas Leuwe şi Beyer, speriaţi că, după felul în care se clătina, Mărunţelul m-ar fi putut prinde sub el la o eventuală căzătură.

Krautfeld mă puse binişor pe pământ şi se duse să borască taman în spatele cortului, ceea ce Mazah, un diplomat versat, se făcu că nu observă. Mai târziu avea să

susţină că mirosul emanat de rana mea pe cale de vindecare îl dăduse peste cap.

— Să trăiţi, domnule locotenent, am bolborosit. Frumoasă dimineaţă, ce spuneţi?

Portta veni să participe la tratative şi foarte curând eram în echipă completă. Am petrecut toată ziua sub un umbrar, ciugulind mofturoşi din specialităţile casei, care sfârâiau pe pietre încinse, la zece paşi de noi. Se întorseseră păstorii şi câţiva berbecuţi ne căzuseră cu tronc.

— Shayan! strigă Mazah şi apoi îi bolborosi pe limba lor un ceas şi jumătate.

Pesemne o instruia să fie spirt în preajma unor domni chipeşi şi viteji ca noi, să nu-l facă de ruşine. Ea se zori şi în următoarele clipe se amestecase în mulţimea celor care roboteau cu frenezie ca să dreagă tot ceea ce distruseseră călăreţii lui Glas-de-sabie. Apucasem să văd numai o pereche de ochi rotunzi ca două alune şi mâinile prizoniere în zeci de brăţări, zbătându-se aidoma porumbeilor. Apoi mi-am amintit de gustul îngrozitor al apei de peste noapte şi m-am cutremurat. Se auzeau chicote, conversaţii aprinse, cântece, parcă nici nu murise atâta amar de omenire. Au trudit toată ziua ca să îngroape hoiturile şi au făcut-o cu aceeaşi plăcere cu care au petrecut după aceea. Mă rog, munca grea cere şi destindere pe măsură.

— Câte neveste ai? îl iscodi Sevilla pe tânărul şef de trib.

Arabul socoti pe degete.

— Deocamdată patru. Eu nu sunt un om bogat. De-abia agonisim. De aceea vă suntem recunoscători că ne-aţi scăpat de bandiţii lui Al Kataf.

— Floare la ureche, zise Mercenarul. Aşa ne petrecem de obicei vacanţele de vară.

— Tot ce aveţi de făcut acum este să vă odihniţi.

— Portta, se interesă Măruntelul, oare n-am reuşi să tranzacţionăm ceva cu băieţii ăştia? Aur? Bijuterii? Am putea să punem la bătaie o parte din muniţie.

Mai aveam două obuze şi o sută de cartuşe.

Conform calculelor Mercenarului, benzina rămasă ne-ar mai fi asigurat un salt de o sută de metri. Eram prizonieri până la sfârşitul vieţii. Însă deocamdată perspectiva asta nu ne îngrijora prea mult. Leuwe se săturase şi el, cel puţin pentru o perioadă de timp, de război. Măruntelul adulmeca înnebunit în stânga şi-n dreapta, după o posibilă pradă, care, vai şi amar, de unde să răsară? Moşului îi mergea bine, bine de tot. Oasele lui tânjiseră multă vreme după un

loc ca ăsta, umbros, în care privirea să se poată agăţa şi de altceva, mai apropiat decât linia orizontului. Oasele lui se cioplisera pe bolovanii din Cirenaica şi se măcinaseră în tranşee. Pielea i se uscase ca iasca, fiecare rid al feţei ascundea fire de nisip. Dacă ai fi stat să-l întrebi ar fi aşteptat pensionarea, ba chiar sfârşitul vieţii patrulând prin lumea verde spălăcită a oazei. Cu vremea, vârstnicii l-ar fi învăţat pe de rost şi l-ar fi salutat clătinând uşor din cap.

Adevărul era că printre frunzele palmierilor soarele părea un astru prietenos, acelaşi soare pe care prin părţile din care ne trăgeam noi oamenii îl foloseau ca să se bronzeze. Pe marginea bălţii mişunau gâze fascinante, prea puţin interesate de trecerea noastră pe acest pământ şi, dacă aveai noroc, puteai întâlni din când în când un şarpe inofensiv. La asfinţit cerul căpăta culoarea unei grădini de trandafiri. O adiere binecuvântată venea să ne facă respiraţie artificială.

Singurul care nu-şi găsea locul în toată această montare era Heiden, disciplinatul Heiden. În fiecare dimineaţă se trezea înaintea tuturor ca să-şi pună la punct ţinuta. Cu tonele de praf din jurul nostru, în care lumea întreagă părea să se fi scufundat, bocancii lui erau de neatins. Străluceau ca două oglinzi. Nasturii tunicii te orbeau. Fiecare cută fusese trasă în fiecare dimineaţă cu exactitate nemţească. Îşi demontase Schmeisserul de o mie de ori şi tot de atâtea ori îl montase la loc, curăţat, gresat, verificat. Apoi fusese rândul Mauserului.

— Domnule locotenent, spuse într-o seară, la vreo săptămână după bătălia pe care o dăduserăm cu centaurii uscaţi ai lui Glas-de-sabie, ar trebui, dacă-mi permiteţi, să organizăm serviciul de gardă. De la o vreme se petrec lucruri ciudate.

— Ce fel de lucruri?

— Heiden are dreptate, se amestecă Mercenarul E ceva în aer. Aţi observat, domnule locotenent, că arabii nu mai sunt chiar atât de politicoşi?

— Probabil că s-au obişnuit deja cu noi, spuse Moşul. Doar nu vrei să ne sufle-n fund toată ziua.

— Nu despre asta e vorba. Ieri am auzit un cuvânt arăbesc pe care nu l-am mai savurat de pe vremea Legiunii. Înseamnă „încornorat” şi e destul de grav. Amintirea lui nu se poate spăla decât cu sânge.

— Ce treabă avem noi cu daraverile lor sentimentale? făcu Portta. N-au decât să şi le rezolve singuri. Un soldat

bătrân ca mine nu se mai uită după un dos de femeie decât dacă poate să tragă un folos oarecare.

— Sper că n-aţi făcut vreo prostie, se supără locotenentul Leuwe. Astea nu sunt muieri pentru voi. Dacă nu vă mai puteţi stăpâni, folosiţi-vă palmele aşa cum se cuvine. Careva dintre voi a călcat strâmb?

— Nici pomeneală, domnule locotenent, ne repezirăm noi să-l liniştim. N-am făcut noi aşa ceva.

— La noapte facem de gardă cu schimbul.

După miezul nopţii, sforăitul Mărunţelului stârni toată ceata de câini pe jumătate sălbăticiţi, care nu fuseseră obişnuiţi cu asemenea sunete în deşert. Panzerul acţiona ca o cutie de rezonanţă. L-am întors pe toate părţile, dar el reîncepea după numai câteva clipe, cu şi mai multă poftă. În cele din urmă, obosiţi să-l mai combată, câinii abandonară lătrăturile. Camarazii noştri, de asemenea extenuaţi, se prăbuşiră într-un somn adânc, fără vise. Mărunţelul şi sforăitul său rămaseră singurii stăpâni ai nopţii sahariene.

M-am mişcat cu băgare de seamă spre deschizătura cortului. Sevilla moţăia cu arma pe genunchi. Pierduse obişnuinţa gărzilor. N-a fost o problemă să mă furişez prin spatele lui. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să-i leg şireturile bocancilor între ele şi să mă prăpădesc de râs văzându-l cum se poticneşte şi cade cu nasul în nisip. Dar n-aveam timp de giumbuşlucuri. Trebuia să fiu punctual.

Luna răsărise de vreo jumătate de ceas. Lumina ei îmi arăta calea, dar ar fi putut să mă arate şi pe mine altora, aşa că am umblat cu mare fereală, ţinând linia palmierilor, cu ale căror trunchiuri trupul meu putea fi confundat. La fiecare pas mi se părea că pietrele ţipă sub tălpile mele, iar iarba mi se încolăceşte în jurul gleznelor ca să mă împiedice. Afurisită iarbă arăbească!

Am ocolit cu grijă balta din mijlocul oazei. M-am oprit la jumătatea distanţei dintre Panzer şi corturile arabilor. Acolo, un pâlc de curmali forma un fel de ţarc în interiorul căruia iarba părea de argint foşnitor. Pe pajiştea cu strălucire sărăcăcioasă desluşeam o siluetă fragilă, alcătuită parcă numai din rămăşiţele umbrei pe care lumina lunii, din ce în ce mai puternică, o alunga spre marginile oazei.

— Swen? se auzi o şoaptă. Swen, este tu acolo?

Am simţit căldura topind noaptea în jurul meu. Deşi aerul avea prea puţine grade peste zero, picături de sudoare mi-au acoperit fruntea. Din doi paşi am fost acolo şi am cuprins în braţe silueta de umbră.

— Swen, spuse din nou, de ce tu întârziat?

— O, Shayan, am murmurat cu respiraţia tăiată, ei au adormit greu şi nu vreau să-ţi pun viaţa în pericol. Deşi eu mi-aş pune-o pe-a mea oricând pentru tine.

Ea îşi aşeză capul în scobitura umărului meu şi nu mai spuse nimic. Nicicând nu purtasem o povară mai dulce. Apoi m-am aplecat şi am sărutat-o. Shayan suspină, întorcându-mi sărutul. Trupul ei era alcătuit numai din curbe line şi totuşi îndrăzneţe, pe parcursul cărora carnea tare se împletea sub pielea satinată.

— Nu iubesc Mazah, şopti. Numai la tine. Fugit cu Mazah numai ca să scap Al Kataf. El om rău. Iar Mazah om sărac.

Ar fi trebuit să am o strângere de inimă, însă faptul că ţineam în braţe o femeie tânără, adevărată, era de natură să-mi strângă minţile. Ne-am sărutat şi ne-am zbuciumat cam un ceas, timp în care sângele mi-a dat în clocot de mai multe ori. Gâfâiam ca un armăsar în călduri şi copila făcea tot ce se putea ca să mă aprindă şi mai tare. Când simţea însă că peste o clipă cazanul va face explozie, se îndepărta câţiva centimetri şi-mi şoptea la ureche fleacuri care mai slăbeau presiunea.

— Nu mai pot trăi, îmi zicea. Viaţa aici cenuşie, fară speranţă. Când tu pleci, Shayan moare.

— Vino cu noi, am spus, strângând-o în braţe de era s-o strivesc. Nu te las aici. Am să te duc la Tunis.

— Fost la Tunis, demult, când eram copil. Caravana. Tata neguţător de bijuterii. Al Kataf a pus ochii pe mine atunci. Eram nepoată, dar avea gânduri murdare.

— Nu-ţi fie teamă, i-am spus simţind cum urcă mânia şi mă îneacă, cât voi trăi eu nu te va mai atinge nimeni.

— Şi cumperi rochii şi pantofi, ca unei doamne? mă întrebă ea, cu ochişorii strălucind în lumina lunii mai abitir decât stelele.

— Cele mai frumoase rochii.

— Şi… cum îi spune? Ca să apere de soarele.

— O pălărioară. Zeci, sute de pălărioare şi umbreluţe. Nu va mai trebui niciodată să-ţi acoperi căpşorul ăsta drăgălaş cu pânze, voaluri şi alte prostii din astea.

Shayan îmi acoperi speriată buzele cu palma. Palma ei mică mirosea a mirodenii. Avea un miros aţâţător, care ar fi înnebunit până şi o mumie egipteană.

— Nu vorbeşti aşa. Respecţi obiceiurile mele. Respecţi mine.

— Am să te respect, iubita mea.

În clipa următoare, Mărunţelul, care se furişase neauzit pe urmele mele, nu se mai putu stăpâni, izbucnind într-un hohot de râs care trezi iarăşi haita de câini. Arabii însă nu se sinchisiră, rămânând în culcuşurile lor călduţe.

— Krautfeld, am scrâşnit printre dinţi, încetează dacă nu vrei să te fac să-ţi scuipi puţinul creier care mucegăieşte sub ţeasta ta.

Însă el se tăvălea pe jos de râs şi abia reuşea să bolborosească sunete fără a putea să alcătuiască vorbe cu înţeles. Shayan mă cuprinse speriată cu braţele pe după gât.

— Aşa, aşa, izbuti în cele din urmă matahala să rostească, arată-i respectul tău, Swen şi după ce termini tu, am să i-l arăt şi eu pe-al meu. *Mein Gott*, ce-o s-o mai pun să frece respectul ăsta cu mânuţele ei mici!

— Tu, porcule… am mugit.

Shayan mă îmbrânci şi o luă la picior, încercând să se întoarcă la ai săi. Când trecu însă prin dreptul Mărunţelului, acesta o înşfăcă de pulpana veşmântului.

— Unde te grăbeşti aşa, târfa mică? Hei, Swen, găurica ta a făcut picioare. Poate c-ar trebui s-o încep eu, ca s-o potolesc şi pentru tine, ce zici?

Mi-am pierdut minţile. Dintr-un salt am fost în cârca lui. Nedumerit, Mărunţelul îi dădu drumul lui Shayan, care se refugie la câţiva paşi mai încolo, urmărindu-ne cu ochii căscaţi de groază.

— Am să te omor, porcule, am strigat, renunţând la prudenţă.

Abia în clipa următoare mi-am dat seama de greşeala tactică. Mă urcasem pe spinarea unui bivol fioros, pe cale de a se înfuria şi nu mă gândisem cum m-aş fi putut da jos. Mărunţelul răcni, vânturându-şi braţele, încercând fără prea mult succes să mă apuce.

Mi-am înfipt dinţii în urechea lui stângă, pe care i-am făcut-o ferfeniţă. Scoase un urlet în care se amestecau uimirea şi durerea, se scutură şi scăpă un vânt îngrozitor de puturos.

— Ce dracu'? Nu mai vrei să-ţi împărţi bucăţelele cu vechii tăi camarazi de arme? Ce te-a apucat?

Am lăsat urechea stângă şi m-am pregătit s-o supun aceluiaşi tratament pe cea din dreapta. Simţeam pe limbă gustul sângelui. Atunci Mărunţelul se arcui pe spate, cu o uşurinţă uluitoare pentru şuncile sale, reuşind să mă apuce de brăcinari. Trase şi mă azvârli peste cap cu uşurinţa cu care îţi scoţi puloverul. Când am izbit pământul tare, am

icnit, iar sufletul a dat să-mi iasă pe nări. Dar ce era mai rău de-abia acum urma.

— Finlandez căcăcios, urlă Krautfeld. Cum am să mă mai arăt puicuţelor cu franjurile astea la urechi? Stai numai să-ţi aranjez niţel nasul cu călcâiul.

Venea cu paşi apăsaţi şi cred că nu mi-ar fi aranjat numai nasul. După cum călca, avea să-mi facă faţa tot una cu ceafa. Când să se aplece, i-am proptit talpa între picioare şi am făcut o omletă de mai mare dragul. Asta l-a îndoit pentru câteva secunde, timp în care am putut să mă ridic şi să mă scutur. Ca să mai obţin o mică amânare i-am mai tras un şut în foale. El însă îmi prinse piciorul în palme, strângându-l ca într-o menghină, într-o clipă mi-ar fi sfărâmat oasele gleznei.

Shayan sări atunci pisiceşte şi se ghemui în spatele namilei. Am împins piciorul în faţă. Mărunţelul îşi roti braţele neputincios, prăbuşindu-se cum se prăbuşesc copacii, ţeapăn. Shayan ieşi de acolo cu abilitate, înainte ca masa enormă să o facă chisăliţă.

— Staţi o ţâră, îndrăgostiţilor, grohăi el, să vă binecuvântez pe amândoi aşa cum meritaţi. Am să mă piş pe nasul tău, finlandezule, iar pe tine, târfa mică, am să te trag în ţeapă de vreun milion de ori.

— Ridică-te, ca să-ţi iau gâtul, i-am spus, sperând că n-o va face, pipăind totuşi, în acest timp, mânerul baionetei.

N-a mai fost nevoie s-o facă. Am primit o lovitură grozavă în moalele capului. La zecile de mii de stele de pe boltă s-au adăugat nenumărate altele, de toate culorile. M-am prăbuşit în genunchi, ameţit de durere. În faţa mea, mai multe picioare defilau de colo-colo, stârnind praful care îmi intra în nări, în ochi şi în gură. Aşadar, în cele din urmă arabii renunţaseră la somn, alertaţi şi de ţipetele ascuţite ale lui Shayan. Mărunţelul îşi primi porţia de ciomege. Putea să îndure multe lovituri ca acestea, însă până la o limită şi limita fu depăşită curând. Se prăbuşi din nou, fară cunoştinţă. Am mai apucat să aud vocile locotenentului Leuwe şi ale celorlalţi. Însă era cam târziu. Am leşinat.

Cică cu vreo trei mii de ani înaintea erei noastre nu era chiar atât de cald în ţinuturile Saharei. Sau, în orice caz, nu era atâta uscăciune. Vânturile au adus nisipul, din ce în ce mai mult, care a sufocat cursurile de apă. Precipitaţiile au început să cadă din ce în ce mai rar şi au fost din ce în ce mai scurte. Căldura, urcând din adâncurile pământului, n-a mai putut fi stăvilită de vegetaţia tot mai sărăcăcioasă, ca o

haină ponosită pe scoarţă şi a răbufnit la suprafaţă, pârjolind ce mai rămăsese. Căldura coborând din cer s-a revărsat în valuri, fără să mai întâmpine vreo împotrivire.

Dar în vremurile acelea oamenii nu umblau atât de mult prin aceste locuri ostile. Şedeau frumos la ei acasă, în apropierea apei, care înseamnă viaţă, la umbră, înconjuraţi de femeile, copiii şi toate rubedeniile lor. Strămoşii mei nici măcar nu aveau cunoştinţă că undeva, pe suprafaţa pământului, pe care îl credeau plat, se găseşte un loc lipsit de apă, ocolit de ploi, părăsit de plante şi animale. Ei cutreierau păduri întunecoase, în care blestematul de soare nu avea voie să pătrundă şi atunci când îi apuca cheful îngenuncheau pe un covor moale şi răcoros de muşchi, pentru a sorbi câteva înghiţituri din apa rece ca gheaţa a unui izvor. Strămoşii mei erau mai inteligenţi decât mine.

A trebuit să vină un război mondial ca să pot cunoaşte locul acesta, fără voia mea. Un loc despre care citisem în cărţile unchiului Jules Verne şi despre care, v-o spun sincer, nu voiam să aflu mai multe. Mercenarul cunoştea prea bine aceste nisipuri, se zbenguise de tânăr în soare, respirase aer incandescent, mâncase rădăcini, băuse o picătură de apă pe lună. Dar eu nu eram Mercenarul. Și, apoi, Mercenarul nu se afla în situaţia mea.

Răul urca dinspre tălpi şi se concentra la subsuori şi în jurul pieptului. Sudoarea se acumula în fiecare cută a veşmintelor. O pornea în pârâiaşe subţiri care-mi năclăiau trupul şi mi-l ardeau, brăzdându-l. Parcă aş fi transpirat acid. Aş fi vrut să ţip, dar abia puteam să respir. Din pricina asta preferam să casc din când în când gura, ca să apuc o halcă mare de aer. La nici cinci paşi de mine, Mărunţelul se dedica aceluiaşi sport.

ÎI vedeam foarte bine, pentru că ne aşezaseră faţă în faţă. Eram amândoi îngropaţi în pământ până la gât. Spun pământ pentru că nu era chiar nisipul saharian prin care ne zbenguiserăm luni de zile. Eram mai la nord. Acum puteam să simt pe pielea mea compoziţia mai consistentă a scoarţei. Dacă ne-ar fi îngropat în nisip, poate că am mai fi putut să ne facem un pic de loc.

Minte ăla care spune că nu există viaţă în deşert. Numai în ultimele două ceasuri îmi trecuseră pe sub nas patru sau cinci gângănii, dintre care una se uşurase chiar acolo, scăpând un găinaţ minuscul, cât o gămălie de ac. Viaţa mergea înainte. Gângăniile acelea treceau fără să se sinchisească de prezenţa mea, ca de altfel şi arabii care aveau treabă în afara oazei şi care nu ne învredniceau nici

măcar cu o privire. Gângăniile ieşeau din raza mea vizuală, după care bănuiesc că îşi săpau galerii subţiri şi întortocheate, ca să ajungă la trupul meu. Putrezeam încetul cu încetul. Nu văzusem încă nici un vierme, însă în momentul în care avea să apară primul, aveam să ştiu că el îmi aparţine.

— Swen! Hei, Swen! mă strigă Mărunţelul, scuipând câteva muşte care se lăsaseră tentate de buzele sale cărnoase. Ce fac dacă mă trece treaba mică?

M-am abţinut cu greu să nu izbucnesc în râs. Ar fi însemnat să scot aer preţios din plămâni şi să mă chinuiesc să câştig altul.

— Ce să faci? i-am răspuns după o vreme, mai mult în şoaptă. Tragi frumos apa, ca orice om civilizat şi după aia te duci să faci un duş. Stai să vezi când te-o trece treaba mare!

La douăzeci de metri mai încolo, aşteptau aşezaţi pe vine Mercenarul, Sevilla, Heiden şi Portta. Lipseau Moşul şi locotenentul Leuwe, care de câteva ceasuri se străduiau să obţină pentru noi mila lui Mazah. Portta veni să ne ţină de urât. Dădu la o parte pălărioarele de frunze cu care ne acoperiseră capetele, ca să nu facem insolaţie. Mazah nu voia ca soarele să ne ucidă înainte de a ne pregăti în sos propriu, aşa cum se cuvenea. Tradiţia e tradiţie.

— Frumos ten, comentă berlinezul, cercetându-mi faţa cu atenţie. Ce mască foloseşti, cu castravete şi gălbenuş de ou?

— Hei, Portta, strigă Mărunţelul. Nu vrei să facem schimb?

Portta se răsuci doar atât cât să-i arunce o privire scârbită.

— Nici o măsea cariată de şobolan mort n-ar vrea să schimbe cu tine, elefant fezandat. Când ai s-o mierleşti să laşi gura căscată. Nu vreau să folosesc cleştele mai mult decât este nevoie ca să smulg dinţii de aur ai unui camarad.

— Portta, l-am întrebat, ce se mai aude cu cererile noastre de graţiere?

— Mazah e turbat rău. Cât îl vezi de mic şi de ponosit, n-ai da o băşină de cămilă pe dânsul. Însă e rege în fundătura asta şi nimeni nu-i iese din cuvânt. Locotenentul Leuwe şi Obergefreiterul Beyer au făcut o mie de temenele ca să vă salveze boaşele. Altfel le-aţi fi molfăit acum cu propriile voastre fălci, încercăm să te scoatem de aici înainte să putrezeşti de viu. Însă cred că va trebui să petreci o vreme în culcuş.

— Hei, Portta, se impacientă Mărunţelul, de ce spui „să te scoatem”? Mai sunt şi eu pe aici.

— Tu îţi meriţi soarta, osânză râncedă, răspunse Portta. Dacă nu ţi s-ar fi aprins călcâiele jegoase după femeiuşcă lui Mazah aţi fi stat şi acum amândoi colo sub umbrar, ciugulind curmale şi mieluţ fraged.

— Eu sunt ţapul ispăşitor? Ce să mai zic atunci despre Swen? El ne-a vârât pe toţi în bucluc. Eu doar i-am cerut să-şi împartă prada cu mine, ca un bun camarad.

— Aici cam are dreptate, conchise Portta, întorcându-se din nou spre mine.

— Ce s-a întâmplat cu Shayan? l-am întrebat neliniştit.

Berlinezul se scărpină în creştet.

— La ora asta s-ar putea să fi rămas fără nas. Aşa e obiceiul pe aici. Însă are destul pe vino-ncoace ca să-l prostească încă o dată pe Mazah ăsta şi să scape cu nasul întreg. Se zice şi despre Cleopatra că dacă ar fi avut nasul mai lung cu un centimetru soarta lumii ar fi fost cu totul alta.

Soarele era din ce în ce mai puternic. Trebuia să ţin ochii închişi, pentru ca lumina şi căldura reflectate de suprafaţa pământului să nu mi-i pârjolească în câteva minute. Mâncărimi cumplite îmi luaseră trupul în stăpânire. În parte ele se datorau transpiraţiei, care se acumula fără încetare. Dar mai era şi altceva. În strânsoarea mortală a pământului sângele circula prin venele şi arterele mele din ce în ce mai greu. Mâncărimea era de fapt senzaţia care prevestea amorţeala ce avea să mă ia curând în stăpânire. Mădularele, lipsite de o irigare corespunzătoare, aveau să se cangreneze.

— De altfel, reluă Portta, cuconiţa a avut o versiune proprie, mai bună decât a noastră. Cică aţi fi ademenit-o ca să-i faceţi felul, profitând de nevinovăţia ei. Acum Mazah cumpăneşte, să ne dea crezare nouă sau ei? Dar tare mi-e teamă că dacă-i clipeşte de două ori cu genele alea lungi aţi belit-o, măi băieţi.

Mazah îşi făcu apariţia pe la trei după amiază. Nu se grăbea deloc, în ciuda faptului că Leuwe şi Moşul îl îndemnau să iuţească pasul.

— Finlandezule, îmi spuse arabul cu dispreţ, nu ştiu care sunt obiceiurile în ţara din care vii tu, însă pe aici noi nu luăm ce e al altuia fară să plătim. Şi de multe ori se plăteşte cu viaţa. Trebuie că sunt printre voi şi gunoaie care nu ştiu ce este aceea onoare.

Din ochi îi ţâşneau scântei.

— Cu toate astea ne-aţi ajutat mult, tu şi tovarăşii tăi. De aceea am să vă dau o şansă.

Leuwe încercă să spună ceva, însă Mazah îi făcu semn să se îndepărteze. Locotenentul se alătură grupului de germani.

— Nu mă pot coborî atât de jos încât să-mi murdăresc mâinile cu sângele unui câine, urmă arabul. Însă unul dintre oamenii mei o poate face. Ei îmi sunt atât de credincioşi încât pot face toate treburile murdare în locul meu.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat cu greutate.

— Veţi lupta după asfinţitul soarelui. Dacă îl dobori, tu şi celălalt sunteţi liberi. Dacă pierzi, veţi rămâne îngropaţi până când viaţa se va scurge de tot din trupurile voastre.

— Ce fel de luptă va fi? l-am întrebat din nou.

— Vei afla la momentul potrivit, finlandezule. Până atunci, păstrează-ţi puterile.

Dădu să se îndepărteze. Locotenentul Leuwe se agita ca turbat la douăzeci de metri depărtare.

— Hei, Mazah, am strigat, ca să mă pregătesc pentru lupta pe care o vrei trebuie să ne scoţi din găurile astea.

— Nici să nu te gândeşti, îmi spuse el râzând. Sunteţi acolo din propria voastră voinţă. Ai să fii scos cu puţină vreme înainte de înfruntare. Cât despre celălalt, el va sta îngropat până când i se va decide şi lui soarta. Nu merită mai multă atenţie decât bolovanul ăsta pe care mă uşurez uneori.

Merse în dreptul Mărunţelului şi ridicându-şi poalele făcu ceea ce tocmai menţionase. Jetul lovea frunzele de pe creştetul lui Krautfeld împrăştiind stropi în toate părţile.

— Îţi mulţumesc, prinţe, spuse Mărunţelul strănutând. Mă simt ceva mai răcorit acum, o dată ce m-ai blagoslovit.

Mazah se îndepărtă mândru, fară să ne mai arunce o privire. Trecu pe lângă locotenentul Leuwe şi toţi ceilalţi. Mercenarul i-ar fi vârât o mână pe gât ca să-i smulgă ficatul şi să-l ronţăie crud, sub ochii lui, însă nimeni nu schiţă un gest. Era o mulţime de arabi în tufele de la marginea oazei şi fiecare dintre ei ţinea la ochi un puşcoci antic. Cel puţin două dintre ele ţinteau şi scăfârliile noastre, ca două mingi.

— Swen, îmi spuse Mercenarul câteva minute mai târziu, trecându-mi peste frunte un ştergar umezit, n-aş vrea să fiu în pielea ăluia cu care o să te lupţi. Când or să te scoată de aici o să fii ca un leu înfuriat. N-o să-ţi reziste mai mult de două minute.

Le dăduseră voie să se ocupe de ceea ce se mai vedea din mine şi ei trebăluiau acum grijulii în jurul meu, încercând să facă din rahat bici. Din când în când treceau şi pe la Krautfeld, care, culmea, părea din ce în ce mai înfloritor.

Am înţeles şi fară să-mi explice cineva că e groasă. Mercenarul nu s-ar fi apucat din senin să-şi înceapă instructajul dinaintea luptei cu încurajări pentru copii. Se gândise probabil că moralul este punctul din care trebuie să pornească.

La asfinţit o groază de arabi se strânseseră în jurul locului în care eram îngropaţi eu şi Mărunţelul. Bărbaţii făceau o gălăgie de groază, comentând, vânturându-şi braţele ca nişte morişti, încheind ultimele pariuri în care-şi jucau sărăcia lucie. Femeile se strânseseră una-ntr-alta, ca nişte oi, în partea opusă. În mod normal lor nu li se dădea voie să asiste la întrecerile bărbaţilor, dar acum, pentru a ne umili şi mai mult, Mazah hotărâse că pot trage şi ele cu ochiul. Shayan nu se afla printre ele.

Protipendada veni un sfert de ceas mai târziu, călare pe cămiloi puturoşi, acoperiţi cu pături multicolore şi pe caii berberilor măcelăriţi. Trecură ţanţoşi prin dreptul mulţimii, făcând o tură completă, apoi traversară „arena" în centrul căreia se aflau capetele noastre. Copitele animalelor frământară solul minute întregi, care nouă ni se părură ore. Uneori călcau atât de aproape încât mi se părea că o grenadă mi-a bubuit chiar sub ţeastă. Cămiloii, bine hrăniţi, scăpară mai multe balegi de care ne bucurarăm din plin. Când praful stârnit era pe cale să ne sufoce, călăreţii se retraseră să-şi ocupe locurile în tribune.

— Swen, îmi spuse locotenentul Leuwe, în vreme ce mă extrăgeau din mormânt, încearcă să nu te apropii prea mult de el.

— Da, da, îi dădu dreptate Portta, fară contacte intime. De altfel, nici nu cred că e genul tău.

Soarele abia asfinţise. Cât vedeai cu ochii, la apus cerul luase foc şi ardea cu o singură flacără purpurie, uriaşă. Cu fiecare minut care trecea, purpuriul se răcea, evoluând spre verde, albastru şi în cele din urmă negru. Arabii aprinseseră focuri de vreascuri de jur împrejurul locului, alungând noaptea dintr-un cerc cu raza de cincisprezece metri. În centru, capul lui Krautfeld provoca umbre multiple, făcându-te să te gândeşti la un cadran de ceas cu mai multe limbi.

— Haideţi, pregătiţi-vă să-i daţi drumul, se auzi glasul lui Mazah de dincolo de perdeaua de flăcări. Trece noaptea şi vreau să mai şi sărbătorim înfrângerea voastră.

Era cât pe ce să mă prăbuşesc din nou, pe de o parte din pricina slăbiciunii care-mi încleştase picioarele, pe de altă parte din pricina duhorii pe care o emanam. Camarazii mei mă scuturară cum putură mai bine, dar se feriră să mă stropească, pentru că după căldura pe care o îndurasem peste zi, aerul îngheţat al nopţii m-ar fi terminat. Mercenarul îmi masa mâinile, umerii şi gâtul, în vreme ce Sevilla se ocupa cu stoicism de picioarele mele. Abia mi le mai simţeam şi, în general, eram atât de slăbit, încât aveam impresia că mă voi prăbuşi dacă cineva va sufla spre mine. În disperare de cauză, Portta îmi trase un pumn în coşul pieptului, care mă mobiliză cât de cât.

— Baftă, bătrâne, îmi spuse şi Heiden, îndepărtându-se o dată cu ceilalţi. Armata germană e cu ochii pe tine. Fii la înălţime!

Cu mare greutate mi-am scos tunica şi am azvârlit-o într-o parte. Aerul serii îmi făcea nemaipomenit de bine. Am băgat de seamă ochii Mărunţelului, care se roteau în orbite, albi, urmărindu-mi fiecare gest. Apoi am făcut câteva genuflexiuni.

Îmi lăsaseră cuţitul, cuţitul meu lat, cu două tăişuri, pe care o muscă neatentă s-ar fi putut tăia. Am strâns mânerul în pumn, simţind cum strânsoarea îmi picură ceva curaj în suflet. Am ţinut câteva secunde cuţitul în echilibru, cu vârful pe buricul degetului arătător, după l-am aruncat în aer şi l-am prins după câteva rotaţii. Era un truc vechi, cu care speram să-mi mai demoralizez un pic adversarul. Când m-am întors însă să-l văd n-am mai fost de aceeaşi părere.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, ceva mai scund decât mine, cu nasul ca un clonţ de pasăre răpitoare şi ochi mici, negri, răi. Mă aşteptasem să înfrunt un flăcău de vreo douăzeci şi doi de ani, numai muşchi şi ifose. Aveam în faţă un slăbănog încordat ca un arc de ceasornic, o funie de tendoane împletite, un tip care avusese la viaţa lui mai multe încăierări cu cuţitul decât firele de păr de pe capul meu. Mai rău de atât nici nu se putea.

— Luptaţi până când unul dintre voi nu mai e în stare s-o facă. Apoi ne aşezăm să petrecem. Începeţi! porunci Mazah.

Adversarul meu rămase de asemenea în bustul gol. Nu mă salută în nici un fel. Mă prăpădeam de necaz. Îmi arătă

jungherul lui curbat *Jambiya,* pe lama căruia trebuie că se scursese mult sânge. Apoi începu să-mi dea târcoale ca o pisică.

Arăbimea se dezlănţui deodată în chiote, fluierături şi încurajări. Camarazii mei nu se lăsau nici ei mai prejos, însă ce puteau face ei în faţa unei mulţimi de o sută de oameni? Apoi Mercenarul prelua comanda.

— O să lovească de jos, îmi strigă el.

Atâta lucru ştiam şi eu. Arabul ţinea jungherul cu lama ieşind pe lângă degetul mare. Aveam de gând să-mi păstrez măruntaiele la locul lor, în burtă. M-am mişcat şi eu pe o curbă imaginară, fără să-l scap din ochi. Flăcările jucau pe feţele noastre şi avea să-mi fie greu să ghicesc, cu o clipă înainte, momentul atacului. Instinctiv îmi aşezasem braţul stâng în dreptul stomacului, iar lama cuţitului puţin mai jos de bărbie. Dacă încerca să mă împungă şi nu era suficient de iute, aveam să-i retez mâna de la încheietură, dintr-o singură mişcare.

Arabul îşi trecu iute jungherul dintr-o palmă în cealaltă, de mai multe ori. Am mai făcut un pas lateral şi atunci se repezi la mine, gândind că mă va prinde pe picior greşit. Numai că nu avusesem de gând să fac pasul acela cu adevărat. M-am tras înapoi înainte ca talpa să atingă pământul. Lama arabului pistonă în gol, acolo unde ar fi trebuit să se afle plexul meu. N-am mai avut timp să-i dau şi replica, îmi era de ajuns că reuşisem să nu fiu acolo. Arabul se întoarse într-o clipă cu faţa spre mine şi tăişurile *jambiyei* sale scoaseră un şuierat fin. Ceea ce mă indispunea însă cel mai mult era faptul că nu părea de fel afectat de acest prim eşec. Nici un muşchi nu-i tresărise pe faţă. Nici un sunet nu răzbătuse dincolo de buzele subţiri. Aveam în faţă o maşinărie de înjunghiat căreia Mazah îi răsucise cheiţa.

— Swen, spuse Mercenarul, provoacă-l să te taie.

Am făcut un pas înainte şi l-am scuipat pe cuţitar drept între ochi. Se feri cu abilitate, însă vreo doi stropi tot ajunseseră pe faţa lui. Nu spuse nici de data asta nimic, însă orice om are şi el nişte limite. Scuipatul şi faptul că puţeam ca ultima grămadă de gunoi avuseseră probabil un efect devastator asupra lui. Înaintă hotărât, tăind în stânga şi-n dreapta, încercând să-mi agaţe burta la capătul jungherului şi să tragă fermoarul.

Făcu asta de trei sau patru ori, obosind. La un moment dat, piciorul îmi alunecă pe o piatră rotundă şi am întârziat o fracţiune de secundă să mă retrag din faţa coasei. Vârful

jungherului îmi scrijeli două sau trei coaste. Arabii izbucniră în urale, iar nemţii în înjurături porcoase. Eram înfierbântat şi n-am simţit decât o arsură uşoară. După rana de la umăr asta mi-ar mai fi lipsit. Am aşteptat capătul de cursă al mâinii şi mi-am proptit talpa piciorului pe cotul lui în momentul când mâna revenea la poziţia iniţială. Impactul nu-i frânse braţul, însă durerea fusese vie şi îi azvârlise jungherul cât colo. Pentru prima oară avu o secundă de ezitare.

Atunci aş fi putut să-l trag în frigare ca pe un pui. Dar am şovăit şi eu. O ultimă scânteie de raţiune m-a împiedicat să tai un ins neînarmat. În schimb i-am tras un cap în gură şi încă un genunchi în piept. Se duse rostogolindu-se până în mijlocul cercului şi căzu chiar în capul Măruntelului, care avea locul cel mai bun la spectacol. În clipa următoare sări ca ars în picioare. Măruntelul îl muşcase zdravăn de fund.

— Acum poţi să-l termini, Swen, îmi dădu liber Mercenarul.

Şi l-am terminat. Şi eu eram o maşinărie. Poate că el avusese mai multe încăierări cu cuţitul decât mine. Însă el trăise în fundătura asta, iar eu văzusem mult mai multe locuri, datorită excursiei prelungite pe care în genere o numeam „război”. Aveam mai multă experienţă.

L-am lăsat să creadă pentru o clipă că-şi poate recupera jungherul. Când se aplecă să o facă, l-am lovit cu bocancul sub bărbie. Dinţii săriră în toate părţile. Căzu lat. Puteai să auzi, în liniştea care urmă, un muezin repetându-şi în şoaptă rugăciunea în timp ce urca scara minaretului său din Cairo.

Urmară minute întregi de tăcere. Apoi am auzit publicul spectator părăsindu-şi locurile. Doi inşi veniră ruşinaţi să-l ridice pe campionul lor, care încă nu ştia în ce parte a lumii se află. În curând am rămas acolo numai noi, înconjuraţi de focurile care începuseră să se stingă. Ne-am apucat să săpăm cu mâinile ca să-l scoatem din pământ pe Krautfeld şi nimeni nu ne-a împiedicat.

— Cred că mi-a rămas un dinte în curul ăluia, se văită Măruntelul. Cel mai bun canin. Am făcut-o ca să te scot pe tine din belea, Swen.

— Mulţumesc, i-am zis, abţinându-mă. Cu toţii îţi mulţumim.

Pe o rază de o sută de kilometri tot ce mai era viu prin deşert pieri când îl scoaserăm pe marele om din groapă. Cu toate acestea am fost uimiţi să constatăm că ceasurile

petrecute în bârlogul pe care i-l amenajaseră arabii nu-i dăunaseră prea mult. Straturile sale naturale de jeg îl protejaseră ca o manta, iar duhoarea cu care el convieţuia de ani de zile împiedicase vietăţile pământului să se apropie.

Mazah veni din nou, a doua zi, să ne viziteze. Se ţinea la fel de mândru, dar parcă îi mai scăzuse din dispreţ.

— Ai luptat bine, finlandezule, îmi spuse.

Pe dinăuntru urlam întrebări despre soarta lui Shayan, însă dacă aş fi scos un singur sunet i-aş fi vârât din nou pe ai mei în bucluc. Mazah simţi tensiunea, ca orice om al poporului său, obişnuit cu sălbăticia şi găsi o soluţie elegantă.

— Soţia mea v-a iertat bădărăniile, spuse şi m-a rugat să nu mai găsesc şi alte pedepse pentru voi. Lucrurile se opresc aici. Însă la apusul soarelui va trebui să plecaţi. Înţelegeţi că nu mai sunteţi bineveniţi printre noi.

Înţelegeam prea bine. Petrecuserăm o noapte îngrozitoare, în care nici unul dintre noi nu închisese un ochi, de teamă ca a doua zi să nu se trezească mai scund cu un cap. În zori auziserăm un zgomot pe care-l crezuserăm uitat de foarte multă vreme. Motorul unui avion britanic de observaţie.

— Nici tu nu ne mai eşti la fel de drag ca altădată, Mazah, spuse locotenentul Leuwe. Dar ce putem face? Panzerul nostru nu mai are un strop de benzină. Sugerezi s-o luăm pe jos prin deşert? Sau poate ne împrumuţi nişte cămile.

— Cămilele sunt prea scumpe pentru noi, răspunse el.

Ne-au dus într-un colţ al oazei, într-un loc adăpostit de un hăţiş compact de plante crescute de-a valma. De fapt era camuflajul pentru chepengul unei intrări subterane, un soi de beci căptuşit cu pietre. Înăuntru erau atâtea canistre cu benzină cât să facem plinul de patru ori.

— Am strâns-o din vehiculele părăsite pe care le-au găsit păstorii noştri în drumurile lor, spuse Mazah. O păstrăm pentru vremuri grele, când trebuie să ieşim dintr-un necaz. Voi sunteţi un astfel de necaz. Plecaţi acum!

Ne-am luat tălpăşiţa imediat după ce apusese soarele. Nimeni n-a venit să ne conducă. Am privit în urmă, până când n-am mai putut distinge oaza, devorată de întuneric şi distanţă. Am rostit de mai multe ori un nume de femeie şi, cu fiecare rostire, ca într-un joc al copilăriei, cuvântul îşi mai pierdea câte puţin din înţeles, devenind în cele din urmă doar o alăturare de sunete, fară nici o semnificaţie.

Apoi mi-am mutat gândul la altele. Vacanţa nu durase decât câteva zile. Vacanţa se sfârşise.

CAPITOLUL 6
Naufragiul matelotului Stork

— Dar n-ai călărit în viaţa ta aşa ceva, protestă Heiden, mai mult de formă, fiindcă orgoliul lui nu se lăsa niciodată mai prejos decât prudenţa.

Portta îl provocase şi acum n-ar mai fi dat înapoi pentru nimic în lume.

— Un berlinez nu cunoaşte oprelişti când e să conducă ceva, îl anunţă Portta trufaş.

Pe scurt, se treziră cu puţin înaintea zorilor, când santinelele visau că sorb şampanie din pantofii unor dansatoare franţuzoaice, foarte sumar echipate şi n-ar fi scos nasurile nici moarte în realitatea înconjurătoare. Merseră în vârful picioarelor la marginea taberei, acolo unde maiorul Hemke ordonase să fie parcat un drăgălaş Hurricane, al cărui pilot, mâncat de curiozitate, se apropiase prea mult de 26 Panzer-Grenadiere.

Portta îi dădu soldatului care păzea avionul o sticlă de o jumătate de litru de votcă. Acela dispăru în noapte fără un cuvânt. Pentru sticla aia ar fi vândut-o şi pe maică-sa.

— Nu văd nimic, se plânse Heiden, căţărându-se cu greutate în carlingă. Ar trebui să aşteptăm să se facă ziuă.

Portta îl împinse nerăbdător din spate, după care se urcă şi el, agil ca o mâţă.

— Nimic nu e mai frumos decât o plimbare sub clar de lună, opină. Şi-apoi, pe lumină, toate aparatele astea n-or să facă altceva decât să mă încurce.

— Vrei să spui că habar n-ai ce se găseşte pe bord? Spune-mi, de exemplu, la ce folosesc butoanele astea din dreapta?

— Habar n-am. Aparatul e făcut să zboare singur, de ce să-l încurcăm? Britanicii nu-s băieţi proşti.

Dacă ar fi fost ziuă, ar fi băgat totuşi de seamă că palonierele fuseseră un pic ciuruite la ultimul zbor. Un Stuka agresiv se repezise la el în timp ce ne dădea târcoale. Pilotul era îngropat ceva mai încolo. Băieţii nu avuseseră nimic cu el, dar ce impresie poţi să-ţi faci despre un om care de îndată ce atinge pământul scoate pistolul din toc?

— Dacă nu-l urneşti cel puţin un metru de la pământ, am jumătate din colecţia ta de bancnote, îi reaminti Heiden

berlinezului termenii pariului nocturn. Dăm o tură şi ne oprim din nou aici.

Portta îi aruncă o privire dispreţuitoare. În clipa următoare motorul tuşi rapid şi scurt, trezindu-i pe toţi, mai puţin pe Krautfeld care venise să se uşureze în timpul nopţii pe blestemata de maşinărie englezească, convins că gestul său simbolic va demoraliza profund aviaţia naţiunii inamice. Pentru că băuserăm cu toţii cea mai mare parte a nopţii şi el mai mult decât oricare dintre noi, avionul se clătina fără încetare, împiedicându-l să-şi atingă nobilul scop. Numeroase picături nepreţuite se risipeau în nisip. Atunci Mărunţelul se legase de aparat cu centura. Epuizat de acest efort de gândire, adormise sprijinit de fuselaj, urinând în cele din urmă pe el însuşi.

— Ce dracu'! urlă când avionul Hurricane se puse în mişcare, trântindu-l şi apoi târându-l. Eşti prizonierul meu, nu pleci nicăieri fără Ausweiss.

Portta făcuse numeroase şcoli, dar de la aceea de piloţi lipsise. Li trebui mult timp până să decoleze. În tot acest timp, Mărunţelul se ţinu după avion. Când se ridică în aer, o făcu fără pantalonii uriaşi.

Se făcuse ziuă de-a binelea. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se adună să urmărească mitingul aviatic cu un singur participant. Oamenii nu mai avuseseră nici o distracţie de multă vreme, aşa încât, după ce spumegă vreun sfert de ceas, maiorul Hemke renunţă să mai pună mitralierele pe urmaşul berlinez al lui Lindberg. Îşi propusese însă ca la aterizare, dacă ar mai fi existat una, să-i castreze pe toţi trei.

— Este că Sahara ţi se pare mult mai mică de aici? îl întrebă Portta pe Julien Heiden, ignorând cu eleganţă toate aparatele de la bord, precum şi ordinea firească a mediilor, pământul jos, cerul sus.

Heiden nu-i putea răspunde fiindcă deja umpluse podeaua carlingii cu resturile cinei din seara precedentă şi se pregătea să le etaleze şi pe cele ale prânzului de ziua trecută.

— Portta, strigă Mărunţelul, opreşte puţin, să-mi trag nădragii, că răcesc la…

Restul nu se mai auzi. Nu părea să-şi dea seama unde se află. Înainte de a apuca să se elibereze cu forţe proprii, avionul ateriză, dar nu din vina lui Portta. Mărunţelul atinse nisipul în siguranţă. Centurile nemţeşti nu aveau pereche pe lume în ceea ce priveşte rezistenţa.

După nenumăratele peripeţii, ajunseserăm din nou la sânul matern al Regimentului 26 Panzer-Grenadiere. Benzina pe care ne-o făcuseră cadou arabii se dovedise mai mult decât suficientă. Maiorul Hemke începuse să ne înjure încă de la vreo doisprezece kilometri, când observase apropierea Panzerului nostru prin lentilele binoclului. Nu se oprise o zi şi o noapte din înjurat, dar de împuşcat nu ne împuşcase.

— Dezertorilor, strigase, ar trebui să vă tai bucăţi şi să vă presar pe tot drumul, până la Tripoli.

— Dar, domnule maior, se mirase Portta, ce facem cu Mărunţelul? Dacă-l tăiaţi şi pe el, bucăţelele ar putea să vă ajungă până la Washington.

Hemke ne dăduse fiecăruia câte o lună de arest, dar pentru că nu stăteam o clipă locului nu aveam un arest propriu-zis. Aşa încât, de nevoie, inventase o nouă pedeapsă pentru regulamentul armatei germane: arestul cu suspendare.

Hărţuiţi de roiurile de avioane, ajunseserăm în cele din urmă la ţărmul mării. Era atât de frumos şi crezuserăm atât de puţin că vom reuşi, încât cei mai mulţi dintre noi simţeau că de-acum pot să şi moară. Ceea ce se şi întâmplase cu o bună parte dintre băieţi. Rămăseseră în urmă, sub nisipurile fierbinţi ca Iadul ziua şi reci ca Iadul noaptea. Nu putuseră ţine pasul cu noi.

Cum să ţii pasul cu camarazii tăi când o bombă ţi-a smuls ambele picioare? Cum să le-o iei înainte, fluierând, când rafala inamică te-a plesnit în obraz, sfâşiindu-l, rupând limba, sfărâmând dinţii? Cum să-i saluţi din mers când baioneta ţi-a străpuns braţul cu care încercai să te aperi şi a pătruns în abdomen?

Cu o noapte înainte nu dormise nimeni. Mai aveam câţiva kilometri. Visam valuri de zeci de tone prăvălindu-se peste capetele noastre, miliarde de peşti multicolori, meduze în gelatina cărora se împotmoliseră curcubee. Adulmecam deja briza răcoroasă, saturată de sare.

Peste zi britanicii dăduseră o ultimă raită ca să scape de surplusul de bombe. N-aveau să mai vadă marea Karl Kremes şi Werner Brumm de la a patra, fraţii Hupka din plutonul şase, „Leberwurscht” Pferder, Wilhelm Bergenmayer, Anton Grassdort şi mulţi alţii. Îmi părea rău de ei, însă cel mai bine îmi părea de mine. Aşa se întâmplă la război.

Zăceam pe ţărmul Golfului Sidra, undeva, dincolo de Es Sider. După lunile petrecute în deşert, trupurile noastre,

uscate ca nişte scânduri, absorbeau umiditatea şi păreau că nu se vor mai opri s-o facă. Feţele supte îşi reveneau încet la normal. Furaserăm atâtea portocale încât nu mai ştiam ce să facem cu ele. Câte un gură-cască primea un fruct, zemos şi parfumat, după ceafa. Din când în când, *ghibli,* un vânt uscat, trecea să ne amintească zilele de coşmar petrecute în sclavia soarelui. Dar, în general, totul era minunat.

— Beyer, spuse într-o dimineaţă locotenentul Leuwe, voi aveţi experienţă în cercetare. Alege-ţi oamenii şi vino să vorbim.

Moşul se uită pe cer. Cerul era curat. Luftwaffe avea în acele zile un cuvânt de spus, ori Royal Air Force nu mai avea benzină. Obergefreiterul se răsuci mai întâi spre sud, apoi spre est Nu se zărea nimic ostil la orizont, dacă nu puneam la socoteală crestele tocite ale Munţilor Verzi, sau stâncile coastei, acolo unde se încheiau şesurile, ca acela în care se afla tabăra noastră. Pricepând pantomima Moşului, locotenentul râse.

— Fii liniştit, de data asta n-o să trebuiască să vă lăsaţi pielea pe cine ştie unde. V-am pregătit, adică domnul maior Hemke v-a pregătit o excursie.

— Domnule locotenent, întrebă Portta, pot să-mi iau rucsacul cu mine? Krautfeld consumă la picnicuri o groază de sandvişuri.

— De acord, spuse Leuwe. Iată despre ce este vorba.

La vreo doi kilometri de noi, spre est, se găsea un sat de pescari. În fiecare dimineaţă, dacă eram destul de vrednici să ne trezim devreme, urmăream ambarcaţiunile lor joase, cu o singură pânză, ca o frunză bătută de vânt, care ieşeau în larg. Informatorii maiorului Hemke, pentru că bătrânul vulpoi îşi recrutase câţiva de îndată ce-şi stabilise tabăra în acest loc, susţineau că într-una dintre colibele care alcătuiau aşezarea trăia un om alb, un european. Lucrul părea improbabil, dar nu incredibil.

— Vreau să vedeţi despre ce este vorba, încheie locotenentul Leuwe. Nimeni n-are chef de o altă daraveră cum a fost aia cu agentul britanic, acum avem nevoie de linişte. Dacă lucrurile sunt complicate, le rezolvaţi la faţa locului.

Moşul salută şi se întoarse, privindu-ne întrebător. M-am pomenit că mă ridic în picioare fară să mă fi întrebat nimeni.

— La naiba, i-am spus Moşului, am început să prind mucegai în umezeală. Portocalele îmi pritocesc în burtă. Puţină mişcare nu mi-ar strica deloc.

— Merg şi eu, încuviinţă Mercenarul. E multă vreme de când n-am mai schimbat o vorbă cu un alt european în afară de voi.

Pe scurt, de plictiseală, toată lumea se înscrise pentru escapadă. Fiindcă totuşi cineva trebuia să ţină de urât Panzerului, am tras la sorţi şi băţul cel mai scurt din toate i-a revenit lui Sevilla, care şi-aşa avea alte treburi decât bârfa cu pescarii.

— Aduceţi-mi şi mie un peşte, ne rugă el. N-am mai mâncat de nu mai ştiu când.

Am pornit, cu armele bălăbănindu-se neglijent la capătul curelelor, mai atenţi la fiecare val care se spărgea la ţărm decât la propriile noastre persoane. Nu ne mai săturam de privelişte.

Păsări albe, să fi fost pescăruşi, se ridicau şi după, un zbor scurt, planat, se aşezau din nou pe suprafaţa mişcătoare a apei, care spre prânz avea să atingă 30 de grade.

Când am ajuns, după nici o jumătate de ceas, în sat nu se aflau decât cinci sau şase bătrâni, ghemuiţi pe prispele colibelor, câteva femei care au fugit chirăind, parte speriate, parte încântate, să se ascundă şi o ciurdă de copii mai gălăgioşi chiar şi decât 26 Panzer-Grenadiere. Am privit colibele, am privit moşnegii şi ne-a umflat plânsul.

Satul nu avea mai mult de cincizeci-şaizeci de locuitori. O duzină de bărbaţi aţoşi, care abia se mai puteau ţine de marginea bărcii fară să fie aruncaţi în valuri, aveau să se întoarcă abia spre seară, frânţi de oboseală, morocănoşi. Malul era îngropat în mormane de alge pe jumătate putrezite şi resturile năvoadelor împletite în fiecare an, rupte, drese, rupte din nou, abandonate. Puţea a peşte de te trăsnea. De fapt, părea că tot ceea ce ne înconjura era fabricat din peşte.

— Nu e nimic de ciordit pe-aici, se plânse Mărunţelul. Şi sunt deosebit de nepoliticoşi. Cum ar putea să locuiască un om civilizat alături de animalele astea?

— Cine ar ieşi afară să dea ochii cu unul ca tine? îl întrebă la rândul său Heiden.

Am luat în considerare două variante de acţiune. O tabără, formată din Johann Portta, propuse să ne aşezăm pur şi simplu în mijlocul satului şi să dăm drumul la o partidă de zaruri, până când aveau să se întoarcă bărbaţii de la pescuit, sau cineva avea să ne bage în seamă. Tabăra opusă, formată din noi toţi ceilalţi, propuse şi obţinu prin vot decizia de a intra în fiecare casă şi de a verifica dacă

zvonul cu privire la existenţa unui european este adevărat. Mărunţelul o luă înainte, gungurind de plăcere, pentru că într-un adăpost omenesc poţi spera mereu să găseşti totuşi ceva bun de vârât în raniţă.

Prima colibă era pustie. Sub privirile tuturor celor care se mai aflau pe mal la ora aceea am intrat în bârlog şi am ieşit mai iute decât intraserăm. Mirosul de afară ni s-a părut esenţă de trandafiri în comparaţie cu ce era înăuntru. Doar Mărunţelul a mai întârziat şase secunde, timp în care şi-a băgat nasul prin nişte blide care zăceau pe-acolo. Dar era prea mult chiar şi pentru el. Într-o clipită ne sări în cârcă.

În cea de-a doua colibă dădurăm peste un bătrân vorbăreţ, părând că abia ne aştepta ca să mai schimbe o opinie despre mersul războiului. Mercenarul îl luă la descusut.

— Zice că ştie după cine am venit. Dar trebuie să aşteptăm până la apusul soarelui, fiindcă omul despre care este vorba a ieşit în larg cu pescarii.

— Înseamnă că nu e chiar atât de bătrân? se interesă Portta.

Moşneagul bolborosi de-ale lui.

— Zice că omul e în putere, deşi trăieşte aici de multă vreme şi nici când a venit nu era chiar un tinerel.

— Întreabă-l dacă n-are nimic de mâncare, zise Mărunţelul. Aerul ăsta de mare îmi face o foame de lup.

Moşneagul ascultă întrebarea, îl privi pe Krautfeld şi, în loc de zâmbet, ne oferi doi dinţi atât de singuri şi de roşi, încât păreau două statuete minuscule, înnegrite de scurgerea timpului.

— Zice că să intri şi să-ţi iei nişte peşte sărat de pe policioară.

Mărunţelul scuipă cu năduf, după care se duse să facă ceea ce el numea „băi de mare“. Îşi lăsă puşca pe mal, îşi scoase bocancii şi ciorapii. De câte ori vreun val îi dădea târcoale, o lua înapoi chirăind. Pentru el, apa şi acidul sulfuric erau tot una.

Am aşteptat până la apusul soarelui, aşa cum fusese vorba.

— Domnule locotenent, îi comunică Moşul lui Leuwe prin staţie, s-ar putea să fie ceva interesant aici. Ne întoarcem sau mai stăm?

Leuwe îi răspunse după câteva secunde că putem să stăm liniştiţi fiindcă oricum domnul maior Hemke avea de gând să înfiinţeze un post avansat de observaţie, iar noi eram deja acolo, ca să tatonăm terenul.

— Unde mai pui, râse fără veselie Portta, că sunt şapte porţii mai mult la cazan pentru ceilalţi.

Timpul s-a dus cu câteva partide înflăcărate de barbut, care nu de puţine ori erau să se termine cu adevărate măceluri. Femeile şi copiii, care se speriaseră la sosirea noastră, îşi veniseră în fire după prima jumătate de ceas. Se comportau ca nişte ierbivore, sfioase, prudente. De îndată ce se obişnuiseră cu noi, ne şi uitaseră.

— Se întoarce flota, ne anunţă Heiden.

Pe cărarea sângerie de apă veneau legănându-se cinci bărci costelive, cu pânzele găurite. Părea că nu fuseseră din cale afară de productivi. Dacă stăteam bine să mă gândesc, nici măcar marea nu dădea două parale pe unii ca ei.

De îndată ce acostaseră şi porniseră să tragă bărcile pe mal, icnind, ne-am prezentat politicoşi, cu armele în poziţie de tragere, aşa cum se cade la un dialog civilizat.

— *Halt!* răsună un glas spart, obişnuit cu comanda.

Dintr-un reflex bine educat, Mărunţelul şi Heiden luară poziţia de drepţi. Ne-am holbat în direcţia grupului de pescari, în parte stânjeniţi de portocala roşie a soarelui pe cale să asfinţească.

Era mai slab decât catargul bărcii pe care o trăsese la mal cu câteva clipa mai înainte. Nu mai avea nici un dinte în gură, ceea ce explica nuanţa şuierată a ordinului pe care îl răcnise. Ochii emanau un albastru atât de intens, încât am simţit că dacă mai stau o secundă în plus în calea lor am să iau foc ca un soldat de hârtie. Cred că avea vreo cinci sute de ani şi părea uriaş, dar, când făcu cei zece paşi care îl despărţeau de grupul nostru, am văzut că nu-mi ajungea decât până la bărbie.

— Pe loc repaus, soldaţi, spuse în cea mai curată bavareză pe care o auzisem vreodată.

Şi, minune, i-am simţit pe toţi relaxându-se.

— Să mergem undeva unde nu stau femeile cu ochii pe noi, ne invită el cu un gest larg, etalându-şi pustiul gingiilor. E multă vreme de când n-am mai stat de vorbă în limba maternă.

Am intrat pe rând în coliba lui, ceva mai retrasă spre uscat, aplecându-ne de la mijloc. Am simţit, ca şi ceilalţi, bănuiesc, un soi de stânjeneală când cataramele au sunat pe marginea intrării strâmte. Ce să-i faci, disciplina-i disciplină, n-ai voie să laşi arma din mână nici măcar în somn.

Un minut mai târziu eram cei mai buni prieteni din lume. Prin crăpăturile generoase ale colibei, copiii ne urmăreau

fiecare gest.

— Sunt matelotul Amadeus Stork, ne povesti el modest. Am fost singurul supravieţuitor al lui U 865, după noaptea de pomină în care a eşuat la nici un kilometru de coasta asta. Am înotat în întuneric o jumătate de ceas şi numai bunul Dumnezeu mi-a dat puterea să ating ţărmul.

— Haida de, făcu Mărunţelul. Nu ţi-e teamă c-o să-ţi crească nasul peste măsură? Wehrmachtul nu înrolează mumii. Ce, era un submarin pentru pensionari?

Stork, dacă ăsta era numele pe care şi-l amintea, îl privi cu asprime.

— Sunt veteran din primul război mondial, muceo. Naufragiul a avut loc acu' douăşcinci de ani. Am dat la fund mai multe vase decât băşinile pe care ţi le-au dat la lustruit superiorii tăi în ultima lună de campanie.

Heiden izbucni într-un râs isteric şi dădu fuga să-şi caute o bucăţică de hârtie pe care să-şi noteze memorabila replică. Noi ceilalţi ne foirăm plini de interes.

— Amadeus, spuse în cele din urmă Moşul, cum se face că n-ai mai reuşit să ajungi acasă?

Stork îl bătu pe umăr cu simpatie.

— Leat '36, nu? Care casă? M-au scos direct de la pârnaie. Am croit câteva buzunare unor peşti de mahala, la Bremen. Cât am stat la răcoare, singurele mele rude şi-au împărţit bulendrele mele şi mi-au mai pus în cârcă alte câteva boroboaţe, ca să fie sigure că n-o să revin prea curând printre cei vii, să le deranjez. Aici am găsit linişte, ceva de-ale gurii, pace. Cam ce idee v-oţi fi făcut voi în ultima vreme despre pace?

N-am avut habar ce să-i răspundem. Pentru mine unul, pacea era un pat bun, care nu zicea nici pâs când dormeam şi scârţâia vesel dacă nu eram singur în aşternut. Pentru Moş, o pipă plină ochi cu tutun de cea mai proastă calitate. Pentru Portta o companie de fraieri, gata să-şi golească buzunarele. Pentru Mărunţel, pacea pur şi simplu nu exista, era ceva asemănător unei furnici de pe planeta Marte.

— Vino aici, îi spuse Amadeus Stork Moşului.

Beyer se întoarse aducând un obiect de la gâtul fostului matelot. Ne-am îngrămădit cu toţii în jurul său. Era o plăcuţă veche de identificare. Numărul ar fi putut aparţine oricăruia dintre sutele de mii de nefericiţi intraţi în maşina de tocat carne a primului război. După cum la fel de bine i-ar fi putut aparţine cu adevărat lui însuşi. Din comoditate, am ales această variantă.

— Vrei să vii cu noi? îl întrebă Mercenarul. Ai putea să ne fii de mare folos ca tălmaci.

Amadeus Stork râse până când am crezut c-o să-şi dea sufletul.

— Yasmina! strigă el, când îşi veni în fire.

Prin gaura scundă a intrării pătrunse o masă uriaşă de carne, în faţa căreia Mărunţelul fu copleşit de tuse. Bătrânul matelot rosti câteva vorbe iuţi, pentru noi lipsite de orice noimă. Într-o clipă, masa de carne se desfăcu din veşmintele ursuze la culoare, înfăţişându-ne două buci imense, de o albeaţă surprinzătoare. În sunetul subţire al unei melodii căreia îi dădea naştere ea însăşi pe nas, femeia începu să danseze din buric şi din acele buci uriaşe. Portta îşi acoperi ochii cu palma, ruşinat, prin acest gest lăsându-ne cu gurile căscate.

— '*Raus!* făcu Amadeus Stork.

Şeptelul dispăru în clipa următoare.

— Tălmaci spui? Dar aici am absolut tot ce-mi doresc. Crezi că ies cu ei în larg ca să-mi câştig existenţa? O fac numai din plictiseală şi ca să mai simt în stomac zbuciumul mării. Ei mă divinizează. Dacă fac un singur gest, toate femeile lor se reped să facă din mine un amant desăvârşit. Dacă oftez o singură dată, sunt în stare să iasă la drumul mare şi să prade caravanele, cu vâslele lor putrede, numai ca să-mi aştearnă sub cap cele mai moi covoare. Ei mestecă peştele împuţit. Mie îmi bagă pe gât numai lapte proaspăt, fructe înmiresmate şi miei de o lună.

Mărunţelul se ridică întunecând fereastra.

— Da' ceva pentru nişte musafiri de soi nu s-ar mai găsi prin sărăcia asta? făcu el.

Amadeus Stork se dovedi a fi o gazdă perfectă. Am rămas în satul de pe ţărmul mării până a doua zi în zori, mâncând şi flecărind. Peste noapte ieşisem să-l schimb pe Sevilla şi să respir aerul suprasaturat de sare, răcoros. Noaptea marea nu se vede, e doar o masă neagră, zgomotoasă, doar un câmp traversat de cocoaşe albe de spumă. Dincolo de nemărginirea lui, milioane de oameni se scăldau până la genunchi în bălţile de sânge şi călcau pe craniile semenilor lor. Războiul ajunsese şi aici, în deşertul cel mai dezolant al pământului, poate pentru a-şi reface forţele ca să se repeadă şi mai furios asupra lumii întregi.

— Mă duc să mă culc, mă anunţă simplu Sevilla, fii cu ochii în patru. Stork ăsta e un moşneguţ simpatic, dar arabilor s-ar putea să le vină ideea să ne taie beregata. L-

am văzut pe unul mai mărunţel şi mai negru cu câtă dragoste privea Schmeisserul meu…

Am încuviinţat şi mi-am luat postul în primire. Pe mine urma să mă schimbe Portta peste o oră.

Am simţit pacea pătrunzându-mi pe nări şi pe urechi, o boare călduţă. În acelaşi timp, ca şi cum aş fi fost supus unui tratament în forţă, otrăvurile îmi părăseau trupul în aburi groşi. Mă simţeam din ce în ce mai curat, mai fară vină. Ucisesem zeci, poate sute de oameni şi rareori noaptea chipurile lor ieşeau din beznă ca să-mi facă cu ochiul în treacăt. Deodată am simţit că hainele mă ard. Le-am lepădat la iuţeală şi am intrat în apa călduţă. Am ştiut fară cea mai mică urmă de îndoială că în două-trei ore de înot am să fiu dincolo, în Italia, sau poate în Grecia. Dar amânam pentru altă dată această acţiune.

Ne-am trezit în zorii zilei, mai proaspeţi ca nişte bebeluşi scăldaţi în lapte. De fapt, ne-a trezit fâşâitul soarelui ridicându-se la capătul lumii. Totul era atât de frumos în jurul nostru, încât pentru o clipă mi s-a părut că hainele Mărunţelului miros a apă de trandafiri. Pe măsură ce lumina ştergea umbrele de pe sărăcia lucie din jur, reveneam la realitate, dar nu ne păsa nici cât negru sub unghie. Maiorul Hemke şi, implicit, semnele războiului se aflau la numai câţiva kilometri distanţă. Am încercat s-o lungim un pic, dar până la urmă ne-am luat la revedere de la Stork şi, însoţiţi de liota scandalagiilor de copii, am pornit-o înapoi, de-a lungul ţărmului, spre tabără. Nu ne urnise din loc teama de represaliile superiorilor, ci mai mult dorul de îndeletnicirile noastre zilnice, de măscările camarazilor, de încăierările suculente. Eram iremediabil intoxicaţi. O singură zi de plajă nu avusese nici un efect terapeutic asupra unor suflete tăbăcite ca ale noastre.

— Cel mai bine ar fi să ne ţinem cu toţii gura, ne sfătui Moşul pe la jumătatea drumului.

Coasta făcea un cot în spatele căruia se afla tabăra lui 26 Panzer Grenadiere. Mergeam încet, târându-ne picioarele desculţe prin spuma murdară pe care o aduceau valurile la mal. Valurile nu mai aveau nici ele vlagă, iar spuma prinsese o culoare cenuşie. Peste noapte aş fi jurat că marea este cel mai curat loc de pe pământ, singurul loc curat de pe pământ. Acum însă, la lumina zilei, vedeam bine că războiul atinsese totul. În spuma aceea se afla uleiul tuturor submarinelor date la fund, păcura torpiloarelor, sângele şi scârna mateloţilor ucişi. Nu mai era nici un loc în lumea

asta pe care războiul să nu-l fi atins. Puteam să pun rămăşag că în adâncul mării peştii purtau cu toţii cască.

— De ce? se revoltă Heiden. De ce trebuie să ne ţinem gura?

Era un bun prilej pentru a ne opri. Am făcut roată, fără să ne ordone cineva, pentru un sfat rapid. Întrebarea pe care o pusese Heiden ne frământase pe toţi toată noaptea. Mai puţin pe Mărunţel, care făcuse o tură pe la colibe în căutarea averilor ascunse ale lui Aii Baba şi fusese alungat de peste tot cu murdării de câine, dar cu simpatie, fară ranchiună.

— Moşul are dreptate, spuse Mercenarul, povestea asta ar putea să însemne nişte belele.

— Pentru cine? se interesă Heiden.

— Pentru bătrânul lup de mare, îl lămuri Portta, fară să-şi dea seama că turna gaz peste focul mititel care ardea necontenit sub ţeasta candidatului la o carieră strălucită de ofiţer. În actele glorioasei armate germane, Amadeus Stork nu a răposat la datorie, pentru simplul fapt că nu i-au găsit niciodată hoitul. El a fost dat dispărut şi cu asta basta. Ori chiar dacă a fost considerat căzut la datorie în timpul serviciului, dacă se dovedeşte că în acest timp a fost mai viu ca mine şi ca tine, îi va fi al naibii de greu să explice de ce nu s-a întors la unitatea lui.

— Adică e dezertor! se băgă în vorbă Mărunţelul, lăsându-ne pe toţi cu gurile căscate prin perspicacitatea sa neaşteptată.

Vreun minut n-a mai zis nici unul nimic.

— Păi da, spuse Portta în cele din urmă, că a lipsit mai mult de şaptejdouă de ore neînvoit.

— Şi ce-ar putea să-i facă unui moşneag ca el? se interesă Sevilla. Pentru război nu mai face nici cât un copil de şase luni.

— Camarade, îl lămuri Mercenarul, maşinăria merge înainte fără să se oprească. Legea e lege şi peste o mie de ani. Au să-l pună la zid şi au să-i dea o ultimă ţigară.

Heiden tuşi semnificativ. Am băgat de seamă că dintre noi toţi el era singurul care nu se descălţase.

— Legea e pentru toţi. Dacă unul dintre noi s-ar fi fofilat de la îndatoririle de serviciu, ar fi fost aspru pedepsit.

Am tăcut din nou câteva minute.

— Heiden, spuse în cele din urmă Portta, dacă scoţi un singur cuvânt pe tema asta, pe cinstea mea că-ţi retez beregata. Nu ştiu ce mi-a venit, dar te-aş ruga să ţii seama de acest lucru.

Heiden se îngălbeni brusc, în parte de spaimă, în parte de furie. Pentru că nu ştia cum ar trebui să reacţioneze la afrontul lui Portta, o luă înaintea tuturor prin apa murdară, spre tabără. Se opri după numai douăzeci de metri şi, întorcându-se brusc cu faţa spre noi, zbieră ca un apucat:

— Amadeus Stork, dezertor!

O clipă m-am temut că va arma Schmeisserul şi va goli tot încărcătorul în direcţia noastră. Dar disciplina învinse în aceeaşi fracţiune de secundă. Se răsuci din nou şi porni spre tabără. Aş fi putut jura că are ochii plini de lacrimi de furie.

— Ei, ne iscodi locotenentul Leuwe, aţi dezlegat enigma? Sau era vorba despre vreo legendă locală?

— Domnule locotenent, spuse Moşul fără să se grăbească, pentru că noi ceilalţi ne găsiserăm brusc câte ceva de lucru, ba pe sub Panzer, ba prin spatele lui, un soi de legendă este într-adevăr la mijloc.

Spre uimirea şi spaima generală, îi povesti absolut totul.

— *Scheisse!* scuipă plin de năduf locotenentul. Beleaua asta ne mai lipsea pe cap. Cine mai ştie în afară de voi?

— Nimeni, domnule locotenent.

— Nu suflaţi o vorbă deocamdată. Trebuie să mă gândesc. Heiden, vino-ncoace!

Prelucrarea lui Heiden dură cincisprezece minute. Locotenentul Leuwe îi explică în termeni simpli, dar convingători, toate implicaţiile pe care le-ar avea asupra moralului trupei demascarea dezertorului sexagenar Amadeus Stork. Nici execuţia publică n-ar putea rezolva problema.

— Astfel de situaţii delicate trebuie mai degrabă muşamalizate decât trâmbiţate. Un adevărat comandant trebuie să ştie cât e porţia de adevăr, de informaţie pe care o serveşte subordonaţilor săi, în scopul de a-i face mai eficienţi, de a-i feri de ispite, de a le menţine un psihic senin, neviciat. Sunt momente, dragul meu Heiden, când comandantul trebuie să-şi aşeze onoarea, bunul său cel mai de preţ, pe tăişul baionetei, riscând să fie considerat de către oamenii săi un mincinos fară pereche, numai ca să nu strice echilibrul moral al trupei pe care o conduce. Oamenii trebuie manipulaţi cu talent, Heiden şi sunt sigur că tu, care eşti născut să comanzi şi o vei face într-o bună zi, înţelegi asta.

Heiden nu mai avea loc în uniformă, deja vreo doi nasturi de la piept săriseră din butonierele lor. Mândria îl

umflase ca pe un balon de observaţie şi îi înroşise periculos obrajii uscaţi. Dădu din cap cu înţelepciune. Sigur că înţelegea totul, înţelegea că pentru moment trebuia să-şi ţină gura. Pătruns de gravitate, copleşit de responsabilitatea secretului, de care depindea întreaga campanie africană a armatei germane, dădu să se îndrepte spre popota mobilă.

— A, Heiden! îl strigă din nou locotenentul Leuwe. Maiorul Hemke trebuie să ridice un colet de la Tripoli. Două Kubelwagen şi doisprezece oameni pleacă după amiază să încarce ceva. Se întorc peste cinci zile. Crezi că ai putea să mergi cu ei, să te îngrijeşti de coletul domnului maior? Domnul maior ţine mult la asta.

Heiden pocni din călcâie ca un obuz de 75.

— La ordinele dumneavoastră, domnule locotenent! La ordinele domnului maior!

Plecă în pas alergător să-şi pună echipamentul la punct şi să se prezinte la locul de adunare al echipei pentru Tripoli, în vreme ce Portta, Mercenarul şi noi toţi ceilalţi îl priveam pe sub pleoapele întredeschise, abţinându-ne. Soarele încinsese totul la incandescenţă. La umbră erau acum vreo cincizeci de grade.

— Aveţi cinci zile să rezolvaţi problema, spuse Leuwe şi se răsuci pe călcâie.

Privindu-l cum se îndepărtează, ştiam prea bine ce vrea să spună. Ne dădea dreptate, puteam fi siguri de toată discreţia sa, însă nu voia să fie amestecat în nici un chip în povestea asta. Îi dădeam dreptate.

Heiden plecă cu restul echipei, într-un nor imens de praf, îndată ce soarele coborî dincolo de linia orizontului. Vacanţa lui la Tripoli avea să dureze cinci zile. Nu-l invidiam câtuşi de puţin, deşi oricare dintre noi ar fi putut să se afle în locul lui. Fructe pe săturate, bere, puicuţe la toate preţurile, încăierări cu căcănarii din SS. Dar aveam alte treburi pe cap. În vremea asta trebuia să-l facem nevăzut pe Amadeus Stork. Dintr-o dată, moşneagul supravieţuitor din războiul trecut devenise atât de important pentru noi, încât n-am închis un ochi toată noaptea, plănuind cum să-l facem scăpat.

— Am putea să-l ducem spre Egipt şi să-l predăm englezilor pe câteva mii de ţigări bune, fu de părere Portta. Ei sunt întotdeauna mari amatori de suveniruri şi Stork este un suvenir pe cinste. Gândeşte-te numai: un marinar german de pe un submarin din primul război mondial. Poate că unii dintre ei chiar au avut părinţi pe vasele scufundate de bătrâna scrumbie.

Portta şedea tolănit pe o pătură din păr de cămilă pe care o rechiziţionase cu multe luni în urmă de la un trib berber peste care 26 Panzer-Grenadiere trecuse în retragerea sa triumfală spre mare. Era trecut de miezul nopţii şi sfatul nostru luase înfăţişarea unui foc de tabără, care sfida camuflajul sub o cutie mare în care fuseseră măsline. În felul acesta, aviatorii britanici n-ar fi putut să vadă nimic de la două mii de metri, nici o flacără pâlpâind. Scuipam toţi coji de seminţe şi ni se părea că suntem nişte personaje din *O mie şi una de nopţi*, povestind ele însele.

— Tot aşa de bine am putea să-l instalăm pe o plută de buşteni şi să-i facem vânt în largul Mediteranei, spuse Mercenarul făcând rotocoale mari de fum.

Făcuse rost de câteva ţigări cu gust dulceag, care-l trimiteau pentru câteva ore într-o lume mai colorată şi mai veselă decât aceea pe care o împărţea cu noi. Cu toate astea era mai lucid ca oricând.

— Moşule, întrebă Mărunţelul supus, crezi că e bine să ne punem pielea-n băţ pentru fosila aia?

— Dacă-l dăm şi pe ăsta pe mâna maşinii de tocat carne, înseamnă că nu mai avem nimic sfânt, scuipă Moşul în flăcările mici. E ca şi cum ai vinde SS-ului portretul înrămat al lui tactu' ca să-l atârne deasupra latrinei. E ca şi cum i-ai smulge dinţii de aur din gură lui bunică-tu'.

— Păi asta nici n-ar fi ceva neobişnuit pentru Krautfeld, râse Feldwebelul Schelde, care rămăsese cu noi de mai multă vreme, din pricină că la aprovizionare furase prea mult.

Schelde era subofiţerul care se ocupa de proviziile regimentului. Pe vremuri avusese grijă de cămila pe care Portta o confiscase de la nişte arabi.

Am îngheţat cu toţii. La cât era de sociabil, de înţelegător şi cu simţul umorului, Mărunţelul avea şi un defect: nu suporta aluziile despre bunicul său. Printre bubele cu care intrase la pârnaie înainte de a-l trimite direct în prima linie era şi moartea suspectă a bătrânului, care, deşi se ţinuse bine până la o vârstă destul de înaintată, murise asfixiat în somn. Şi deşi păruse un german mijlociu prosper, vecinii constataseră că de fapt nu mai avea nici o leţcaie.

Mărunţelul aşteptă câteva secunde fară să reacţioneze, până când vorbele lui Schelde îşi croiră drum cu greu prin singura circumvoluţiune a creierului său, care la ora aceea era supraaglomerată de informaţii. Când se prinse, făcu explozie.

— Hoţ de cămiloi, plod avortat de târfa regimentului, urdoare de nomad ciumat!

Sări ca o panteră de o sută cincizeci de kilograme, dar Feldwebelul avusese timp să se pregătească pentru năvală. Îi arse Măruntelului o lopată în cap, întorcând în ultima clipă muchia ascuţită, nu din sentimente umanitare, ci de teamă că ar putea să-şi tocească unealta pe ţeasta namilei şi altă dată, la vreo alarmă, viaţa lui ar fi putut să depindă de rapiditatea cu care şi-ar fi săpat adăpostul individual. Într-adevăr, metalul scoase un sunet ascuţit la contactul cu capul Măruntelului şi se îndoi zdravăn. Lovitura avu totuşi darul de a înmuia elanul agresorului. Ca în filmele comice, în vreme ce Măruntelul se freca necăjit cu palma în creştet, un cucui uriaş începu să crească printre degetele sale.

— Cafteală la a treia! răsună un strigăt în noapte şi într-o clipă ne trezirăm în mijlocul unui cerc de curioşi care salivau de plăcere.

Cam fară chef, ne-am ocupat locurile în primul rând. Spectacolele de genul ăsta erau din ce în ce mai rare de la o vreme şi, chiar dacă protagoniştii erau de data aceasta doi dintre camarazii noştri, era cinstit să nu le stricăm celorlalţi privitori plăcerea. Ofiţerii urlară o vreme să trecem la locurile noastre, apoi renunţară şi se alăturară şi ei spectatorilor. Soldaţii făceau o gălăgie infernală. Băteau în căşti, în gamele, cu lingurile, zbierau cu mâinile pâlnie la gură. Se făcură primele pariuri.

Schelde şi Măruntelul începură să se învârtească unul în jurul celuilalt, ca doi cocoşi. Schelde s-ar fi codit să intre într-o confruntare directă cu monstrul Krautfeld. Dar acum nu mai avea loc de-ntors şi trebuia să-şi pună serios mintea la contribuţie pentru a născoci ceva care să-i salveze fundul.

— Vino, vino, îi spuse Măruntelului, ai uitat, porc împuţit că am lucrat la aprovizionare? Ştiu deja cum să tranşez osânza care te alcătuieşte şi cum s-o repartizez plutoanelor, chit că după aia tot regimentul o să borască.

Măruntelul mugi scoţând baioneta. Un soldat la fel de mătăhălos, dar mai scund decât el, făcu doi paşi şi-l lovi peste încheietură.

— Fără cuţite! îl avertiză.

Noi am roşit, ruşinaţi de gestul camaradului Krautfeld.

Schelde profită de confuzie şi se repezi, lovind cu genunchiul între picioarele Măruntelului. Grimasa lui fu mai accentuată decât cea a huidumei. Măruntelul nu se mai spălase de luni de zile. Între picioarele lui, pantalonii de

uniformă şi ceea ce mai rămăsese din lenjeria intimă formaseră o scoarţă dură, greu de deformat. Mărunţelul reuşi să-l prindă pe Schelde de ceafa. Toată lumea închise ochii, aşteptând scrâşnetul vertebrelor sfărâmate. În loc de asta, Mărunţelul îl înfipse pe Feldwebel cu capul în nisipul plajei şi începu să-l înşurubeze temeinic, dojenindu-l.

— Nu-ţi şedea bine ca un om ostenit la focul nostru de tabără? Acum să stai aici ca un struţ ce eşti, o găină mai mare, da’ tot găină. Aşa, struţule, îţi place cu capul în nisip? Are gust bun, s-a copt destul astăzi la soare?

Schelde urlă ceva, nu se înţelegea prea bine ce, deoarece nisipul îi intrase în gură, în ochi, în urechi şi pe nări, sufocându-l. La început dădu foarte energic din picioare, dar, pe măsură ce rezervele de aer i se împuţinau, renunţă la acest efort inutil, lăsându-se la mila Domnului. Privitorii se împărţiră de îndată în două tabere, aşa cum era şi firesc. O parte susţineau că Schelde ar trebui ajutat până nu va fi prea târziu. Aceştia erau mai ales subofiţerii, care se temeau că vor fi traşi la răspundere dacă Feldwebelul dădea ortul popii. Ceilalţi cereau ca spectacolul să mai dureze încă un pic, mizând pe rezistenţa proverbială a soldatului german. Printre ei, deşi ne lega o oarecare amiciţie de Schelde, ne număram şi noi.

Dumnezeu ţinu cu omul-struţ. Întorcându-se triumfător către public, pentru a lansa una dintre vorbele sale de duh la care nu râdea nimeni, Mărunţelul făcu o mişcare prea brutală. Ca urmare, centura sa plesni ca o sforicică şi uriaşii nădragi îi coborâră în vine, făcându-ne pe toţi să ne îndepărtăm îngroziţi, călcându-ne în picioare, de mirosul acela incredibil. Mărunţelul se lăsă intimidat de reacţia noastră. Îi dădu drumul fără să şovăie lui Schelde, pentru a-şi ridica pantalonii, salvându-şi astfel onoarea ferfeniţită. În mintea lui, un bărbat trebuia să apară în chiloţi doar dacă aşa era voia lui.

Schelde dispăru cât ai zice peşte. Avea să revină spre ziuă cu două lăzi de şampanie pe care avea să le dea gata chiar cu Mărunţelul. Înainte de a adormi unul peste celălalt, amestecându-şi vomele, aveau să se sărute de nenumărate ori pe obraji, după modelul slav. Hoarda de privitori se risipi rapid, numai pe jumătate satisfăcută.

— Ei, reluă Portta ideea, trebuie să ne ocupăm de Amadeus Stork ăsta dis-de-dimineaţă.

Moşul dădu din cap aprobator.

— Domnule locotenent, îi spuse Mercenarul lui Leuwe îndată după apelul de dimineaţă, aţi putea interveni pe

lângă domnul maior ca să desemneze din plutonul nostru pe membrii punctului de observaţie care se organizează în sat?

— Aţi şi fost desemnaţi, îi răspunse sec locotenentul. Ordinele sunt să plecaţi într-o jumătate de ceas. Luaţi cu voi MG-ul, un proiector şi câte grenade puteţi duce. Raportaţi prin radio la fiecare trei ore. Masa vă va fi adusă o dată pe zi, la ora şapte dimineaţa. Ai înţeles, Beyer? La ora şapte dimineaţa.

Am dat din cap şi ne-am pregătit de plecare.

— Ceea ce vrea să zică, ne spuse Sevilla pentru a suta oară, pe drum, că trebuie să belim ochii cum trebuie în fiecare dimineaţă la ora şapte.

— Şi cum facem? m-am interesat. Îl ascundem pe Stork într-un cufăr şi stăm cu fundurile pe capac până se îndepărtează camarazii care-au adus ciorba?

— Boşorogul merge oricum în fiecare dimineaţă la pescuit, ne asigură Portta, scormonind cu unghia printre dinţi. Trebuie doar să ne asigurăm că nu renunţă la tabietul său.

Am ajuns în sat mai greu ca prima oară, fiindcă trebuia să ne potrivim pasul după cei care târau mitraliera grea. Mărunţelul o dusese o vreme fluierând, dar Moşul nu voia să i-o lase prea mult pe umeri, judecând după privirile pofticioase pe care i le arunca. Era una dintre zilele în care demenţa Mărunţelului se arăta mai lesne ca în altele, iar mitraliera nu putea să-l inspire decât pentru un singur fel dejoacă.

— Nu e chiar Parisul, mormăi Mercenarul, dând la iveală una dintre ţigările sale dulcege.

De la o vreme, mi-am dat seama cu o oarecare îngrijorare, se servea tot mai des de haşiş. Poate că perioada de pace nu-i pria prea mult. Pentru el era ca o ploaie măruntă din cauza căreia era nevoit să stea închis în casă.

Satul de pescari era neschimbat. Am privit spre larg, de unde briza aducea aer sărat şi am zărit cu greutate pânzele cenuşii ale celor patru sau cinci bărci moştenite din generaţie-n generaţie, peticite ca vai de lume, singura avere a sătenilor.

— Puneţi MG-ul pe picioare! ne ordonă Moşul.

Am instalat mitraliera în interiorul unui careu de saci plini cu nisip. Sacii goi fuseseră căraţi de mine şi de Sevilla şi umpluţi cât ai zice peşte de Mărunţel. Mercenarul montă proiectorul, Acum armata germană ocupa şi acest bârlog de

pescari, punând stăpânire pe bogăţiile lor, adică şapte sau opt colibe pe cale să se dărâme şi mormane uriaşe de oase de peşte, care probabil fuseseră trecute pe hărţile generalilor ca rezerve strategice de calciu şi fosfor.

— Frumos lucrat, aprecie Amadeus Stork când totul fu gata. Voi, măi băieţi, după câte se vede, sunteţi nişte meseriaşi adevăraţi.

Stătea de vreo zece minute în spatele nostru, cu mâinile la spate, îmbrăcat doar în burnuzul murdar cu care şi dormea şi mergea pe mare, cu barbişonul alb, arăbesc, în vânt.

— Ia te uită ce linii drepte! Şi sacii ăştia cu nisip, pot să pun rămăşag că nu are unul mai mult cu un gram decât celălalt. Hei, flăcăule!

Mărunţelul luă pentru a doua oară în ultimele două zile poziţia de drepţi în faţa lui.

— Ia pune mâna pe MG-ul ăsta frumos şi scufundă-mi două-trei bărci din acelea! Poţi s-o faci de la distanţa asta, cred că eşti un băiat de ispravă. Cred că poţi să-i rupi în bucăţi şi pe ticăloşii de pescari care murdăresc marea cu mâinile lor negre, neariene.

Râse fară veselie şi intră în cocioaba lui fără să ne mai acorde atenţie. Moşul ne făcu semn să mergem după el. Lângă Machinengewehr rămase doar Portta.

— Amadeus, spuse Moşul când ne obişnuiserăm cu întunericul, ai dat de dracu'. Trebuie să faci cum îţi spunem noi, dacă nu vrei să admiri plutonul de execuţie din faţă.

În câteva cuvinte îi explică despre ce era vorba. Stork îl ascultă cu atenţie.

— Aş prefera să-mi taie capul, declară în cele din urmă serios. Pare o moarte mai orientală. Ştii, m-am obişnuit cu mâncărurile şi cu femeile lor.

Ne-am privit între noi. Sevilla ne făcu un semn cu degetul la tâmplă.

— Nu, nu m-am ţăcănit, spuse Stork. Dar am învăţat să mă supun voinţei lui Allah. Am trăit o viaţă mai bogată decât ale voastre, ale tuturor, la un loc. Şi cu toate astea, cu toate că am făcut un război, am trăit şi mai multă pace decât voi toţi la un loc. La ce bun să fug acum?

— Astăzi nu te-ai dus cu pescarii?

— Nu. Astăzi trebuie să stau cu fiii mei mai mici. Am şase băieţi. Cei mai mici au şase şi şapte ani.

Am făcut ochii mari.

— Stork, i-am spus, tot ce-ţi cerem este să nu te arăţi la faţă între şapte şi opt dimineaţa. Sau dacă totuşi o faci să

nu te apuci să reciţi *Lorelei.*

Stork plesni din palme. Îndată, de parcă ne-am fi aflat nu într-o vizuină de vulpe ci într-un palat din basme, îşi făcură apariţia câteva femei, cocoşate sub coşurile cu bunătăţi. Auzeam de afară strigătele încântate ale lui Portta. Nu-l uitaseră nici pe el.

— Asta cred că se poate aranja, spuse Amadeus Stork. Nu mi-au plăcut poeziile niciodată.

CAPITOLUL 7
Julian Heiden îşi face datoria

Gerhard Heissler, curierul companiei a treia, un individ slab şi lung ca un şiret de bocanc, a cărui parte superioară se clătina sub povara celei mai mari perechi de ochelari din Nordul Africii, era un pictor extrem de talentat. Au descoperit asta într-o după amiază fierbinte, când comandantul său de pluton se afla într-o dispoziţie dintre cele mai proaste, din pricina unei scrisori care-l anunţa că nevastă-sa se săturase să-l aştepte în mizerie şi se făcuse nevăzută în compania unui speculant.

— Mizerie, mormăia el, mototolind inconştient peticul de hârtie pe care cuvântul respectiv se regăsea de şaisprezece ori. Ce mizerie!

Ochii îi căzură pe unul dintre Panzerele pe care le avea în comandă şi pe Gerhard Heissler, curierul, care moţăia la umbra unei şenile, visând poate munţi întregi de acte pe care schia cu vigoarea-i caracteristică. Curierul era neras, descheiat la copci şi aţipise cu gura căscată dizgraţios. Panzerul, ca oricare alt tanc al Regimentului, purta o crustă de două degete de nisip. Locotenentului îi reveni pe buze singurul cuvânt pe care memoria sa îl mai reţinea în secunda aceea.

— Mizerie! Peste tot doar mizerie!

Heissler sări ca ars. Locotenentul îi ordonă ca într-un ceas Panzerul să fie „pictat”. În argoul pe care-l folosea, asta însemna ca vehiculul să fie curat lună la sfârşitul celor şaizeci de minute. Dar pentru Heissler, care era un participant extrem de rar la viaţa de zi cu zi a companiei, îndatoririle sale fiind cu totul altele decât ale restului camarazilor, argoul nu exista. Pentru el „a picta” însemna cu totul altceva. Începu să se agite, apoi se îndreptă glonţ către magazia regimentului, unde avea un consătean care-i era dator.

Un ceas mai târziu, agitaţia soldaţilor îi atrase atenţia locotenentului, care se duse iute să vadă despre ce este vorba Oamenii se strânseseră în jurul Panzerului pe care ordonase curierului să-l cureţe şi comentau cu voce scăzută. Locotenentul îi dădu la o parte îmbrâncindu-i şi răcnind, apoi rămase pur şi simplu fără grai.

Panzerul nu mai era un tanc de treizeci de tone, ci o grădină în plină primăvară, o cascadă de flori de toate culorile şi mărimile, curgând în mijlocul pustietăţii dezolante. Turela fusese zugrăvită de o mână măiastră în verde, albastru, galben şi roşu, în mov şi auriu, în roz şi portocaliu. Erau acolo garoafe, lalele şi liliac. Pe ţeava tunului se încolăciseră zorelele şi rochiţa rândunicii. Iar şenilele nu aveau să mai înainteze niciodată scormonind nisipurile, pentru că printre angrenaje crescuseră tufe dese de trandafiri sângerii. Totul era numai vopsea, însă atât de real, încât mai mulţi dintre cei de faţă încercară să adulmece parfumul florilor.

— Ce dracu '…, se clătină şocat locotenentul.

Trupa dispăru în câteva clipe. În faţa tabloului rămaseră doar Gerhard Heissler şi comandantul său. Deodată Heissler îşi dădu seama că o zbârcise rău. Privirile ofiţerului străluceau în văpăile nebuniei. Instinctiv, închise ochii, aşteptând ploaia de lovituri sau, mai ştii, un glonţ de Mauser. Disciplina armatei germane lua în ultima vreme forme care scăpau unui spirit atât de puţin cazon ca al curierului.

Când deschise ochii, locotenentul îi zâmbea. Scrisoarea de acasă fusese uitată, deşertul nu mai exista în faţa grădinii de vopsele, gradele se pulverizaseră. Nu mai erau decât doi oameni care vorbeau aceeaşi limbă şi se bucurau de frumuseţea care-i înconjura.

În următoarele săptămâni, locotenentul îl alergă pe Heissler cât nu o făcuse în zece luni de campanie. Îi făcu rost de carton şi pensule mai procopsite şi îl obligă să picteze un tablou pe zi. Subiectele i le furniza el însuşi, cu o seară înainte, povestindu-i de pe-acasă. Aşa zugrăvi Gerhard Heissler cartierul berlinez în care se născuse şi copilărise locotenentul, tovarăşii de joacă, părinţii, fiecare cu munca sa, scene din partea locului. O pictă pe logodnica ofiţerului, aşteptându-l în cerdacul unei căsuţe de lemn, pe o pajişte înverzită, înconjurată de trei copilaşi, care mai de care mai blond. Îl pictă pe locotenent însuşi într-un costum extrem de elegant, călare pe un armăsar pur sânge, cu o ţigară de foi în colţul gurii.

Tablourile se înmulţeau văzând cu ochii în cortul locotenentului. Erau tot mai greu de transportat. Iar Heissler din ce în ce mai epuizat. Dar ofiţerul nu-l slăbea o clipă. Programul curierului nu mai aducea de fel cu acela al unui curier adevărat. Da fapt, nu mai făcea nimic

altceva, din ceea ce s-ar fi cuvenit să facă, în afara acelor tablouri.

Într-o dimineaţă îl găsiră pe Gerhard Heissler prăbuşit peste o pictură neterminată, cu degetele înţepenite pe pensulă şi obrazul pătat de vopsea roşie, sub care se lăfăia paloarea morţii. Avusese un atac de cord. Câteva ore mai târziu, locotenentul îşi trase un glonţ în cap.

Leuwe nu prevăzuse cât de departe ar fi putut merge Heiden cu respectarea ierarhiei militare. La Tripoli, Heiden se dusese să ridice coletul pe care-l aştepta maiorul Hemke. Erau nişte puturoase de ţigări egiptene, aduse pe mare, peste mână, pentru că maiorul nu avusese încredere în Portta, care i le-ar fi putut face rost chiar de la sursă, de la Cairo. Un fost coleg de-al maiorului, acum colonel, i le procurase.

— Ce mai face bătrânul rozător? îl întrebă colonelul pe Heiden când îi înmână coletul.

De fapt nu putuse să-l sufere niciodată pe Hemke, din pricină că el nu fusese niciodată mai mult decât un ofiţer de birou, pe când maiorul nostru nebun strălucise întotdeauna ca un semizeu pe câmpul de bătaie. Nu că l-ar fi deranjat prea tare pe colonel să stea îndărătul unor dosare în vreme ce alţii îşi tricotau maţele prin tranşee, de plictiseală, însă în ultima vreme prea i-l dădeau exemplu ştabii pe Hemke pe la recepţiile pe la care mai era din când în când băgat în seamă. Omului i se acreşte la un moment dat să-i tot lauzi un prieten.

— Domnul maior e bine, domnule colonel, răcni Heiden luând poziţia de drepţi.

Colonelul nu mai văzuse o asemenea poziţie de drepţi din filmele propagandei. Rămase realmente impresionat, mai ales că Heiden făcuse tot posibilul să prezinte o ţinută impecabilă, lucru aproape imposibil după atâtea luni petrecute în deşert. Combinaţia de strălucire cazonă şi patină de front îl făcea într-adevăr să saliveze. Îl invită pe Heiden să ia loc lângă dânsul pe canapea, să servească împreună câte un păhărel de coniac franţuzesc şi să mai schimbe o vorbă, aşa, ca între camarazi. Fu rândul lui Heiden să cadă pe spate de emoţie.

La cel de-al doilea păhărel de băutură îi povesti colonelului totul despre Amadeus Stork, dezertor din primul război mondial şi despre responsabilitatea uriaşă care apăsa pe umerii unor comandanţi siliţi să ascundă, să modeleze adevărul, pentru a nu scăpa din mâini destinele

soldaţilor. Deodată colonelul deveni extrem de atent. Sticla de coniac se termină iute şi o alta îi luă locul.

Noi aşteptam patrula cu sufertaşele în dimineaţa răcoroasă. Soarele nu prinsese destulă putere ca să ne alunge din uniforme în valurile mărunte.

— Nu-ş' ce dracu' am visat azi noapte că mi-e o foame de crăp, ne anunţă Mărunţelul. Nu mai vin tâmpiţii ăia o dată?

Ei erau deja acolo şi auziseră tot. Ne-am întors auzind zgomotul închizătoarelor de automate manevrate. Nu erau doi cu sufertaşe, ci vreo zece, cu Schmeissere. Nici o mutră cunoscută. Prietenul colonel al lui Hemke îi trimisese de la Tripoli. Era o afacere gravă, de corupţie în sânul armatei, de favorizarea unui trădător, de trădare poate. Nu putea să rişte.

— Ia, spuse cel mai mare în grad, ridicaţi labele, dacă nu vreţi să vă umplem cu plumb de se scufundă nisipul sub voi. Mai ales tu, ăla mare şi jegos. Doamne, băieţi, nu vă apropiaţi prea tare de el, puricii ăstuia trebuie că sunt mari şi fioroşi ca nişte tigri!

După cât vorbea, era unul dintre glumeţii aceia care curăţau cârciumile şi bordelurile din Tripoli de camarazi osteniţi ca noi, care căutau un culcuş călduţ. Îi ştiam pe ăştia. Mi-ar fi tras un glonţ în cap fară să clipească şi ar fi dat fuga pe partea cealaltă ca să-l recupereze. Dar la rândul lor nu aveau nici ei viaţă prea lungă, puteai să le ghiceşti în palmă. Nu era soldat german în toată lumea asta care să nu-i viseze atârnaţi de picioare, cu maţele fular în jurul gâtului.

Am ridicat mâinile, disciplinaţi. Patru se repeziră şi ne dezarmară eficienţi, fară să ne îmbrâncească, fără să scoată o vorbă. Am sperat pentru o clipă că nu vor descoperi şişul Mercenarului, prins într-o teacă minusculă la subsuoară. Dar văzuseră multe la viaţa lor. Şişul trecu dintr-o mână-n alta, până dispăru într-un buzunar. Mercenarul privi acolo doar o clipă, cât să-şi întipărească în minte chipul păcătosului. Ştiam că stăpânul buzunarului era condamnat, dar poate că acela era un ins deosebit de curajos.

Doi inşi îl aduceau pe Amadeus Stork. Când ajunseră în dreptul nostru, un pat de armă în ceafa îl prăvăli cu nasul în nisip. Nu scoase nici un geamăt.

— Hai, bătrâne dezertor, scoală-te ca să mergi la spânzurătoare, spuse comandantul de grupă.

Îşi înfipse vârful bocancului în coastele lui Stork. Am băgat de seamă grupul de pescari care aşteptau încremeniţi

la douăzeci de metri în spatele colibelor, pândiţi de ochiul propriei noastre mitraliere instalate între sacii cu nisip. În noaptea aceea fusese santinelă Sevilla. Poate că de aceea se simţi obligat să încerce ceva. Moşul, care avea un al şaselea simţ în daraverile astea, vru să-l oprească, dar erau doi metri între ei.

— Nu, spuse încet, dar prea târziu.

Sevilla simulă un acces de tuse violent şi luă mâinile de pe creştet. Se aplecă iute ca fulgerul, scoţând din nisip un cuţit pescăresc, cu două tăişuri, atât de ascuţite, încât mişcarea bruscă făcu să şuiere aerul. În clipa următoare cuţitul se afla la gâtul unuia dintre soldaţii pe care nu-i poftiserăm la micul dejun.

— Jos armele! urlă Sevilla fioros. Jos armele, sau îl tai p-ăsta ca pe-un pui de găină!

Feldwebelul străin râse cu răutate. Puţin se sinchisea el de puii de găină. Trase de aproape, cu automatul la şold. Puţine şanse erau să dea greş. Rafala făcu chisăliţă umărul omului său şi zbură jumătate din craniul lui Sevilla. Am privit fară să ne credem ochilor, ca într-un film rulat cu încetinitorul, explozia de sânge şi aşchii în locul în care până mai adineaori stătuse nevătămat camaradul nostru. Când fumul şi confuzia şi propriile noastre urlete se risipiră, trupul lui Sevilla mai tresări de două ori în vreme ce degetele încercau să se agaţe de nisipul instabil ca de un ultim sprijin pe lumea aceasta. Dar era deja un cadavru, o masă informă, care curând avea să cadă pradă viermilor şi muştelor.

— Îngropaţi-l voi pe ăsta, le strigă Feldwebelul pescarilor încremeniţi în spatele colibelor şi poate-i ridicaţi şi-un monument din oase de peşte!

Ne încolonară şi ne îmbrânciră înapoi, pe drumul spre tabăra regimentului. Amadeus Stork era singurul căruia îi făcuseră hatârul de a-i lega mâinile la spate, iar el părea să facă foarte mult caz de acest lucru. După mai bine de douăzeci de ani armata germană îl recuperase şi îl băga din nou în seamă.

În tabără ne aşteptau două camioane pline cu soldaţi. În mormăielile rău prevestitoare ale camarazilor noştri, care abia acum începeau să-şi dea seama ce se petrece, am fost înghesuiţi sub prelată eu, Leuwe, Portta şi maiorul Hemke. În celălalt camion i-au azvârlit pe Amadeus Stork, Mercenarul, Moşul şi Mărunţelul.

Acţiunea fusese încununată cu un succes deplin. Colonelul de la Tripoli, vechiul tovarăş de arme al

maiorului Hemke, avea pentru ce să se felicite. În vreme ce lui îi atârnau de coadă încă o tinichea zornăitoare, o medalie, maiorul era luat la întors într-o închisoare arăbească, plină ochi de oameni şi păduchi, dotată cu nişte zbiri care se pricepeau al naibii de bine să reaşeze oasele deţinuţilor. Leuwe fusese pus şi el undeva la păstrare.

Nu ne pierduserăm cu firea. Aşteptând să se facă seară, ne-am odihnit activ, înjurai zarurilor.

— Trebuie să ieşim de aici cu orice preţ, spuse Moşul în şoaptă, îndată ce gardianul care ne adusese lăturile de seară se îndepărtă suficient.

Moşul, Mercenarul, Mărunţelul, Portta şi cu mine ne odihneam toţi cinci în aceeaşi gaură numită celula numărul doi, de la subsolul unei păduchelniţe pe care o transformaseră în arest. Fiecare purta pe faţă semnele bunei primiri care ne fusese făcută. Mercenarul avea doi ochi vineţi. Moşul o coastă ruptă şi o unghie smulsă. Portta şi Mărunţelul, de parcă toată lumea ar fi aflat că ei doi sunt pasionaţi de stomatologie, se aleseseră cu nişte lipsuri în colecţia gurii. Iar mie îmi rupseseră două degete de la mâna dreaptă, aşa încât nu mai eram în stare să ţin o armă aşa cum se cuvine.

Mercenarul încuviinţă în tăcere cuvintele Moşului, urmat imediat de noi toţi. La drept vorbind, puţin ne păsa că păduchii ne înconjuraseră şi ne somau să capitulăm necondiţionat, puţin ne păsa că ne dădeau la masa de prânz ceea ce vărsaseră deţinuţii muribunzi peste noapte, puţin ne păsa că ne aleseserăm cu câte ceva lipsuri în inventarul personal. Războiul era departe şi noi câştigaserăm o excursie gratuită la Tripoli, chiar dacă, ce-i drept, nu cu clasa întâi. Ceea ce ne scotea însă pe toţi din minţi era setea de sânge, dorul insuportabil de camaradul nostru Heiden. Dorul de răzbunare.

— La noapte, hotărî Moşul.

Nu aveam nici un plan, dar nu s-a mai pomenit ca o şleahtă de arabi nespălaţi de la începutul secolului să se poată împotrivi unei grape de elită a trapelor mecanizate germane.

De afară începură să răsune bocănituri înfundate, care pe toţi ceilalţi închişi cu noi în haznaua întunecată avură darul de a-i lăsa indiferenţi. Cum însă trecuserăm prin destule puşcării ca să recunoaştem zgomotul, ne-am înfiorat privindu-ne în tăcere. Era sunetul unei toporişti cioplind un buştean.

Ne-am apropiat de peretele pe care se găsea singura ferestruică, o fisură mai degrabă, lată de o palmă şi lungă de trei. Un găligan de infanterist, care fusese aruncat în compania noastră pentru că-l surprinseseră în plin atac jefuindu-şi un camarad sfârtecat, lucru de altfel absolut normal, începu să mormăie nemulţumit că-l deranjăm. Măruntelul îi ceru scuze cu un pumn în moalele capului, care-l trimise în braţele lui Morfeu pentru un ceas întreg. În felul ăsta puteam să-l şi buzunărim nestingheriţi.

Mercenarul se căţără cu îndemânare în spinarea Măruntelului.

— Ce vezi? îl întrebarăm.

— Croiesc o spânzurătoare, răspunse el sumbru. *Merde*, cred că ştiu şi pentru cine e.

— Câte laţuri au pus? vru să ştie Moşul.

— Şase.

— Păi noi suntem numai cinci.

Mercenarul făcu o tumbă şi ateriză pe picioare, vesel de parcă se întorsese de la plimbare.

— Ai uitat să-l pui la socoteală pe Amadeus Stork. Mâine pe vremea asta, bătrânul matelot se va legăna atârnat de ultima parâmă din viaţa lui.

— Şi cu noi alături, făcu Măruntelul plin de năduf.

— Asta dacă n-ai altă treabă, matahală fără minte, se supără Portta. Klebb, ajută-mă!

Începurăm să căutăm cu toţii prin încăpere, mutându-i pe ceilalţi din loc în loc, înghiontindu-i, modificând nasuri acolo unde era cazul. Noi eram cinci, iar ei erau numai zece. După vreo cinci minute de trudă, ne oprirăm transpiraţi, gâfâind, ca să facem bilanţul. Ceilalţi deţinuţi se strânseseră înspăimântaţi într-un colţ, urmărindu-ne cu ochii mari, ca o turmă de ierbivore, mânate din urmă de neiertătoarele carnasiere.

Mercenarul făcuse rost de un piron ruginit, lung de zece centimetri, de la un subofiţer rotofei şi patetic, care nu era destul de bărbat ca să viseze la o evadare şi probabil că ascunsese pironul la nenumărate controale, numai cu gândul de a-şi lua viaţa dacă într-o bună zi n-avea să mai suporte chinurile detenţiei. Măruntelul sfâşie metodic cămaşa unui camarad care nu se împotrivi defel, urmărind acţiunea absolut pasiv. Din fâşiile rezultate, Măruntelul împleti la iuţeală un laţ care în mâinile sale devenea o armă la fel de periculoasă ca un pistol mitralieră. Cu mintea stătea el mai prost, dar degetele îi mergeau de minune la lucru manual. La rândul meu, reuşii să desprind din

mortarul peretelui o piatră colţuroasă, cu care la nevoie aş fi putut crăpa tâmpla cuiva.

— Nu-mi place că sunt numai şase laţuri, se plânse Mărunţelul. Pe Hemke şi Leuwe i-au scos din nou. În vreme ce noi o să putrezim pe îndelete, ei au să se îndoape cu halva şi berbeci fripţi.

— Fii liniştit, spuse Portta, nici ei nu au scăpare. Pe ofiţeri nu-i spânzură, îi gâdilă la tălpi până-şi dau sufletul.

Puţin după miezul nopţii, pe Portta îl apucă o durere de stomac înfiorătoare. Ţipa şi se zvârcolea înfiorător, lovindu-i pe toţi ceilalţi cu picioarele. Gardianul se răsti de câteva ori la noi, apoi deschise uşa, nu pentru că i-ar fi păsat de burta berlinezului ci, în primul rând, pentru că nu putea el să tragă la aghioase cum se cuvenea, iar, în al doilea rând, fiindcă de câte ori o mierleşte unul e un bun prilej să-i uşurezi buzunarele de lucrurile de care nu mai are nevoie pe lumea cealaltă. De aceea nici prin minte nu-i trecea să mai cheme pe cineva să-l ajute.

— Ce faci atâta gălăgie, măi caltaboş berlinez? întrebă vesel, împărţind câteva bastoane în dreapta şi-n stânga şi aplecându-se peste Portta.

— Mă chinuie rău un hemoroid, îi răspunse la fel de vesel Portta. Nu vrei să ai puţină grijă de el?

În clipa următoare Mercenarul îi pusese prostovanului pironul la carotidă. Dacă ar fi mişcat mai mult decât era nevoie, i-ar fi sfâşiat-o fără probleme. Mercenarul nu se pierdea când vedea sânge. Îi luă pistolul din toc şi îl pocni calm cu patul în moalele capului. După ce avea să doarmă două ceasuri, avea să se trezească direct în arest.

— După mine, murmură Moşul.

Ne strecurarăm afară, pe culoarul scund, întunecat şi jilav, mai întâi noi cinci, apoi şi ceilalţi zece prizonieri care urmăriseră totul cu gurile căscate. La capătul tunelului leneveau alţi doi soldaţi, cu automatele spânzurate de gât. Mărunţelul îl agăţă pe unul dintre ei cu laţul, iar eu l-am liniştit pe celălalt cu piatra. În felul ăsta căpătarăm încă două arme. Moşul, care luase pistolul gardianului, îi dădu un Schmeisser Mercenarului şi pe celălalt lui Portta. Ceilalţi ne urmau ca oile.

La o intersecţie de tuneluri, Mercenarul se opri adulmecând. Mirosurile subterane îi vorbeau mai mult decât nouă, celorlalţi.

— Noi o luăm pe aici, ne anunţă. Ceilalţi la dreapta.

— Ne întâlnim în port, de îndată ce se întunecă din nou, îi aburi Portta pe ceilalţi prizonieri. Am o groază de relaţii,

o să ne îmbarcăm toţi pe un vas spre Cipru.

Fraierii se îngrămădiră pe tunelul din dreapta, aşa cum le spuseserăm, spre libertate. Curând auzirăm răcnete mânioase şi zgomotele unei încăierări grozave. Totul se linişti după două-trei împuşcături. În vremea asta, urmând curentul aproape insesizabil de aer, Mercenarul ne conduse pe căile întortocheate ale tunelurilor şi ne scoase după o jumătate de ceas printr-o canalizare plină de zoaie. Mărunţelul înjura la fiecare trei paşi, din pricina cucuielor tot mai multe pe care i le făcea plafonul jos. În întuneric, zeci de şobolani se repezeau chiţăind să ne muşte de picioare, iar băieţii erau nevoiţi să-i îndepărteze ţopăind. Ne-am ales cu o grămadă de muşcături pe mâini, pentru că trebuia să ne protejăm în primul rând feţele. Mercenarul ştia să prepare un leac din pânză de păianjen şi miez de pâine. De pânze nu duceam lipsă, însă pentru pâine trebuia să mai aşteptăm.

Când am ieşit din canalizare semănăm cu nişte camarazi doborâţi în misiune în urmă cu două săptămâni, ieşiţi din morminte ca să ia puţin aer.

Ne aflam într-o piaţetă, la periferie. Germanii goliseră casele din jur şi trimiseseră populaţia la plimbare, din precauţie. Nu ştii niciodată ce poate să fie în mintea unui arab. Acum îţi întinde un coş cu smochine şi când colo, pe fundul coşului, dai cu mâna de un şarpe veninos.

— Trebuie să ne ascundem până mâine seară, fii de părere Mărunţelul. În plus văd o foame de-mi vine să vă înfulec urechile. În plus, nişte puicuţe nu mi-ar strica, să mă scarpine între omoplaţi.

— Mergem la gară şi luăm două bilete la băi, la Wiesbaden, îi propuse Portta. Îi lăsăm pe proştii ăştia aici şi ne întoarcem mai târziu să-i luăm, ce zici?

Mărunţelului nimic nu i se părea absurd în această noapte în care luna îşi arăta o jumătate de faţă, ca o cadână durdulie, taman bună de dragoste.

— Ce spui, Moşule, ce spui, Swen?

Am răspuns înainte ca Moşul să se înfurie cu adevărat.

— Avem treabă, Mărunţelule. Îi găsim pe Leuwe şi pe maior. Dacă avem noroc, poate dăm şi peste Amadeus Stork. După aia am vrea să-ţi facem cadou dinţii de aur din gura lui Heiden.

Nici nu trebuia să-i spunem mai mult. A trebuit să ne suim toţi pe el ca să n-o ia la goană spre Heiden, oriunde s-ar fi aflat în clipa aceea.

Răsună o nouă rafală de împuşcături. Pesemne că se îngroşa gluma cu ceilalţi zece evadaţi. Curând, aşa cum ne aşteptaserăm, dovediră corpul de gardă subţirel şi puseră mâna pe armele gardienilor. Ne-am cuibărit într-un ungher întunecos ca să-i vedem pe nebuni ieşind ca din puşcă din beciurile puşcăriei şi luând-o la goană într-o direcţie în care-şi închipuiau probabil că se află portul. De disciplinaţi, erau disciplinaţi, nu uitaseră ce le spusese Portta. Aveau să le dea mult de furcă urmăritorilor şi, până ca aceştia să-i înghesuie şi să-şi dea seama că noi nu ne amestecaserăm cu asemenea plevuşcă, aveam să fim departe.

Un cor asurzitor de lătrături însoţi grupul celor zece eroi, sau câţi or mai fi fost în viaţă, în marşul lor triumfal către port. Câinii aveau să le semnaleze prezenţa permanent, cât timp urmau să rătăcească pe uliţele complet necunoscute lor. Hărmălaia şi confuzia nu puteau decât să ne folosească. Nu simţeam nici cea mai mică urmă de remuşcare la gândul că scoatem castanele din foc cu mâinile unor camarazi. Vieţile locotenentului Leuwe şi maiorului Hemke erau prea preţioase pentru noi. Am fi fost în stare să-l predăm englezilor pe Fuhrer, numai ca să-i vedem pe cei doi în siguranţă.

— Ia să vedem cum stăm, spuse Moşul. Portta, cum spuneai că se numeşte locul ăla?

Portta scoase tacticos bocancul stâng, făcându-ne să ne dăm înapoi un pas. Ne-am strâns la loc, curioşi să vedem ce urmează.

— Avem aici adresa prietenului devotat al lui Heiden, colonelul cu ţigările. Am păstrat-o când micuţul Julian se pregătea să plece spre Tripoli. Nu ştii niciodată când îţi trebuie o gazdă bună. Aşa, deci von Speer, colonel…

Mercenarul, care, dintre noi toţi, cunoştea Tripoli cel mai bine, ca şi cum s-ar fi născut şi ar fi copilărit acolo, îi luă bucăţica de hârtie din mână.

— Strada Suleyman, silabisi el. Nu poate să fie prea departe de aici. Dacă întunericul şi stelele nu mă înşeală suntem în mahalalele de est. Putem să ocolim, ca să nu traversăm oraşul, dar nu mai sunt decât vreo patru ceasuri până se luminează.

Am hotărât pe loc că n-o să ne furişăm ca nişte maidanezi pe lângă zidurile maghernıţelor. Planul se alcătui aproape singur. Mercenarul şi cu Moşul, a căror ţinută nu suferise atât de tare de pe urma ospitalităţii celor de la închisoare, preluară rolul escortei care trebuia să însoţească

nişte prizonieri treziţi pentru un interogatoriu urgent, în miez de noapte. „Prizonierii”, adică Portta, Mărunţelul şi cu mine, se încolonară supuşi, cu capetele plecate, fără şireturi la bocanci. Ne ţineam pantalonii cu mâna fiindcă în arest ne confiscaseră centurile. Viaţa în detenţie nu e o vacanţă.

— Atenţie, înainte marş! ordonă vesel Portta, după care o pornirăm cu toţii în cadenţă, ieşirăm din piaţetă şi ne avântarăm pe mijlocul uneia dintre străzi.

Am mers aşa vreun ceas şi mai bine. Nici unul dintre noi nu mai spunea nimic, fiecare îşi intrase în pielea personajului pe care-l interpreta. Ba chiar, la un moment dat, Mărunţelul se opri să caşte gura la o casă arătoasă şi atunci Mercenarul îl îmbrânci cu Schmeisserul în spinare. Acesta nu zise nici pâs.

Deşi noaptea atinsese punctul ei culminant, agitaţia de pe străzile din centru ne deschisese pofta de viaţă. Am căscat gura la nenumărate cârciumi pe uşile cărora se revărsau lumina, muzica şi strigătele de satisfacţie ale mesenilor. În faţă, pe trotuarele înguste, se clătinau soldaţi beţi, marinari mai obişnuiţi cu legănarea valurilor decât cu cea a pământului, prostituate aparţinând tuturor naţiilor de pe pământ, cerşetori, tâlhari mereu la pândă. Disciplina germană nu reuşise să pună cu botul pe labe acest oraş care părea că fusese clădit numai pentru distracţie.

Am traversat mai multe cartiere, lăsându-ne în seama Mercenarului, care ne arunca din când în când un cuvânt scurt, ca un ghid prost plătit. Un aer răcoros venea dinspre mare, făcând să şoptească frunzele mari ale palmierilor. Vile somptuoase, cu unul sau două etaje, străjuiau albe de-a lungul drumului. În grădinile lor, încercuite cu garduri de fier forjat, ca în zonele respectabile din lumea civilizată a Europei, ghiceam arbuştii tunşi la milimetru, leii de piatră şi aleile marcate cu cărămidă. Umbrele, pe care le zăream la adăpostul unor porticuri ori în spatele coloanelor groase cât torsul unui om, erau ale unor „câini” de pază cu patru sau cu două picioare, gata să muşte de beregată pe oricine s-ar fi aventurat pe tărâmul interzis.

— *Halt!* Actele la control!

Asta ne mai lipsea! Nici măcar nu auziserăm tropăitul patrulei formate din doi soldaţi şi un Obergefreiter, pentru că dăduserăm pur şi simplu nas în nas cu ei după primul colţ.

Şedeau la taifas, aşteptând să treacă schimbul şi ne auziseră venind. Ne puseseră lanternele-n ochi, mai speriaţi

decât noi. Pe lucrul acesta mizase şi Mercenarul.

— Boule, ia-mi imediat porcăria asta din faţă! Ce faceţi aici, dormiţi? Vi s-a făcut de linia-ntâi, nu-i aşa?

La vederea gradului mai mare şi la auzul înjurăturii, cei trei se strânseră instinctiv unii într-alţii, paralizaţi de spaima de a fi trimişi într-un loc în care gloanţele nu stăteau prea mult în încărcătoare, iar bombardamentele nu erau doar subiecte teoretice de instrucţie.

— Escortaţi prizonieri? fu tot ce putu să îngaime Obergefreiterul după zece secunde în care reuşi să-şi oprească clănţănitul dinţilor.

— Nu, mergem s-o peţim pe Şeherezada! Trebuie să-i ducem pe porcii ăştia la interogatoriu, la domnul colonel von Speer, pe strada Suleyman. Cred c-o să se bucure foarte tare când o să-i povestim de ce am întârziat.

— Dar… dar, domnule, nu ar fi fost mai bine să mergeţi cu o maşină? îndrăzni Obergefreiterul.

— Sigur, băi gulie, se băgă în vorbă Mărunţelul, ca să ne trimită orice prostovan de englez la Allah, cu o grenadă în braţe. Maşina a luat-o pe un alt traseu, goală, ca să-i deruteze pe agenţii inamici.

Cei din patrulă rămaseră cu gurile căscate în faţa unui astfel de tupeu manifestat de un prizonier. Noroc că Mercenarul nu ducea lipsă de prezenţă de spirit. Îi arse Mărunţelului una cu ţeava automatului după ceafa şi-l prăbuşi pe caldarâm, cât era de mare. Apoi îi mai înfipse şi bocancul în noadă..

— Porc împuţit! Tot n-ai de gând să te potoleşti? Mult ai să mai vorbeşti neîntrebat?

Îi mai dădu două lovituri, una în coaste, cealaltă în gură. Mărunţelul, prinzându-se ca prin minune cum stă treaba, începu să geamă ca un animal înjunghiat. În faţa unei astfel de dovezi de cruzime, care avea să-i marcheze pe viaţă, cei trei soldaţi ne asigurară de cooperarea lor necondiţionată. Curând, datorită cunoştinţelor lor de geografie, intrarăm pe strada Suleyman. Acolo ne descotorosirăm de ei, punându-i să păzească la cele două capete ale străzii, să nu vină nimeni nepoftit.

— Spune-i domnului colonel că i-am adus prizonierii la interogatoriu, se răsti în şoaptă Moşul la soldatul care făcea de pază în faţa unei case de mărime mijlocie, strălucitor de albă în întuneric.

O singură fereastră era luminată la etajul întâi, unde am bănuit că domnul colonel îşi dictează memoriile aghiotantului său, vreun tinerel spilcuit, maestru în arta

marţială a chiulului de pe front. Până să se dumirească santinela, Mărunţelul îi îndoi casca, trimiţându-l pentru cel puţin un ceas în lumea viselor.

— Dormi liniştit! Putem găsi şi singuri drumul spre buda cu robinete de aur a colonelului.

Am deschis poarta şi ne-am strecurat unul câte unul în grădină, păşind pe iarba tunsă scurt, evitând dalele albe ale aleii. De aici înainte nu mai era nevoie să ne jucăm între noi de-a prizonierii şi gardienii. De aici înainte puteam să ne jucăm de-a ce ştiam noi mai bine.

— Încotro? ne întrebară alţi doi soldaţi, nu prea neliniştiţi fiindcă-şi închipuiau că santinela ne verificase temeinic.

— La domnul colonel, le răspunse vesel Mercenarul, iar voi la *rendez-vous* cu Allah.

Şi le dădu îndată câte un bilet de voie. Cei doi se prăbuşiră fară să scoată un sunet, cu grumazurile frânte ca nişte vreascuri. Mai mulţi nu ne puteam aştepta să întâlnim pentru că totuşi era doar reşedinţa unui colonel de mâna a doua, nu sediul Marelui Stat Major. Am urcat treptele din câţiva paşi. Portta mai rămase o clipă în urmă, ca să se asigure că vreun poliţist prea zelos, spre ghinionul său, nu patrula prin apropiere.

— Deschide! ceru Moşul în şoaptă.

Mărunţelul răsuci mânerul broaştei cu cel mai firesc gest din lume şi ne pofti înăuntru. De fapt, după zgomotul metalului forfecat, ne-am dat seama că distrusese încuietoarea dintr-o singură mişcare a încheieturii. Cu gândul la dinţii de aur ai lui von Speer, ar fi fost în stare să intre de-a dreptul prin perete.

Ne-am orientat iute în întunericul din hol.

— Pe-aici, şopti Mercenarul.

Înainte de a poposi în deşertul blestemat, luptaserăm în nenumărate case. Ştiam să ne furişăm fară să facem cel mai mic zgomot. Podeaua nu scârţâia sub paşii noştri, pereţii nu fâşâiau atunci când ne strecuram de-a lungul lor, cristalurile nu zdrăngăneau în vitrine, ciucurii draperiilor nu tremurau în calea respiraţiei. Eram nişte năluci, nişte picături desprinse din cerneala nopţii. Am urcat la etaj. Era o casă mare, frumoasă, care aparţinuse probabil vreunui ştab local. Averea şi prestigiul nu-l feriseră de justiţia ariană. Casa lui era acum casa colonelului von Speer, iar el, în cel mai bun caz, stătea pe capul rudelor, undeva, la periferie, blestemându-i pe nemţi, dar mulţumind în acelaşi timp lui Allah că scăpase cu viaţă. Sub tălpile noastre,

grosimea covoarelor ne ajuta să ne formăm o oarecare idee cu privire la veniturile tipului.

N-a fost nevoie să căutăm în cele nouă sau zece camere de la etaj. Un sforăit sonor, amintind de motorul submarinului pe care servise cu cinste Amadeus Stork, ne călăuzi fară greş. Am intrat în camera în care dormea colonelul şi Moşul se duse de îndată să tragă draperiile grele de catifea peste perdele. În felul ăsta nici măcar un strop de lumină nu avea să mai scape în stradă, aprinzând imaginaţia curioşilor. În privinţa celor trei soldaţi somnoroşi de afară nu ne făceam prea multe griji, deoarece Mercenarul îi ascunsese în tufişurile din spatele gardului.

— La treabă, zise Moşul.

Am aprins una dintre lămpile pentru citit, la timp pentru a-l vedea pe Mărunţelul care se apropia de patul colonelului, cu o pernă uriaşă în mâini. Nu trebuia să ne gândim prea mult ca să ne dăm seama ce vrea să facă. Portta îi luă perna.

— Dar ştiu foarte bine ce fac! protestă Mărunţelul. Dacă-l sufoci bine cu o pernă pe faţă, atunci o mierleşte cu gura larg căscată. Şi atunci toţi dinţii…

— Imbecilule, îl bruftului Mercenarul. Nouă ne trebuie un colonel viu. Cum ar putea, mort fiind, să ne spună unde se află Heiden?

Era un aspect al problemei care nu-l interesa defel pe Krautfeld.

— Voi cu treaba voastră, eu cu treaba mea.

În tot acest timp, colonelul von Speer nu dădu nici cel mai mic semn că ar avea de gând să se trezească. Avea un somn adânc pentru că se simţea cu conştiinţa împăcată. Îşi făcuse datoria faţă de Fuhrer şi Vaterland. În semn de preţuire, Portta îi apucă nasul cu două degete. După două secunde, sforăitul încetă şi colonelul deschise ochii. Pe măsură ce privirea i se limpezea, groaza punea stăpânire pe trăsăturile sale.

— Bună dimineaţa, colonele, spuse pe un ton dur Mercenarul. Treziţi-vă, avem de discutat!

Von Speer era îmbrăcat într-o pijama de mătase violetă care-i ascundea cu greu şuncile. Chiar în timp ce-l priveam cu o oarecare simpatie, o pată de umezeală începu să se întindă pe partea din faţă a pantalonilor violeţi. Nici unul dintre noi nu s-a mirat. Fiecăruia i se întâmplase cel puţin o dată în cursul nenumăratelor atacuri de noapte pe care le trăiserăm în ultimii ani. Sunt lucruri de care pur şi simplu nu poţi face haz.

— Cine sunteţi? bolborosi el, bâjbâind cu mâna dreaptă după Mauserul pe care-l pusese la îndemână pe noptieră.

— Pariez că n-ai tras niciodată piedica, glumi Mărunţelul, hotărât să-i dea o mână de ajutor.

Luă Mauserul, i-l puse în mână, ba chiar îi aşeză arătătorul pe trăgaci. Apoi îi îndoi braţul din cot până când ţeava Mauserului îi pătrunse în gură şi i-o îndesă bine acolo, proptită de palatin.

— Ai grijă cum tremuri, îl povăţui. Drăciile astea pornesc când nici nu te gândeşti.

Într-adevăr, colonelul tremura cum nu mai văzusem pe cineva s-o facă. Grăsimea de pe toată suprafaţa corpului său intrase parcă într-un soi de vibraţie, ba chiar şi pe chip se întâmpla acelaşi lucru, ceea ce făcea parcă să i se modifice trăsăturile de la o clipă la alta.

— Ajunge! hotărî Moşul. Scoate-i suzeta din gură, altfel o să se aleagă cu o indigestie.

Se petrecu atunci un lucru incredibil. Mărunţelul trase de braţul colonelului von Speer. Fie că o făcuse prea brutal, fie că tremuriciul colonelului atinsese cote de nebănuit, fie că pur şi simplu strămoşii lui von Speer se revoltaseră în faţa laşităţii strănepotului lor, degetul arătător se contractă şi percutorul se declanşă înainte de a ne da seama ce se petrece.

Mărunţelul izbucni în râs.

— Gloanţele sunt la mine, tataie! Doar nu era să las o treabă aşa de serioasă cum este trasul la ţintă pe mâna unuia ca tine…

De data asta, pata de pe pantalonii violeţi crescuse uriaşă.

— Domnule colonel von Speer, spuse Moşul, nu avem prea mult timp de pierdut şi, cu siguranţă, dumneavoastră v-a rămas şi mai puţin. Camarazii mei sunt nişte oameni foarte duri, cum probabil că v-a ajuns la urechi în ultima vreme. Sunt în stare să vă smulgă măruntaiele cu mâinile goale şi să le înfulece sub ochii dumneavoastră.

— Ce… ce vreţi de la mine? gemu von Speer.

— Pe scurt: locul în care se află maiorul Hemke, locotenentul Leuwe şi matelotul în retragere Amadeus Stork. Un ordin de mutare semnat de dumneavoastră. În sfârşit, locul în care se află acum numitul Julian Heiden, fost camarad de-al nostru, pe care aţi avut plăcerea să-l cunoaşteţi în ultimele zile. Pentru toate acestea aveţi, începând din această clipă, treizeci de secunde.

Mercenarul îşi privi ceasul. Colonelul von Speer nu făcuse front, dar era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că nu-i de glumă. Încercă totuşi marea cu degetul, cum se spune.

— Dar e un caz grav, un caz de trădare. Dacă sunteţi complici la un caz de trădare…

— Iar acesta este un caz de execuţie. Execuţia dumneavoastră. Douăzeci de secunde…

Sprinten ca o nevăstuică, von Speer sări din aşternut, mătură cu o singură mişcare a mâinii ditamai namila de Măruntel şi se repezi la un birou mic, de unde luă un formular pe care se apucă imediat să-l completeze. Scria şi vorbea în acelaşi timp.

— Hemke, Leuwe, Stork. Arestul garnizoanei. Ordinul de mutare semnat, iată-l. Julian Heiden…

— Mulţumesc foarte mult, domnule colonel. Nu mai e nevoie să vă osteniţi, spuse Heiden din pragul uşii.

Ne ţintea cu câte un pistol în fiecare mână. În afară de faptul că era totuşi un bun soldat, lucru pe care-l recunoscuserăm în unanimitate ori de câte ori avuseserăm ocazia, era stăpânit în permanenţă de o anumită atracţie pentru teatru.

— Klebb, Beyer, Portta, ne salută el pe rând. Nu mă aşteptam să vă văd mai devreme de mâine seară. Şi, oricum, cu nişte cravate de frânghie asortate la uniformă.

— Hai noroc, Julian, îi răspunse cu nonşalanţă berlinezul. Aveam drum pe-aici şi ne-am gândit să ne luăm la revedere. Eu şi cu Măruntelul plecăm la băi, la Wiesbaden. Măruntelul trebuie să-şi trateze o sciatică mai veche, pe care a căpătat-o dormind în aceeaşi cameră cu o mătuşă de-a lui, din Frankfurt. Mătuşa avea astm şi de aceea nu putea să doarmă decât cu ferestrele larg deschise. Din cauza asta…

— Lasă gura, Portta, râse Heiden. Treceţi la perete, toţi!

Ne-am conformat, criticându-l în gând pentru lipsa de profesionalism. Ar fi trebuit să ne împuşte pe toţi chiar în clipa următoare, ca să n-aibă bătăi de cap. Eram sigur că are să regrete foarte curând.

— Unde-i Sevilla? întrebă.

— I-au zburat ţeasta cu o rafală, îi răspunse Moşul, privindu-l ţintă în ochi.

Heiden şovăi o fracţiune de secundă, lucru de mirare, având în vedere că doar cu un minut înainte îşi dorea fierbinte să ne vadă pe toţi legănându-ne în ştreang.

— Nu aşa ne-a fost vorba, îi spuse lui von Speer.

Colonelul era din nou cu nasul pe sus. Băgă încărcătorul în Mauser şi îl pocni cu palma, cum probabil văzuse prin filmele cu gangsteri. Dar pata dintre picioarele lui tot nu avusese timp să se usuce şi i-am şi spus-o. Îndreptă Mauserul spre fruntea mea. M-am scufundat instantaneu într-o baie de sudoare. De el mi-era mai frică decât de Heiden, pentru că era amator şi nu ştia când îi pleacă gloanţele.

— S-a opus arestării, îi explic lui Heiden în două cuvinte moartea camaradului nostru Sevilla.

— Dar tu, puişorule, rânji Krautfeld, ce faci pe-aici? Ai terminat de spălat vasele murdare de la cina pe care ai luat-o cu amantul tău colonelul? Sau te retrăseseşi în odaia slujnicelor ca să-i cârpeşti câteva perechi de ciorapi?

Dacă ar fi urinat pe faţa lui Heiden, nu l-ar fi insultat mai rău. Ca soldat model, Heiden nu putea concepe existenţa homosexualităţii în armata germană. Cu atât mai puţin că el însuşi ar fi putut să fie implicat într-o astfel de poveste. Gluma groasă a lui Krautfeld îl făcu KO.

— În genunchi, mugi Heiden. În genunchi, namilă împuţită, butoi cu rahat, şobolan jegos!

Chiar şi în genunchi, Mărunţelul era aproape cât el. Cum toată lumea era numai ochi şi urechi, aşteptând să vadă ce-o să păţească Krautfeld, nimeni nu se sinchisi de faptul că Mercenarul îi luă Mauserul din mână colonelului von Speer, ca şi cum ar fi împrumutat pentru o clipă bricheta ca să-şi aprindă o ţigară. Colonelul, captivat şi el de spectacolul namilei îngenuncheate, se apropiase prea mult de noi, uitând că pentru moment ne aflăm în tabere diferite.

— Heiden!

Julian Heiden se răsuci şi trase. Dar nu-l nimeri pe Mercenar. Glonţul îl lovi pe von Speer în stomac. Colonelul fu proiectat, cât era de masiv, un metru şi jumătate înapoi. Întâlni peretele şi se prelinse pe podea, având întipărită pe chip o expresie gânditoare. Mercenarul deschise un foc rapid, golind încărcătorul. Şase gloanţe se înfipseră plescăind în pieptul lui Heiden, care scăpă pistoalele şi bătu aerul cu braţele. Căzu cu faţa în jos, zdrobindu-şi nasul de podea, dar de asta chiar că nu-i mai păsa şi de altfel avea să sângereze foarte puţin. Muri în mai puţin de un minut.

— Ei asta este! făcu vesel Johann Portta. Ar fi fost mai potrivit un proces şi o execuţie fastuoasă, dar ce să-i faci, timpul ne presează al naibii. Krautfeld, împărţim sau jucăm?

— Jucăm, spuse lacom Mărunţelul.

— Sfântă Fecioară, aibi milă de sufletele păcătoşilor, murmură Moşul şi se îndepărtă scârbit.

Nu mi-era prea clar la care păcătoşi se referea. La Portta şi Krautfeld, sau la cei doi care zăceau pe podea într-o baltă de sânge? Portta scoase zarurile. Într-o clipă ne-am strâns în jurul lor. Dacă ar fi împărţit, Mărunţelul ar fi trebuit să aleagă între dinţii lui Heiden şi cei ai colonelului. Dar lăcomia îi dădea ghes să joace. În felul ăsta poate că ar fi avut şansa de a-i câştiga pe amândoi. Portta agită zarurile în căuşul palmei şi le dădu drumul pe un colţ uscat al podelei. Am suspinat dezamăgit. Un doi şi un unu. Trei.

Mărunţelul scoase un strigăt de bucurie şi se ridică pe jumătate, gata să scoată cleştele şi să treacă la treabă. Cu greu l-am oprit, cerându-i să respecte învoiala.

— Prea bine, spuse el şi dădu drumul zarurilor fară să le mai pregătească.

Nu ne-a venit să ne credem ochilor. Un unu şi încă un unu. În total doi. Mărunţelul se ridică nebun de furie, dar nu avea ce face. Ştia că n-ar fi avut nici o şansă de împotrivire, eram patru împotriva lui.

— Lăcomia te-a pierdut, Krautfeld, conchise Portta. Dar generozitatea mea nu are margini. Uite, ţi-l cedez pe Heiden şi mi-l rezerv eu pe rotofeiul colonel care cred că nici n-a avut vreme să se răcească.

Mărunţelului nu-i venea să creadă, dar acţionă rapid pentru ca Portta să nu se răzgândească. Îl rostogoli pe Heiden cu faţa în sus şi fu pentru a doua oară în acea seară crunt dezamăgit.

Toţi dinţii strălucitori pe care-i pândea de ani de zile nu erau de aur, ci dintr-un aliaj care imita aurul. Nimeni nu se îndoia că Portta ştiuse tot timpul acest lucru, dar nu aveam ce să-i facem. Mărunţelul se prăbuşi pe patul colonelului, acoperindu-şi faţa cu palmele şi izbucni într-un plâns nestăvilit.

Portta se apropie tacticos de colonelul von Speer şi constată cu oarecare uimire că acesta încă mai trăia. Rana din stomac era mortală, dar avea să mai agonizeze o oră sau două. Ne-a adunat din nou, să-i ascultăm ultimele cuvinte.

— Nici eu nu am dinţi de aur, ne avertiză cu greutate.

— Nu-i nimic, domnule colonel, îi răspunse flegmatic Portta, n-o să vă purtăm pică pentru atâta lucru. Poate data viitoare.

— Spuneţi-mi, colonele, interveni Moşul, stăpânit de o idee, ce căuta Julian Heiden la dumneavoastră în casă?

Colonelul ne privi pe rând, tulbure. Fiecare cuvânt îl costa clipe bune de viaţă, dar voia să vorbească, pentru că asta rămăsese singura punte care-l mai lega de lumea aceasta.

— Era… Era martorul meu… Fără mărturia lui nu puteam să-l înfund pe Hemke… A fost acţiunea mea personală… N-am raportat nimic şefilor… Urma să dăm totul în vileag mâine…

Ne-am privit nedumeriţi.

— Păi atunci…, începu Portta, neîndrăznind să-şi continue gândul. Înseamnă că…

— Iute, spuse Moşul. În curând se luminează pe ziuă.

— Doar nu vrei să atacăm arestul garnizoanei ziua în amiaza mare? se opri brusc din plâns Mărunţelul.

Moşul nu-i dădu nici o atenţie.

— Dacă reuşim să-i scoatem înainte să se prindă cineva ce-i cu ei acolo, putem să ne întoarcem cu toţii liniştiţi la tancurile noastre dragi. Şi mai putem să dăm vina pentru ce s-a întâmplat aici pe englezi. Comandourile astea n-au astâmpăr în ultima vreme.

— Ca să nu-i mai punem la socoteală pe cei zece care au evadat o dată cu noi…

Era aproape imposibil. Dar nu total imposibil. Atunci, afară, se auziră scrâşnetul frânelor a două sau trei camioane, comenzi scurte, tropăitul soldaţilor. Nu poţi organiza un concurs de tir în plin Tripoli, după miezul nopţii, fară să te aştepţi la nişte musafiri.

— Repede, ne îndemnă Moşul. Am văzut o ieşire prin spate, la parter. Totul e să ajungem jos înainte ca ei să spargă uşa.

— Doamne, te implor, spuse Mărunţelul, numai să nu fie din nou o canalizare.

CAPITOLUL 8
O chermeză selectă

Bombardierul își trăia ultimele clipe. La fel și oamenii din interiorul său. Aliajul din care fusese confecționat fuselajul era pe punctul de a se aprinde și atunci chiar că nu se mai putea face nimic. Avea să ardă rapid, cu o flacără orbitor de albă, spre fericirea celor aflați în siguranță pe pământ. Jos urmau să ajungă numai petice de metal și oase pe jumătate carbonizate. Peste toate, ploaia care stătea să pornească.

Un proiectil de antiaeriană explodase chiar în apropierea unuia dintre rezervoare. Poate să fi fost chiar lăudărosul de Portta, care deja își marcase un semn pe cască, al șaselea, cu ojă de unghii albă. Poate să fi fost Moșul, care vedea în fiecare bombardier aparatul care-i îngropase într-o noapte toată familia. Schijele perforaseră rezervorul și picăturile de benzină se aprinseseră. Era o chestiune de minute până când focul avea să ajungă la grosul benzinei. Ne-am ocupat locurile cele mai bune. Distracțiile nu sunt rare pe front, dar e bine să nu scapi nici una, pentru că nu știi niciodată dacă vei mai fi în viață pentru următoarea.

Pilotul englez încercă atunci o manevră disperată. Intră într-un picaj extrem de abrupt, un picaj al morții, sperând că viteza va da naștere unui curent de aer care va stinge flăcările. Voia să lase focul în urmă. Dar destinul lui voia cu totul altceva. Flăcările, în loc să se domolească, se întețiră. Un glob de foc se rostogoli pe cerul albastru și puțin după aceea ajunse până la noi bubuitura exploziei. Răsună un chiot general. Cu toate că ploaia de bombe nu încetase, am dat cu toții fuga să culegem ceea ce cădea din avionul spulberat. Comandanții zbierau la noi să ne întoarcem.

Ne-am întors după o jumătate de ceas, când totul se sfârșise. În umbrarul improvizat pe o coastă a Panzerului, pe trei sferturi îngropat în nisip, am răsturnat căștile și am început să evaluăm prada. Printre multe alte flecuștețe, Portta, mai experimentat, pusese mâna pe verighetele pilotului și navigatorului. Ca prin minune nevătămat, cuțitul de parașutist al pilotului luă de asemenea calea

tezaurului agonisit de berlinez în ultimele luni. Mercenarul păstră din conţinutul căştii sale doar un nasture strălucitor de alamă. Iar Măruntelul răsuci multă vreme pe toate părţile cipilica unuia dintre membrii echipajului, în care rămăsese o bucată însângerată de maxilar. Cerşea de la fiecare câte un strop de apă, ca să poată spăla groaznicul trofeu, pentru a se lămuri dacă e rost de ceva dinţi din metal preţios. Ne-am îndepărtat îngreţoşaţi.

— Dar tu ce ai primit de la Moş Crăciun? mă întrebară.

Nu păstrasem decât o bucată dintr-o fotografie pe care unul dintre englezi o lipise probabil deasupra bordului pentru a-i purta noroc şi a-i aduce aminte de casă. Înfăţişa o femeie într-o rochie de seară neagră, elegantă, cu mânuşi de dantelă neagră până mai sus de cot. Putea fi soţia, iubita sau mama răposatului. Nu aveam de unde să ştiu, cu atât mai mult cu cât capul, piesa principală, lipsea. Focul nu alesese.

— Cine-i aia? se interesă Măruntelul. Ridică-i niţel fusta ca să ne lămurim.

La urma urmei poate că femeia nici nu avea vreo legătură cu unul dintre membrii echipajului englez. Poate că era doar fotografia unei actriţe la modă, admirată de un adolescent trimis devreme să moară pe un cer pe care nu-l mai văzuse niciodată. Mi-am pus în minte să mă interesez cu prima ocazie despre cine era vorba. Nu ştiu de ce m-am gândit la asta. Până să ajungem într-un loc în care oamenii erau obişnuiţi să privească fotografii, cine ştie câtă vreme avea să mai treacă. Dar în felul ăsta mi se părea că aş mai păstra o legătură firavă cu lumea aceea în care mănuşile de dantelă nu erau năclăite de sânge.

Soarele, cum spun basmele, se urcase de două suliţe pe cer, dar în locul în care mă aflam eu era încă noapte.

— Mai trăieşti? am auzit prin perete glasul înfundat al lui Portta.

Cu un pumn de firfirici din care avea totdeauna la îndemână, ascunşi în cele mai stranii locuri, ne deschisese tuturor uşile acestei instituţii respectabile. Fusesem în nenumărate asemenea locuri, aşa că-l adulmecasem de îndată ce-i trecuserăm pragul. Mercenarul se înţelesese din câteva cuvinte, rostite într-o limbă universală, cu stăpâna casei, care ne călăuzise, pe scările întortocheate, într-o curte interioară, umbroasă şi pustie. De acolo ieşirăm într-un soi de ulicioară, aparent închisă la ambele capete şi ne strecurarăm pe o altă uşă.

— Portta, eşti acolo? am întrebat în şoaptă.

— Sigur că sunt aici, spuse el vesel, deschizând uşa încăperii în care mă odihnisem.

Dormisem patru ceasuri neîntors.

— Moşul şi Mercenarul plănuiesc de două ore încheiate, mă anunţă Portta. O să repetăm figura cu colonelul, ca să intrăm în arestul garnizoanei, să-i scoatem pe-ai noştri de-acolo.

— Dacă nu i-or fi trimis în altă parte, am mormăit năuc.

— Unde să-i trimită? Von Speer e mai mort decât bunicul Hans şi n-a apucat să sufle o vorbă despre acţiunea sa eroică. Nimeni nu ştie de ce au fost aduşi în arest Hemke şi Leuwe, dar vor afla curând, pentru că maşinăriei birocratice germane nu-i poate sta nimic în cale. Îi vom scoate diseară.

— Şi până atunci ce facem?

— Aşteptăm. Ne odihnim. Pregătim armele.

De arme, într-adevăr, nu aveam a ne plânge. După raidul asupra bârlogului lui von Speer, mica noastră trupă poseda cinci automate şi trei pistoale, ceea ce pentru cinci inşi nu era deloc rău. Camarazii noştri din garnizoana Tripoli, zi şi noapte cu ochii în patru din pricina comandourilor engleze, habar nu aveau că la doi paşi de ei, chiar în acea clipă, acţiona un astfel de grup, format însă din compatrioţi, mai periculoşi decât inamicii.

M-am întins din nou pe patul jos, acoperit cu perne de toate mărimile şi formele. Aşteptarea mi se părea mai grea decât orice altceva. Mai degrabă aş fi pornit la atac în următorul minut. Curând, tensiunea şi oboseala nopţii precedente mă doborâră din nou într-un somn adânc.

Am avut un coşmar îngrozitor. Deşi îmi dădeam prea bin seama că visez, nu voiam să mă trezesc înainte de a vedea ce se petrece. Eram convins că la capătul coşmarului se află ceva o speranţă, o portiţă prin care voi trece într-o altă lume, ma bună decât aceasta. Cred că mi-am visat moartea.

Mai întâi mă aflam în tabăra lui Mazah, îngropat în nisip până la bărbie. Viermii şi un soi de coropişniţe îşi croiseră galerii întortocheate prin carnea mea, transformând-o într-un sac de putreziciuni urât mirositoare. Numai capul îmi rămăsese intact şi ochii pe care-i roteam în toate părţile, căutând o salvare Aş fi vrut să strig, dar limba mi se umflase atât de tare din cauza căldurii, a setei şi a durerii, încât de-abia mai puteam respira.

Mă rugam fierbinte să mor, dar, în loc de asta, cu fiecare minut care trecea, deveneam din ce în ce mai lucid.

Simţurile, în loc să-mi amorţească, mi se ascuţeau din ce în ce mai tare. Simţeam armata de gângănii şi larve urcând, devorând totul, ţintind să ajungă la suprafaţă. Înainte de a-mi perfora ochii, lăsând să se scurgă în nisip lichidul translucid, aveau să-mi mănânce buzele veştejite de soare.

M-au scos din groapă la asfinţit. Trupul – o zdreanţă în ultimul stadiu al putrefacţiei – s-a rupt de la mijloc în jos. Am rămas cu faţa pe jumătate îngropată în nisip, incapabil de cea mai mică mişcare. Un scorpion s-a apropiat extraordinar de încet de ochiul meu stâng, cumpănind dacă să-l înţepe sau nu.

Minutele treceau, iar el era din ce în ce mai aproape, avansând câte un milimetru, legănându-şi coada la capătul căreia se afla moartea rapidă, fără probleme. La sfârşit era uriaş, îi puteam distinge fiecare segment al corpului, fiecare firicel de păr. Şi-a arcuit mult coada, în faţă şi ghimpele ca o virgulă ascuţită mi-a zgâriat corneea. Am urlat de durere şi de bucurie.

M-a trezit cealaltă respiraţie. Mă scăldam în propria mea sudoare, coşmarul încă îmi mai făcea membrele să tremure. O mână mică se aşeză pe fruntea mea înfierbântată şi o mângâie cu pricepere. Mă cuprinse o linişte inexplicabilă.

— Cine eşti? am întrebat în întuneric.

— Gerda, îmi răspunse o şoaptă subţire. Nu mă recunoşti, Peter? Sunt eu, Gerda ta.

M-am cutremurat şi am dat la o parte făptura care se ghemuise în pat lângă mine.

— Portta! am strigat. Portta, ce dracu' se-ntâmplă aici?

Camaradul Portta însă era dus pesemne prin alte încăperi şi catacombe, la vreo partidă de zaruri sau la vreo tranzacţie avantajoasă. Am făcut un strop de lumină într-un opaiţ, hotărât să fac singur faţă situaţiei.

— Nu eşti arăboaică, a fost tot ce-am găsit mai bun de spus.

În afară de faptul că-mi spusese cu un minut înainte că o cheamă Gerda, mi-am dat seama pe loc că e nemţoaică.

— Ce cauţi aici, Gerda? am întrebat-o.

Ea plecă privirile în podea.

— Te-am aşteptat şi aseară, îmi reproşă. Dar bine că te-ai întors sănătos. Vino lângă mine!

Era subţire şi avea părul negru ca oţelul armelor automate. Nu-i puteam distinge culoarea ochilor, însă, din pricina mărimii lor, flacăra mică a opaiţului părea reflectată în apele a două fântâni.

— Pe cine ai aşteptat? Cum ai ajuns aici?

Întinse mâna şi mă trase lângă ea.

— Te-am aşteptat în fiecare seară, Peter. Credeam că eşti supărat pe mine din pricină că n-am mers cu tine la balul acela stupid. Dar ai să vezi, n-am să-ţi mai ies din cuvânt…

Sărăcuţa, era dusă de tot. Simţeam că realitatea este pe cale să se răstoarne şi odată cu ea eu însumi. Rana de la umăr era pe cale să mi se redeschidă, febra îmi dădea târcoale. Habar nu aveam în momentul acela cine sunt eu însumi. Femeia mă îmbrăţişă tandră. Am simţit ridicându-se din pieptul ei căldura pe care o uitasem de foarte multă vreme.

— Oh, Peter, îmi şopti, arzându-mi urechea cu fierbinţeala respiraţiei, te-am aşteptat atât…

Fu cuprinsă de un tremur violent, iar respiraţia i se transformă într-un gâfâit sacadat, din ce în ce mai rapid. Mă prinse în braţe şi mă răsturnă sub ea. M-am împotrivit câteva secunde, cu conştiinţa că nu e bine ce fac, dar era peste puterile omeneşti. Am început s-o mângâi cu stângăcie, abia ducându-mi aminte cum se face. Sub palmele mele aspre şi murdare, carnea tare se înfiora centimetru cu centimetru. Simţeam porii deschizându-se pentru a emana parfumul inconfundabil al sexului. Ne-am apropiat buzele pentru un sărut violent şi dinţii ni se loviră dureros, iar limbile se încolăciră puternice. Saliva fiecăruia dintre noi ne scotea din minţi, făcându-ne să ne zvârcolim în propria transpiraţie, care ne ajuta să alunecăm unul pe lângă celălalt ca doi şerpi împerecheaţi.

Mi-am plimbat degetele pe tot trupul acela încordat şi când am atins între coapse sexul inflamat de dorinţă, umed şi fierbinte, ea scoase un strigăt uşor, cutremurându-se. Cu gesturi febrile îmi desfăcu pantalonii şi îşi vârî mâinile amândouă, prinzându-mi bărbăţia dureros de excitată, frământând-o. Apoi se ridică puţin şi se înfipse pur şi simplu în ea, făcându-mă să ţip de durere. Începu să se târască pe pieptul meu, înainte şi înapoi, ajutându-se de unghiile care-mi brăzdară dâre însângerate pe piele. Se legănă de la dreapta la stânga, lovindu-mă peste faţă cu sânii ale căror sfârcuri se întăriseră ca nişte alune.

Acolo unde se petrecea împreunarea noastră, totul clipocea aţâţător.

Am simţit că nu mai pot să mă ţin şi atunci am răsturnat-o, tăindu-i răsuflarea. Am pătruns-o iarăşi şi iarăşi, din ce în ce mai brutal, ca şi cum aş fi vrut s-o despic în două. De fiecare dată zonele noastre pubiene se ciocneau dureros. Ea îşi depărtă foarte tare picioarele, chemându-mă să intru mai

adânc. Apoi îşi pierdu firea cu totul, intrând într-un orgasm ameţitor. Strigă „A! A! A! A!”, din ce în ce mai tare şi mai ascuţit şi se arcui mult pe spate, ca o albină care-şi depune ouăle, ridicându-mă pur şi simplu de pe pat, după care se prăbuşi scâncind.

— Lasă-mă, spuse, abia respirând, nu mai pot! Ajunge, nu mai pot, mă omori!

Nimic nu mă mai putea opri acum. M-am aşezat în genunchi şi fară a ieşi din ea i-am apucat ambele glezne cu o singură mână, ridicându-i picioarele lipite la verticală. Am continuat să o penetrez aşa, smulgându-i ţipete de durere şi plăcere amestecate la fiecare mişcare. Apoi i-am aşezat pulpele pe umeri şi i-am ţintuit braţele pe pat. Capul îi zvâcnea ritmic de la stânga la dreapta, împroşcându-mă cu salivă. În cele din urmă se desprinse înnebunită şi se repezi bâjbâind pentru a-mi prinde sexul cu buzele şi limba. Am strigat de plăcere şi mi-am dat drumul, iar ea gemu la rându-i sfârşită.

Am rămas prăvăliţi unul peste celălalt, vreme de un sfert de ceas, epuizaţi, neîndrăznind să ne mişcăm, de teamă parcă să nu se risipească vraja. Deodată am simţit că dorinţa îmi revine tot atât de puternică. O simţi şi ea şi încercă să fugă. Am imobilizat-o cu un braţ şi am pătruns-o din spate, ca o fiară, fără să mă sinchisesc de rugăminţile ei. Cedă la un moment dat plăcerii şi se mişcă multă vreme în acelaşi ritm cu mine. Ne legănam amândoi pe măsurile unei melodii neauzite, care storcea totul din noi. Am explodat din nou unul în celălalt, apoi am căzut într-un somn adânc.

Mă trezi Portta, amuzat.

— Văd că s-au dat bătălii nu glumă aici, spuse, evaluând cu un ochi critic pagubele aşternutului. Cine a fost, micuţa Gerda?

— De unde ştii? m-am mirat.

— Patroana i-a dat drumul să facă ravagii prin camere. E o nemţoaică de numai douăzeci de ani care a venit anul trecut să afle veşti despre logodnicul ei dispărut în misiune. I-au adus în cele din urmă o gheată care mai păstra încă o bucată din piciorul logodnicului ei. A rămas aici, să aştepte şi restul pesemne.

Am pornit la apusul soarelui, mizând pe faptul că noaptea cade mai iute în această parte a lumii decât în oricare alta.

— Ia aruncaţi o privire! ne invitase Portta.

Pe permisul de liberă trecere pe care ni-l făcuse cadou răposatul colonel von Speer se lăfăia semnătura aghiotantului generalului Manheinen, comandantul garnizoanei din Tripoli.

— M-a rugat deseori să semnez în locul lui, ne explică simplu, când era prea surmenat ca s-o facă el însuşi.

Scoase din buzunar un pumn de chitanţe dintre acelea pe care jucătorii înrăiţi le semnează la partidele de poker când nu mai au cu ce să-şi acopere pierderile. Dacă ar fi fost să dăm crezare semnăturilor acelora, aghiotantul generalului şi Portta erau camarazi vechi de cărţi.

— Eşti nebun?! m-am speriat. O să folosim hârtia semnată de tipul ăsta chiar în clădirea în care se află el însuşi?

— Ce poate fi mai frumos? suspină fericit Portta.

Mărunţelul şi Mercenarul îşi făcură apariţia într-un Kubelwagen, lăsându-mă din nou cu gura căscată.

— Erau în piaţa mare cu duiumul, îmi explică Mărunţelul.

La ora şapte fix oprirăm în scrâşnet de frâne în faţa clădirii, ale cărei beciuri, dacă era să dăm crezare ultimelor cuvinte ale lui von Speer, îi înghiţiseră pe Hemke, Leuwe şi Stork. Petrecusem ultima oră lustruind cataramele curelelor şi curăţindu-ne uniformele.

— Misiune specială, spuse Moşul la intrare, fluturând capodopera falsificată de Portta. Avem de ridicat un transport de neisprăviţi.

Am simţit un fior de gheaţă cuprinzându-mi şira spinării. Holul clădirii era plin de soldaţi, care se întoarseră spre noi şi ne măsurară cu suspiciune. Cel puţin asta fusese impresia mea. O clipă mai târziu însă, toţi se întoarseră la treburile lor, iar noi defilarăm victorioşi pe culoare.

— Aşteptaţi aici, ne spuse un locotenent numai zâmbet. Cine sunt prizonierii şi care este scopul mutării lor?

Mercenarul îl fulgeră cu privirea.

— Ordinul este destul de clar, nu? Dar poate că l-am putea deranja pe domnul aghiotant să-i cerem o confirmare.

— Nu-i nevoie, se grăbi locotenentul, suntem la curent cu operaţiunea. Vă însoţesc.

Era ceva care nu-mi plăcea în zelul acestui ofiţeraş. De obicei, conţopiştii din preajma Marelui Stat Major ne priveau de sus şi, ori de câte ori li se ivea câte o ocazie, încercau să ne facă să-i pupăm în fund.

Coborârăm la subsol, unde, dincolo de trei santinele, se înşirau, de-a lungul unui culoar curb, dat cu var, uşile

celulelor. I-am găsit pe cei trei la iuţeală.

— Maior Walter, locotenent Hansen, lătră Moşul. Urmaţi-ne!

Hemke, Leuwe şi Stork se holbară la noi, dar avură prezenţa de spirit de a nu deschide gura. Ăsta fusese momentul de care mă temusem cel mai mult şi, slavă Domnului, îl depăşisem. De aici încolo, totul părea floare la ureche.

— Mişcaţi-vă, le ordonă Moşul.

I-am încadrat şi i-am împuns în coaste cu ţevile automatelor. Am pornit în cadenţă spre ieşire. Locotenentul străin o luă înainte şi, până să ne dumirim, închise uşa în urma lui. Moşul încercă furios clanţa.

— Pui de năpârcă! Ar fi trebuit să-l fac sită. Bănuiam eu că e ceva în neregulă cu zâmbetul lui.

Am făcut cale întoarsă, către culoarul curb al celulelor, cu speranţa că vom descoperi o a doua ieşire. Dar la jumătatea distanţei am dat peste o altă uşă închisă. Eram prinşi ca nişte şobolani într-o galerie, sub pământ. Din spatele acestei a doua uşi se auziră ordine şi zgomotele încărcătoarelor.

— Pesemne că i-au mutat pe ceilalţi deţinuţi în cursul dimineţii, îşi dădu cu părerea maiorul Hemke. Portta, Beyer, cotoi bătrâni, cum de nu v-a dus mintea la atâta lucru?

— Permiteţi, domnule maior, se amestecă Mărunţelul, care, din pricina faptului că trebuia să stea cocoşat pe culoarul scund, era cel mai nenorocit dintre noi, poate că n-ar fi fost rău să ne daţi un sfat când v-am scos din celule.

— Krautfeld, fii respectuos! se enervă Hemke. Când aţi venit voi, eu încă nu-mi terminasem siesta de după amiază.

Nu mai aveam nimic de adăugat nici unul. Hemke şi locotenentul Leuwe primiră câte un pistol. Amadeus Stork, care abia se mai ţinea pe picioare, nu avea nevoie de armă.

— Hei, voi, ăia de colo! strigă Mercenarul către cei ascunşi în spatele uşilor ferecate. Deschideţi imediat şi poate că ne vom îndura de voi!

Se auzi un muget general de furie.

— Predaţi-vă! strigă obraznic locotenentul care ne trăsese clapa. Ştiam c-o să veniţi, feciori de târfa! Jigodiile cu care aţi evadat ne-au pus la curent cu planurile voastre mârşave. Ştim că sunteţi nişte agenţi ordinari! Vorbiţi bine germana, dar se simte de la o poştă sângele împuţit de englez!

— Nu mai există încredere pe lumea asta, se văietă Mărunţelul. Am să fiu mai atent de acum încolo cu cine mă las închis într-o celulă.

Ne-am aşezat spate în spate, la distanţă de câţiva metri unii de ceilalţi, aşa încât să putem face faţă, în cel mai rău caz, unui atac din ambele părţi ale culoarului.

— Eu dacă aş fi în locul lor, se gândi Portta, aş aştepta până când v-ar răzbi foamea şi atunci v-aş soma cu nişte salam.

— Eu aş inunda culoarul, făcu pe deşteptul Mărunţelul.

— Iar eu, încheie Mercenarul, aş trece imediat la un atac cu grenade.

— Noroc că ei nu vă ascultă pe voi, mulţumi cerului Moşul. Bine că suntem cu toţii teferi, deocamdată. Ce-o mai fi mai încolo, om mai vedea.

În cele din urmă, vânătorii noştri îşi dădură seama că făcuseră o prostioară Dacă ar fi atacat simultan din ambele capete ale culoarului, ar fi riscat ca, pe lângă noi, să îşi împuşte şi colegii. Dacă atacau dintr-o singură parte, pierderile ar fi fost grele. Ghinionul lor cel mai mare, însă, era acela că nici noi nu eram atât de proşti pe cât se zvonise.

— Toată lumea trece pe foc cu foc, ordonă Moşul. Domnule maior, domnule locotenent, vă rog să mă scuzaţi că am ordonat fară să vă mai cer permisiunea.

— E-n regulă, Beyer, îl linişti maiorul Hemke. Vezi-ţi de treabă în linişte!

De linişte nu putea fi vorba.

Primii trei atacatori, un fel de avangardă, se furişară pe culoar. Voiau să vadă care este puterea noastră de foc, dacă suntem nişte indivizi mai slab de înger, dacă suntem buni sau proşti ochitori. La acest din urmă punct îi lămuri Mercenarul. Cei trei se prăbuşiră cu câte o gaură în mijlocul frunţii şi începură să scormonească pământul cu degetele.

Pe chestia asta i-am umplut de respect probabil, fiindcă timp de cinci minute traseră fără încetare. Mai fusesem sub foc continuu de multe ori, dar niciodată într-un spaţiu atât de strâmt Gloanţele ricoşau şi multe dintre ele ne cădeau fierbinţi pe mâini, pe ceafă, pe spinare. Erau ca nişte ghionti care lasă vânătăi. Dar cel mai groaznic lucru erau bubuiturile. Parcă ne-am fi aflat într-un clopot în care un uriaş lovea cu un ciocan imens.

— Atenţie, vin! ne avertiză Leuwe, care, deşi stătuse în conservă douăzeci şi patru de ore, era la fel de atent.

Încercară să se apropie de trei ori. Alţi trei flăcăi îşi luară adio de la viaţă.

— Începe să fie plictisitor, se plânse Mărunţelul. Domnule maior, permiteţi să mă duc până la ei, să-i învăţ una-alta?

Atunci se hotărâră să risipească nişte grenade, însă nici aşa nu avură prea mult spor. Le luam de pe jos şi le trimiteam înapoi. Ar fi putut să le ţină mai mult în mână înainte să le arunce spre noi, dar nici unul nu avea sânge adevărat în vine. Pentru ei, grenada era un pericol mortal. Pentru noi, era un prieten bun, care ne putea scoate din încurcătură.

Asalturile încetară o vreme. Acum se sfătuiau. Probabil că renunţaseră la ideea de a ne captura vii şi se gândeau cum să ne trimită mai iute pe lumea cealaltă. Cu toate astea se hotărâră să mai facă o încercare.

— Predaţi-vă! se auzi spre marea noastră uimire în limba engleză. Predaţi-vă şi vă garantăm viaţa. Veţi fi duşi într-un lagăr pentru ofiţeri. Nu mai aveţi nici o şansă.

Am izbucnit cu toţii în hohote puternice de râs, ceea ce trebuie să-i fi derutat grozav pe inamicii noştri. Care va să zică rămăseseră cu impresia că facem parte dintr-un grup de comando britanic, infiltrat la Tripoli, ca să-i fure pâinea cu unt unchiaşului Rommel şi să mânjească nişte clanţe cu cremă de ghete. Ne-am distrat copios pe chestia asta.

— Poate n-ar fi rău să schimbăm câteva cuvinte în limba lui Churchill, fu de părere Portta, să le vârâm şi mai bine în cap ideea asta năstruşnică.

— De acord, spuse Mercenarul, asta s-ar putea să ne fie de folos mai târziu.

El şi cu Portta începură să răcnească în engleză propoziţii simple, de genul „Cât o fi ceasul?", „Nu ştiu, dar mi-e tare sete" şi aşa mai departe. Maiorul Hemke şi locotenentul Leuwe, mai şcoliţi decât noi, începură să recite din Shakespeare. *Hamlet, Othello*, *Romeo şi Julieta.* Pentru capetele de dovleac de la cele două capete ale culoarului era de ajuns. Acum erau convinşi că se luptă cu întreaga armată aliată.

— Vă mai dăm un răgaz de zece minute, ne avertiză din nou în engleză un glas. Aici este comandantul garnizoanei, generalul Manheinen. Gentlemani, fiţi rezonabili. Aţi dat dovadă de un curaj ieşit din comun falsificând semnătura aghiotantului meu şi furişându-vă chiar în bârlogul nostru, dar acum trebuie să recunoaşteţi că aţi pierdut. Predaţi-vă şi vă vom trata conform Convenţiei de la Geneva.

Dacă ar fi putut, ne-ar fi strivit în clipa următoare, nu după zece minute. Dar avea nevoie de acest răgaz pentru a pune la cale cine ştie ce bazaconie, eram convinşi de asta. Nu putea să ne pârlească la jetul unui aruncător de flăcări fiindcă ar fi riscat să incendieze întreaga clădire şi lui Rommel nu i-ar fi plăcut asta. Puteau însă să ne gazeze, dar pentru asta trebuia să-şi ia măsuri de precauţie. Pentru început aruncară, la capătul celor zece minute, câteva fumigene, care-l făcură pe Mărunţel să tuşească vesel şi să-şi şteargă nişte lacrimi la colţurile ochilor.

— Măi băieţi, le strigă agresorilor, nu vă mai jucaţi atâta cu focul, o să faceţi pipi în pat la noapte!

Deodată se făcu linişte. Nu ne dădeam seama ce poate să fie. Economisiserăm fiecare cartuş, astfel încât puteam să le ţinem piept încă mult şi bine.

— Pregătiţi-vă măştile de gaze, ne spuse Leuwe. S-ar putea să se fi hotărât pentru pasul cel mare, deşi asta înseamnă să evacueze întreaga clădire.

Am desfăcut geanta şi am scos de acolo masca de cauciuc. Mi-am aşezat-o între picioare, gata să mi-o trag peste cap la cel mai mic semn de pericol. Dar pericolul întârzia să se arate.

Atunci se auziră câteva ordine scurte, răcnete, tropăituri. „Atenţiune!” strigă cineva, probabil locotenentul cel zelos. Urmă un mormăit prelung, din care nu pricepeam nimic, oricâte eforturi am fi făcut. Ne-am apropiat în linişte de unul dintre capetele culoarului curb şi am tras cu urechea.

— Pe cinstea mea, bodogăni maiorul Hemke, mormăitul ăsta îmi aduce aminte de ceva plăcut.

Şi-şi scutură degetul mic în interiorul urechii, pentru a creşte performanţele auditive.

— Mormăitul ăsta nu-mi este chiar străin.

Ne-am privit unii pe ceilalţi, fară să înţelegem nimic.

— Domnilor, răsună de dincolo de uşă un glas puternic, frumos timbrat, aici este Feldmareşalul Erwin Rommel. Ca soldat trebuie să recunosc că faptele dumneavoastră de arme vă fac cinste. Dar acum aveţi posibilitatea de a cruţa nişte vieţi omeneşti. Misiunea dumneavoastră, oricare ar fi fost ea, a eşuat. Sunt convins că ştiţi să şi pierdeţi, domnilor. Dacă veţi capitula în următoarele cinci minute, vă dau cuvântul meu de onoare că nu vi se va clinti nici un fir de păr din cap.

Cred că am uitat să respir câteva zeci de secunde şi din pricina asta am izbucnit sufocat într-o tuse violentă. Moşul şi locotenentul Leuwe mă imitară îndată. Ceilalţi, care

văzuseră foarte multe ciudăţenii la viaţa lor, îşi ţinură firea ceva mai bine.

— Haida-de, izbucni Mărunţelul în râs, nu mai ştiu ce să facă! Cred că sunt tare disperaţi, dacă au fost în stare să aducă un imitator de la circ!

Maiorul Hemke se ridicase şi luase poziţia de drepţi. Auzindu-l pe Krautfeld, se mai relaxă puţin, dar încă nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor. Mâini cu care trimisese pe lumea cealaltă zeci de inşi care-l călcaseră pe bătături sau pur şi simplu se nimeriseră într-o altă tabără.

— Nu e nici un imitator, zise alb la faţă. Cunosc bine glasul Vulpii. Am stat o noapte întreagă cu el înainte de un atac. Am băut rom ca să ne încălzim şi mi-a dăruit una dintre ţigările sale.

N-am mai zis nici unul nimic. Viaţa îţi oferă multe momente ciudate. Să fiu somat de comandantul propriei mele armate să mă predau, aşa ceva nu-mi trecuse însă niciodată prin minte că s-ar fi putut întâmpla.

— Vă repet, vorbi din nou Feldmareşalul, nimeni nu se va atinge de un fir de păr din capetele voastre.

— Ce-ar fi să ne predăm? făcu maiorul Hemke. O să discut cu Feldmareşalul, aşa, ca între ofiţeri şi o să-i explic situaţia. În fond, totul a pornit de la o copilărie.

— Pardon, domnule maior, se supără Amadeus Stork, care până atunci nu scosese un cuvinţel, despre ce copilărie este vorba? Eu cred că a fi numit dezertor nu este un fleac peste care se poate trece cu atâta uşurinţă. Cât priveşte capitularea, da, sunt de acord. Deşi trebuie să fie un puşti, are glasul unui om în care te poţi încrede.

— Domnule maior, interveni oarecum încurcat locotenentul Leuwe, dacă-mi permiteţi, eu unul n-aş fi atât de încrezător în vorbele domnului Feldmareşal. Când este vorba de strategie ori de raţiuni înalte de stat, un ofiţer superior poate recurge la tot soiul de şiretlicuri. Uneori, dragostea de ţară e mai presus decât propriul cuvânt de onoare.

— Păi omu’ a spus că nu ni se va clinti nici măcar un fir de păr din cap, grohăi Mărunţelul, care se vedea confruntat cu un duşman mult mai perfid decât cel din spatele uşii şi anume foamea.

— Am văzut mulţi soldaţi decapitaţi fară să li se clintească nici un fir de păr, îl lămuri sec Mercenarul.

În condiţiile astea orice comentariu devenea de prisos.

— Aştept răspunsul dumneavoastră, domnilor, se auzi la capătul celor cinci minute vocea Vulpii Deşertului, într-o

engleză cu un abia sesizabil accent german.

Maiorul Hemke, fiind cel mai mare în grad dintre cei de faţă, îşi drese glasul şi îi răspunse la rândul său în germană, cu un pronunţat accent britanic.

— Domnule Feldmareşal, ne face o deosebită onoare să vă întâlnim în condiţii atât de plăcute. Dacă nu am fi deosebit de grăbiţi, v-am invita poate şi la un păhărel de schnaps. Treburi ce nu suferă amânare ne silesc însă să amânăm reuniunea noastră pentru o dată pe care vă vom comunica-o ulterior.

Vreme de un minut întreg, de dincolo nu se mai auzi nimic. Apoi răsună zgomotul unei perechi de cizme îndepărtându-se. Puteam să pariez pe toţi anii care-mi mai rămăseseră de trăit că ştiam ale cui sunt cizmele.

— Puneţi-vă măştile şi de-acum Dumnezeu cu mila, spuse Moşul calm. Care iese teafăr de-aici să-i anunţe pe toţi ai noştri c-am stat de vorbă cu comandantul suprem al Afrikakorps.

Aşteptarea se prelungi încă treizeci de secunde. Treizeci de secunde lungi cât treizeci de ani. Respiram doar pe jumătate, atenţi să prindem cea mai mică mişcare, cel mai slab sunet. Pe trăgacele armelor, degetele, dornice să declanşeze infernul, căpătaseră cârcei dureroşi.

Apoi izbucniră rafalele.

— Pe Allah, se auzi, înăbuşit de cauciucul măştii, glasul Mercenarului, în cine trag ăştia?

Într-adevăr, cu toate că auzeam zgomotul interminabil al împuşcăturilor, nici un glonţ nu se abătuse asupra noastră. Ne-am privit nedumeriţi. Arătam ca nişte elefanţi decoloraţi, cu furtunurile măştilor atârnând. Ni le-am smuls de pe figuri şi am respirat în voie.

— Astea nu-s automate nemţeşti, observă Portta, ciulind urechile. Pe toţi dracii! Sunt…

— Englezii! răcniră în acelaşi timp Hemke şi Mercenarul.

De afară răzbăteau zgomotele unei încleştări pe viaţă şi pe moarte. Răsunară explozii de grenade, urletele răniţilor.

— Ce să caute „lighenaşele” pe-aici? se minună Mărunţelul. Suntem la o mie de kilometri de liniile lor.

— Ce să caute? răspunse încet Hemke. Ce-ai căuta şi tu dacă te-aş trimite la Cairo.

— Dinţi? Femei?

Mercenarul şi Moşul săriră ca arşi în picioare.

— Feldmareşalul! Vulpea!

Da, englezii erau mari amatori de vânătoare de vulpi. Numai aşa se explică faptul că-şi părăsiseră tranşeele confortabile din deşertul libian pentru a bate atâta drum până la Tripoli. Veniseră să-i ia capul bătrânului. Aşa ceva nu puteam lăsa să se întâmple.

— Înainte! zbieră Amadeus Stork, care nici măcar nu luptase în tinereţea lui sub comanda lui Rommel.

Ne-am năpustit cu toţii spre uşă şi am doborât-o, prăbuşindu-ne o dată cu ea. Asta ne-a purtat noroc, fiindcă în clipa următoare un snop de gloanţe trecu pe deasupra capetelor noastre şi lovi pereţii proaspăt zugrăviţi. Din câte mi-am putut da seama, numai jumătate erau englezeşti.

Am urcat în goană treptele scării întortocheate. Holul clădirii era teatrul unei bătălii teribile. Era plin de cadavre peste tot, pe balustrade, în faţa uşilor, sub mese. Prin fumul înecăcios al incendiilor iscate de grenade, ne-am dat seama că vom înota în sânge până la genunchi.

— Culcat! zbieră Moşul.

Nimeriserăm cum se putea mai bine. Apariţia unui grup de opt persoane, cum era al nostru, atrase atenţia ambelor tabere. O ploaie de gloanţe se abătu asupra noastră şi din partea englezilor şi din cea a germanilor.

— Hei, se revoltă Mărunţelul, hotărâţi-vă o dată!

Dintr-o ochire ne-am dat seama cum stăteau de fapt lucrurile. După un atac surpriză din partea englezilor, în timpul căruia nemţii pierduseră o groază de oameni, balanţa se înclinase de partea acestora din urmă. Comandoul britanic fusese pur şi simplu măcelărit. Uniformele morţilor erau lipsite de însemnele gradelor şi ale armei, dar nu puteau să aparţină decât LRDG-ului, Long Range Desert Groups, singurii în stare să bată atâta amar de drum, fără să facă băşici în tălpi, ca să ne dea bună seara. Rămăseseră numai doi sau trei, cu mai mult sânge în vine, să-şi golească încărcătoarele, iar restul camarazilor o şterseseră la adăpostul grenadelor şi fumigenelor, într-una din încăperile laterale, unde explodase o grenadă cu fosfor, focul înghiţea laolaltă mobila şi mădularele răniţilor.

— Să facem puţină ordine, spuse locotenentul Leuwe, ochind cu grijă în direcţia englezilor.

Am deschis un foc susţinut şi în scurtă vreme i-am lichidat pe toţi. Atunci nemţii, vreo doisprezece, scoaseră capetele şi se apropiară plini de curaj. În curând aveau să sosească întăririle. Totul durase un singur minut.

— Mâinile sus! ne somă cu un automat locotenentul care ne închisese pe culoarul de la subsol. Lichidaţi-i pe

împuţiţii ăştia!

Îl văzuserăm cu toţii pe Sevilla prăbuşindu-se sub gloanţele unuia ca ăsta. Nu mai puteam risca nimic. Într-o clipă, locotenentul şi cei din jurul său fură ciuruiţi de automatele Mercenarului şi Mărunţelului. M-am aplecat deasupra locotenentului muribund.

— Unde este Feldmareşalul? Ce s-a întâmplat cu el?

Mă scuipă pe gură şi îşi dădu sufletul, încredinţat că s-a comportat eroic în faţa inamicului.

Am ieşit în goană din clădire, rugându-ne ca englezii să nu fi căutat pricină Kubelwagen-ului nostru. Era întreg şi nevătămat, dar Mercenarul scoase în următoarele secunde două grenade din rezervorul de benzină şi una de sub pedala de acceleraţie. Englezii îşi găsiseră timp ca înainte de plecare să ne pregătească o surpriză. Ne luaseră drept proşti.

— Lucru de mântuială, mârâi maiorul Hemke.

Portta băgă viteză. Din capătul străzii se auzea huruitul şenilelor unui tanc greu. Soseau ajutoarele, dar noi nu aveam timp de explicaţii. Am fi putut rămâne pe loc, de vreme ce nimeni dintre cei care ştiau ce se întâmplase acolo nu mai putea să povestească. Am hotărât însă că avem lucruri mai bune de făcut.

— Acolo! strigă Leuwe de îndată ce ieşirăm din mahalale, gonind cu toată viteza spre est.

În amurgul sângeriu, puteam distinge cu ochiul liber un nor uriaş de colb, pe care englezii nu aveau cum să-l camufleze o vreme, până când întunericul salvator avea să-i înghită. Soarele, care murea iute în spatele nostru, ni-i mai arătă câteva minute. Fără îndoială că şi noi stârneam o groază de praf şi un observator de-al lor vedea asta prin binoclu. Nu aveam nici o şansă. Dacă am fi încercat să ne apropiem de ei pe timpul nopţii ne-ar fi auzit şi ne-ar fi pregătit o primire demnă de nişte ofiţeri. Dacă nu ne-am fi apropiat, ar fi avut ei grijă să se îndepărteze destul ca să nu-i mai prindem.

— Înapoi! ordonă maiorul Hemke.

L-am privit miraţi. Tot ce mai puteam face era să ne întoarcem la 26 Panzer-Grenadiere. Portta dădu însă ascultare ordinului. După zece minute furăm opriţi de un cuib de mitralieră plantat la intrarea unui aerodrom minuscul, pentru opt sau zece avioane. Avuseseră şi ei de furcă cu o fracţiune a grupului de comando, aşa că fură cât pe-aci să ne împuşte înainte de a afla ce-i cu noi. Gura unei mitraliere grele arată tare urât când o priveşti din faţă.

— Maior Hemke, 26 Panzer-Grenadiere, zbieră comandantul nostru. Duceţi-mă imediat la idiotul care vă conduce.

Un minut mai târziu îi povestea răcnind cel mai uluitor basm de care acela avusese parte în viaţa lui. Feldmareşalul Rommel fusese răpit de un comando britanic. Aveau o jumătate de ceas avans. Pentru un avion german însă, acest handicap practic nu exista. Am fi putut să-i depăşim şi să-i aşteptăm undeva, pe drum, presupunând că aveau s-o ia pe acolo.

— Nu înţelegi? strigă scos din sărite Hemke.

Expresia nefericitului comandant al aerodromului arăta într-adevăr că nu pricepea. Portta îi aduse argumentul suprem, în faţa căruia orice barieră a cunoaşterii cedează. Îi lipi ţeava pistolului la tâmplă şi trase, aşa, în glumă. Se întâmplă că în locul acela butoiaşul nu avea glonţ, dar plesnetul îl marcă pe comandant pentru tot restul vieţii. Un minut mai târziu decolam cu toţii la bordul unui Mustang de captură. Rommel nu se dădea niciodată în lături să pună la treabă tehnica inamică, după ce avea grijă să-i schimbe vopseaua. Stăteam cam înghesuiţi şi comandantului îi cam tremurau mâinile pe manşă, dar având în vedere costul scăzut al excursiei nu ne arătam pretenţioşi.

— Comandante, spuse Hemke, bănuiesc că ai numeroase zboruri de noapte la activ. Ia-te după instrumentele dumitale şi ţine pista. Apoi mai vedem noi.

Am ţinut sfat şi am ajuns la concluzia că vânatul nostru ar fi putut teoretic s-o apuce în orice direcţie. Practic însă nu erau atât de bătuţi în cap încât să bată deşertul cu jumătate din armata germană în spinare şi cealaltă în faţă, suferindă de sete şi de căldură, la cheremul oricărui pilot. Dacă am noi în locul lor, oare ce-am fi făcut?

— Eu i-aş trage un glonţ în cap Feldmareşalului şi m-aş căra, simplifică Mărunţelul lucrurile, dornic să scape cât mai curând de zgomotul motorului.

Dibuise câteva conserve în coada avionului şi, ca să ne arate cât îi era de foame, îşi înfipsese dinţii în tabla lor. Tabla cedase.

— Cred că se vor îndepărta la distanţă de o noapte de Tripoli şi vor lua pentru următoarele staţii un vas de pe coastă. Cel mai probabil un submarin, care are avantajul că a putut să-i aştepte toată ziua în imersiune. În zori trebuie să iasă la suprafaţă numai pentru cinci minute, cât să-i îmbarce.

Planul Mercenarului părea plauzibil.

— Unde ar putea să-i aştepte submarinul? se interesă locotenentul Leuwe.

Ne-am aplecat cu toţii deasupra hărţii pilotului.

— Aici.

Degetele Moşului şi ale maiorului Hemke indicaseră în acelaşi timp un punct situat între Al Khums şi Misratah, pe coasta Mediteranei.

— Pot să facă patru sau cinci ore până aici, iar noi vom fi acolo în mai puţin de un ceas. Uitaţi-vă, aici coasta are o mulţime de lagune ascunse de protuberanţe stâncoase. Pentru un comandant de submarin îndemânatic e floare la ureche să se strecoare chiar şi ziua în amiaza mare şi să-i fure scobitoarea dintre dinţi vreunui prostălău de Obergefreiter.

Am căzut de acord că aşa se vor petrece lucrurile. Dacă nu, atâta pagubă. Pierduserăm camarazi mult mai apropiaţi decât Erwin Rommel şi nu ne întristaserăm mai mult decât se cuvenea la asemenea ocazii. E drept că bătrâna vulpe ne devenise simpatică şi mult mai târziu, în octombrie ’44, când aveam să aflăm că l-au silit să-şi ia singur viaţa, am înjurat mai mult ca de obicei, dar asta a fost tot.

— Domnule maior, se întoarse spre noi pilotul, în curând n-o să ne mai ajungă benzina pentru întoarcere.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Dar cine ţi-a spus că am intenţiona să ne întoarcem? se interesă maiorul Hemke.

Alte secunde de tăcere.

— Nu-i obligatoriu să participi la mica noastră chermeză, urmă maiorul. Noi o să sărim cu paraşuta la un moment dat, ceea ce-ţi recomandăm şi dumitale. Dacă însă vrei să faci cale întoarsă şi să sari mai aproape de Tripoli, n-am nimic împotrivă. Am plătit însă până la Misratah şi te-aş ruga să nu ne dezamăgeşti.

Comandantul se bosumflă şi nu mai scoase o vorbă tot restul voiajului pe care noi ni-l făceam mai agreabil cu ajutorul zarurilor. La un moment dat se întoarse şi ne anunţă că suntem în zona vizată.

— Să nu minţi, spuse Leuwe, e un păcat de moarte. Lasă-mă să privesc aparatele.

Făcu două sau trei măsurători pe hartă cu compasul.

— Pezevenghiule, voiai să pui de-o parte vreo douăzeci de kilometri numai pentru tine. Ruşine!

Am făcut şi restul drumului şi ne-am pregătit să sărim. Se ivi însă o problemă. Mărunţelul câştigase la zaruri paraşuta lui Portta şi nu mai voia să i-o înapoieze.

— Am nevoie de două paraşute, argumentă el, nu vedeţi cât sunt de greu?

Abia am reuşit să i-o smulgem.

— Adio, comandante, rosti Hemke înainte de a ne lăsa cu toţii să cădem în hăul negru, chiar dacă ajungi înapoi sper să ai inspiraţia de a nu ne mai deranja niciodată!

Am sărit. Deasupra noastră avionul începu chiar în clipa aceea un viraj strâns. Fiecare picătură de benzină era pentru omul de la manşă echivalentă cu o clipă de viaţă în plus. Nu ştiu dacă a sărit el însuşi ceva mai încolo cu paraşuta, dacă a aterizat forţat sau dacă a reuşit să-şi ducă jucăria înapoi acasă.

Dar pentru că nu ne-a ajuns la urechi în săptămânile următoare nici o veste, bănuiesc că a ieşit în cele din urmă basma curată. La război s-au văzut şi altele mult mai gogonate.

Pluteam ca nişte îngeraşi între cerul negru şi pământul şi mai negru. Era o noapte fără lună, ceea ce mie personal îmi convenea de minune. Nimic mai neplăcut decât să fii împuşcat în aer. E drept că nu aşteptam pe nimeni înainte de ivirea zorilor, dar nu ştii niciodată cine trece prin apropiere. În sfârşit, atinserăm solul în siguranţă, primul Mărunţelul, care într-adevăr din pricina greutăţii, deşi teoretic nu era posibil, căzu mai repede şi mai rău.

— Sper că n-a păţit nimic, şopti îngrijorat Moşul. Asta ne-ar mai lipsi, să-l cărăm pe Krautfeld în spinare!

Eram cu toţii nevătămaţi. Am pus ordine în echipament, am verificat dacă nu ne lipseşte nimic. Eram pregătiţi de atac, burduşiţi cu muniţie şi provizii de parcă atunci ieşiserăm din cutie. Am urcat în goană un dâmb şi deodată marea se ivi în faţa noastră, întunecată, sclipind doar din loc în loc, acolo unde câte o stea îşi pierdea chipul în apele liniştite. Parcă am fi lipsit un an, aşa ne fusese de dor de dânsa. Am rezistat cu greu tentaţiei de a ne repezi în valuri.

— La somn, ordonă Hemke. Beyer, am nevoie de voi odihniţi. Portta, eşti planton unu. Restul faceţi-vă culcuşul în nisip.

Ne îngropam din nou.

CAPITOLUL 9
Imersiunea lui Amadeus Stork

Peste Portta, anii trecuseră vijelioşi, lăsând urme adânci. Acum avea optzeci şi doi de ani, dar se ţinea tot atât de ţeapăn ca pe vremuri într-o coastă a Panzerului. Pletele îi erau albe ca neaua şi când îşi aprinse luleaua mâna îi tremură câteva clipe.

— Ehei, nu mai sunt tinerii de pe vremuri, spuse cu o voce spartă. Odinioară era mai multă disciplină.

Simţindu-se cu musca pe căciulă, Mărunţelul se sculă să-i cedeze locul pe scaun. Dar n-ar fi trebuit s-o facă. El însuşi trecuse de şaptezeci şi cinci de ani. Era la fel de mătăhălos, ba chiar mai adăugase câte ceva pe coaste.

— Ia loc, tataie! îi strigă berlinezului la ureche, ca unui surd, ceea ce pe noi ceilalţi ne făcu să ne tăvălim de râs.

Portta ridică bastonul şi îl fugări prin toată grădina. Era caraghios să vezi doi bătrânei, foşti camarazi de arme într-un război care se încheiase de foarte multă vreme, copilărindu-se.

Mercenarul apăru în cerdacul casei, demn şi ne fulgeră cu o privire severă. Simţul onoarei şi al disciplinei nu îl părăsise nici la vârsta aceasta înaintată.

— Cotletele sunt gata, aşa cum trebuie, în sânge, ne anunţă cu voce puternică. Dacă mai întârziaţi mult, o să mâncaţi nişte scrum, cum v-aţi obişnuit, golani bătrâni.

Am năvălit chiuind în jurul mesei. Năvălit, vorba vine. Eu şchiopătam în piciorul de lemn care-l înlocuise pe celălalt.

Pierdui în ultima mare bătălie pe care o purtaserăm în deşert. Beyer, care împlinise în urmă cu o săptămână nouăzeci de ani, îşi rătăci ochelarii, dar renunţă să-i mai caute, fiindcă şi aşa nu mai vedea nimic, nici măcar cu ajutorul sticlelor acelea de sifon şi-apoi, ca să savurezi o friptură bine făcută, nu-ţi trebuie ochelari ci o pereche de fălci solide. Nu mai avea nici un rost la vârsta aceasta să continuăm să-i spunem Moşul.

Aşteptând o nouă serie de cotlete, am scos zarurile şi am reluat o partidă mai veche, întreruptă în urmă cu cincizeci de ani de un atac surpriză al RAF.

— Luna viitoare plec în vacanţă cu nepoţeii mei, ne vesti Portta, mânjindu-se cu sos pe degete.

— Câţi ai? se interesă Măruntelul.

— Patru. Cel mai mic are trei anişori şi e deja un drac şi jumătate. Nu stă locului o clipă.

— Gurile rele spun că seamănă foarte tare cu bunicu-său şi mai puţin cu taică-său, rânji Măruntelul.

— Ce vrei să spui?

Noi ceilalţi ne dădeam coate, salivând de plăcere. Încăierarea plutea în aer, îi duseserăm dorul zeci de ani. Portta şi Măruntelul se ridicară cu mare greutate. Eu l-am ajutat pe berlinez, iar ceilalţi doi îl sprijiniră pe Krautfeld. Nu ne puteam permite să-i lăsăm să se răzgândească, prea erau rare distracţiile la vârsta asta.

— Arde-l pe malac! Prinde-l pe şmecher! începurăm să-i încurajăm pe cei doi.

Acum nu mai puteau da înapoi. Se apropiară cocârjaţi, tremurând din toate încheieturile, dar cu pumnii strânşi de li se albiseră degetele. Ochii lor aruncau fulgere.

— Ia, ce se întâmplă aici? Nu mai aveţi nici un pic de ruşine, oameni în toată firea! tună deodată maiorul Hemke.

Nici unul dintre noi nu-l auziserăm apropiindu-se. Am sărit ca arşi şi am luat poziţia de drepţi. Dar luminiţele amuzate din ochii maiorului ne făcură să izbucnim în râs, relaxându-ne.

— Oricum, a fost instructiv, suspină Johann Portta azvârlind cât colo peruca albă.

Am abandonat, pe rând, ochelarii, bastonul, piciorul de lemn, şuncile suplimentare ale Măruntelului. Cerdacul casei se transformă la loc într-o şenilă de Panzer, iar cotletele în sânge în ciozvârte de oaie mirositoare. Regimentul nostru descoperise rămăşiţele bombardate ale unui teatru de campanie şi ne distraserăm câteva minute cu recuzita actorilor acum morţi. Războiul era tot aici.

Am simţit zorile cu mult înainte ca ele să vină. Noaptea, aşteptările sunt mult mai grele decât ziua, chiar dacă ziua soarele îţi prăjeşte creierii ca pe un albuş de ou. Ziua ochiul se lasă furat de lucrurile care se petrec în jurul tău, iar gândul se lasă condus de evenimente. Pe când noaptea, noaptea, întunericul face aşteptarea insuportabilă. Eşti singur cu amintirile tale, multe dintre ele nedorite. Noaptea încep să te doară toate vechile răni căpătate în urmă cu luni, poate ani. Noaptea fiecare fir de nisip care se

rostogoleşte se aude de la sute de metri depărtare şi pare pasul furişat al unui duşman care vine să-ţi ia gâtul. Toate astea la un loc fac noaptea tare nepotrivită pentru altceva în afară de somn. Dar nu întotdeauna poţi să adormi buştean, întorcând spatele celor ce se petrec sau se vor petrece.

Somnul îmi pierise, ca şi celorlalţi. Ştiam ce este. Deşi nerostită, o întrebare ne dădea târcoale fară încetare, împiedicându-ne să adormim. Dacă asta o să fie ultima dimineaţă pe care o mai apucăm? Dacă vom muri stupid, când am fi putut s-o ştergem liniştiţi şi să ne pierdem urma la sud, în inima Africii, ori pe mare, ori pur şi simplu la regiment, aşteptând să se încheie războiul, ori pur şi simplu la inamic? De ce aveam nevoie de această ultimă încăierare?

M-am gândit mult şi am aflat singur răspunsul. De fapt, îl ştiusem dintotdeauna, dar până atunci nu-i dădusem prea multă importanţă. Răspunsul era că nu mai puteam trăi fără să luptăm. Lupta făcea parte indivizibilă din vieţile noastre şi avea să ne însoţească până dincolo, în morminte. Când ţi-ai făcut din a ucide un mod de viaţă, greu ţi-l mai poţi schimba. Când omorul nu mai e omor, ci devine un nărav greu de lecuit, fiecare ins pe care-l trimiţi pe lumea cealaltă te împinge mai departe, mai departe, spre următorul. Dacă a apucat să-ţi intre în pielea palmelor, sângele greu se mai şterge.

Odată cu prima geană de lumină, un cenuşiu tulbure, înfrigurat, adierea dinspre mal aduse un susur care nu făcea parte din muzica monotonă a deşertului.

— S-ar părea că până la urmă am avut noroc, mormăi maiorul Hemke, răsucindu-se pe partea cealaltă.

Voia să mai fure două sau trei minute de somn. L-am admirat toţi pentru această calitate care-i permitea să fie proaspăt după o zi petrecută în turela tancului, lovit de acelaşi soare care ne lovea şi pe noi. Dacă avea cinci minute libere, punea capul pe o şenilă, sau pur şi simplu se sprijinea, în picioare, de un zid şi adormea pe loc.

— Dar dacă nu sunt ei? se miră Mărunţelul.

— Ce-ţi pasă? îi răspunse Portta. Oameni să fie şi să aibă dinţi în gură. Mai bine vezi dacă nu ţi-ai pierdut cleştele.

Acum eram siguri. Era zgomotul unui motor, turat la minim. Un motor de Willys pe jumătate încărcat, care se apropia de ţărm. Creştea încet, minut după minut şi în curând am fost în stare să disting în paralel cu torsul monoton un scârţâit periodic, ca un fluier. Aveau necazuri cu una dintre osii. După ce alergaseră o noapte întreagă

prin hârtoape, lucrul nu era de mirare. Dar în curând necazurile lor aveau să se termine.

Am dat să mă ridic şi s-o apuc în direcţia din care venea zgomotul, însă locotenentul Leuwe veni şi-mi puse mâna pe umăr, chiar pe umărul la care fusesem rănit.

— Aşteaptă! Să nu-i subestimăm.

Am rămas camuflaţi. Semiîntunericul ne ajuta de minune. Deodată Mercenarul scoase un strigăt înăbuşit. Pe una dintre colinele care se rostogoleau în valuri îşi făcură apariţia două mogâldeţe. Era avangarda, o patrulă care venise înaintea tuturor ca să se convingă că totul e în regulă. Acum scrutau împrejurimile cu binoclul. Am îngheţat, rugându-ne ca umbrele nopţii să le ascundă prezenţa noastră. Erau la fel de obosiţi ca şi noi, în plus nici prin cap nu le trecea că le făcuserăm figura cu avionul, aşa că recunoaşterea fu mai mult o formalitate. Mogâldeţele dispărură la fel de iute precum se iviseră. Nu aveam de unde să ştim dacă ne văzuseră sau nu. Urma să aflăm lucrul acesta în curând.

— Acum!

Locotenentul Leuwe şi Moşul porniră primii, târâş. I-am văzut înaintând ca nişte scarabei, dispărând şi apărând, după cum era terenul, vreme de minute interminabile. Îi urmară Mercenarul şi Mărunţelul. Eu şi maiorul Hemke ne abăturăm mult spre stânga, spre sud, astfel încât alcătuirăm un arc de cerc pe coarda căruia se afla ţărmul. În interiorul arcului de cerc, o căldare cu fundul nisipos, dincolo de buza căreia începea plaja îngustă, aşteptam ca în curând să pătrundă Willysul, împreună cu toţi ocupanţii săi.

— Stork, îi spuse la plecare maiorul bătrânului matelot, nu e nevoie să iei parte la această misiune, consideră că te-am lăsat la vatră. Ai făcut destule la viaţa ta. Poţi să ne aştepţi aici, dacă vom avea destul noroc să ne întoarcem să te luăm.

Dar el se târî după noi cu înverşunarea şi vigoarea unui tânăr recrut. Mi-a venit să râd de absurdul situaţiei.

— Amadeus, l-am tachinat, când te gândeşti că dincolo de Es Sider te aşteaptă tăvile cu rahat neîncepute…

— Şi camaradul vostru, Sevilla, îngropat în nisip ca să-mi scape mie pielea, se burzului el. Piciule, lasă gluma, eu unul nu am uitat ce-i onoarea…

Am tăcut ruşinat şi mi-am ocupat locul în dispozitiv. Cu chiu, cu vai, ne-am îngropat în nisip pe jumătate. Nisipul era umed de peste noapte, se lăsa risipit cu greu, se lipea de haine, în plus, umezeala sa mă pătrunse de îndată, făcându-

mă să tremur. M-am rugat Domnului să nu mă apuce strănutul chiar atunci când nu era cazul. Englezii mi-ar fi urat noroc la iuţeală.

Zgomotul crescu şi deodată Willysul îşi făcu apariţia de după un dâmb înverzit. Englezii pictaseră peste tot însemnele Wehrmachtului, asigurându-şi astfel un permis de liberă trecere prin liniile germane, sau poate că ciordiseră pur şi simplu Willysul de la ai noştri, din Tripoli. Cum am mai spus, Rommel nu se ruşina de fel când era vorba să împrumute tehnică de luptă de la britanici. O mitralieră grea fusese montată deasupra cabinei, ceea ce nu avea să complice deloc situaţia.

— Ce căcat…, murmură Mărunţelul.

Ne-am întors şi am exclamat admirativ. Din valurile argintii îşi făcea apariţia, tăcut, un soi de monstru lunguieţ, cu pielea neagră, lucioasă, împrăştiind miliarde de stropi. Submarinul sosise punctual la întâlnire.

— Îi lăsăm să treacă şi lovim, ne instrui locotenentul Leuwe.

Maiorul Hemke trecu târâş pe la fiecare şi ne instrui conform unei idei pe care o rumegase probabil mult timp.

— Gloanţe cât mai puţine, dacă se poate deloc. Nu vreau să stricăm blana bătrânei vulpi, mă-nţelegi? Aş prefera să nu-l recuperăm cu mai multe găuri în cap decât se cuvine. Şi-apoi, la cel mai mic zgomot, ne pomenim cu submarinul ăla pe mal.

După gustul nostru, am fi vrut şi noi să-l scoatem de-acolo pe Feldmareşal viu, dar în viaţă nu faci întotdeauna ce-ţi place. Dacă am fi fost în locul britanicilor şi noi l-am fi lichidat de îndată ce am fi fost atacaţi. Măcar cu atât să se aleagă. Avea să fie după cum dicta soarta fiecăruia.

Cerul se împurpură brusc în spatele nostru, apoi căpătă o nuanţă trandafirie. Dintr-o clipă într-alta aveau să ţâşnească primele raze de soare şi atunci totul urma să fie mult mai dificil. În aer stăpânea o tensiune insuportabilă. Willysul trecu torcând la mai puţin de douăzeci de metri de mine, intră în căldarea largă. Încă nu văzuseră submarinul, mai aveau circa cincizeci de metri până la plajă. Cei doi care formaseră avangarda se agăţaseră de-o parte a cabinei şi adulmecau împrejurimile cu automatele în poziţie de tragere. Ei aveau să fie primele noastre victime.

— Pe ei, făcu semn Moşul.

Mercenarul se mişcă iute şi din câteva salturi fu în spatele Willysului. Am avut impresia că e doar o fâşie de negură pe care soarele o alungă cu repeziciune peste

nisipuri. Cei de-afară îl zăriră în ultima fracţiune de secundă. În mod normal, nişte indivizi cu antrenamentul lor ar fi trebuit să-l doboare fară nici un fel de probleme. Dar degetele erau amorţite de răcoarea nopţii pe care o lăsaseră în urmă şi nu se contractară pe trăgaci. Gloanţele nu porniră. Chiar dacă nu l-ar fi nimerit pe camaradul nostru, măcar i-ar fi avertizat pe cei dinăuntru.

Mercenarul îşi roti braţul o singură dată, iar la capătul braţului scânteie lama cu două tăişuri pe care o ascuţea la fiecare popas cu o piatră până ce se putea bărbieri cu ea. Dar Mercenarul se bărbierise în dimineaţa aceea, alţii urmau la rând. Unul dintre cercetaşi se prăbuşi, cu sângele ţâşnindu-i din beregată şi căzu sub roata care trecu peste el. Roata îi zdrobi sternul şi coastele şi i le înfundă în plămâni. Ficatul îi făcu explozie. Şi-aşa n-ar mai fi avut decât cinci sau şase secunde de trăit, căci sângele se scurge cât ai clipi din carotida secţionată. Celălalt privi o clipă mirat cuţitul care la capătul cursei i se oprise în piept şi încercă să-l smulgă, dar braţele nu i se mişcară mai mult de un milimetru. Atunci vru să strige. Cuţitul îi străpunsese inima, care inexplicabil, continuă să bată cinci sau şase secunde. Nu mai era decât un trup guvernat de o rămăşiţă de cunoştinţă. Închise ochii pe vecie. Mercenarul îşi recuperă imediat cuţitul.

Willysul continua să înainteze spre plajă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu prelata lăsată, ceea ce, socoteam cu toţii, se dovedise a fi o greşeală copilărească din partea celor dinăuntru. Se feriseră de răcoarea dimineţii, dar aveau să o cunoască pe cea a morţii. Ori între acestea două, care soldat ar mai sta să aleagă?

În mai puţin de trei secunde ne adunaserăm toţi la petrecere, revendicând locuri cât mai bune şi bilete de tombolă. Ne mişcăm mai repede de două sau trei ori decât vehiculul greoi şi nisipul ne amortiza zgomotul paşilor. M-am mirat o fracţiune de secundă că nimeni nu aude respiraţiile grele şi bătăile inimilor, ca nişte tobe de război. Pe mine, cel puţin, mă asurziseră.

Unul dintre englezii dinăuntru, intrigat pesemne de poticneala vehiculului, atunci când trecuse peste camaradul său, dădu încet la o parte o aripă a prelatei şi scoase prudent nasul afară, pentru a admira peisajul monoton.

— Ce vezi acolo, Cody? îl întrebă unul, un bun prieten de-ai său din copilărie, care le promisese părinţilor la plecare că o să aibă grijă unul de celălalt.

Ultima imagine pe care o luă ca amintire de pe lumea asta fu rânjetul Mărunţelului pe un fond cenuşiu. Fu smuls de la locul lui şi, înainte de a scoate cel mai slab sunet, Krautfeld îi răsuci capul cu faţa la spate. Mărunţelul era capabil de tot soiul de ciudăţenii atunci când era trezit din somn Mercenarul, Portta şi cu mine năvălirăm înăuntru, în vreme ce Moşul şi Leuwe se ocupau de cei din cabină, care conduceau înainte, iară să aibă habar ce se petrece în spatele lor.

Sub prelată moţăiau trei inşi.

— *Damned!* ţipă unul dintre ei, văzându-ne.

Înainte de a apuca să ridice arma, am făcut un pas înainte, clătinându-mă, i-am proptit ţeava în stomac şi am tras un singur foc. Împuşcătura nu scoase aproape nici un zgomot Glonţul îi ieşi prin spate, sfărâmând şira spinării şi căzu, fierbinte şi însângerat, pe podeaua maşinii. Şocul îl azvârli pe englez peste cel din spatele lui, doborându-l. Mercenarul se aplecă iute peste acela, apucându-l de păr. Adversarul încercă să-i vâre degetele în ochi, dar Mercenarul se feri cu îndemânare. Într-o clipă, cuţitul îşi croi din nou drum prin carne. Îl lichidă iute şi pe acela, în timp ce Portta avea de furcă. Adversarul său, un tip solid, apucase să smulgă cuiul unei grenade, hotărât să ne ia cu el în ultima călătorie a existenţei sale. Berlinezul îi prinsese pumnul cu ambele mâini, ţinând strâns grenada şi încasa la capete în gură, unul după altul. Ai fi zis că asistăm la o încăierare între doi derbedei bătrâni, care-şi disputau o sticlă de băutură.

— Klebb, zbieră Portta, luaţi-l pe ăsta de pe mine! Mi-a scos toţi dinţii din gură blestematul!

Şi mai încasă un cap în gură.

Ne-am clătinat, neştiind ce să facem. Dacă l-am fi împuşcat pur şi simplu pe individ şi Portta nu apucase bine ceea ce apucase? Am fi avut mai puţin de trei secunde pentru a dibui grenada şi a azvârli obiectul cât mai departe de noi. Le-am dat târcoale celor doi combatanţi, dar englezul începu să dea şi din picioare, ţinându-ne la distanţă. Era o matahală care l-ar fi făcut şi pe Krautfeld să fugă ţipând la mămica lui.

Atunci cei din cabina Willysului îşi terminară pesemne treaba, pentru că maşina se opri brusc, aruncându-ne unii peste ceilalţi. Mercenarul îi luă gâtul celui cu grenada cât ai clipi. Schimbase din nou sângele.

Acum totul se sfârşise. Nu durase mai mult de patruzeci-cincizeci de secunde, dar în scurtul interval de timp şapte

suflete îşi luaseră zborul din trupurile pe care le înşirarăm disciplinaţi şi respectuoşi pe nisip. În cabina maşinii Moşul şi locotenentul Leuwe făcuseră prăpăd. Însoţitorul şoferului apucase să-l pocnească pe Beyer cu patul automatului Sten în nas, plănuind probabil să i-l sfărâme, dar avusese surpriza să constate că nasul acela mai fusese spart de nenumărate ori. Leuwe îşi lichidase clientul fără probleme şi acesta, cu un ultim spasm, apăsase pedala frânei până la refuz.

— Portta, Klebb, sunteţi teferi? se auzi glasul înăbuşit al maiorului Hemke. Leuwe, du-te şi vezi ce-i cu submarinul! Spune-i să nu se mişte de-acolo până nu-i facem noi un semn! Beyer, unde este domnul Feldmareşal? Să nu-mi spui că i-am omorât pe alţii!

Am dat la o parte prelata, constatând că ne opriserăm la ţanc, înainte de a intra în raza de observaţie a submarinului. Maiorul numai a maior nu mai arăta. Murdar, neras, cu un ochi vânăt şi o mânecă a vestonului descusută. Urcă dintr-un salt în maşină şi se prezentă singurului personaj care nu se amestecase în cele petrecute până atunci, dar din pricina căruia ne aflam cu toţii acolo. Englezii îl ascunseseră sub o foaie de cort. Umilitor, însă eficient. Dintre toţi, el suferise cel mai puţin de frig.

— Domnule Feldmareşal, maiorul Hemke, Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, la dispoziţia dumneavoastră!

Ne-am holbat la el preţ de un minut şi mai bine. Era pentru prima şi ultima oară când îl vedeam de aproape pe cel pe care toată suflarea încăierată în nordul Africii îl poreclise „Vulpea deşertului". Nu era înalt, dar în faţa lui ne simţeam ca nişte pigmei. Pentru câteva clipe m-am pomenit gândind că ghetele îmi sunt prăfuite ca dracu' şi că nu m-am mai spălat de vreo trei zile. Am citit în ochii celorlalţi gânduri asemănătoare. Ne măsură pe toţi cu o privire vulturească, apoi îşi trecu palmele peste tâmplele cărunte şi puse o oarecare ordine în uniforma boţită de evenimente. Nici măcar nu-i smulseseră *Crucea de Fier* atârnată la gât. Se spune că oamenii s-au născut egali între ei. Nimic mai puţin adevărat! Omul acesta era născut ca să-i conducă pe alţii. Dacă în clipa următoare ar fi răcnit „Culcat!", mai mult ca sigur că ne-am fi trântit pe burtă în frunte cu Hemke.

— Glasul acesta…, murmură Feldmareşalul, glasul acesta îmi pare foarte cunoscut, domnule maior. Ne-am mai întâlnit cumva în această campanie?

„Sigur că da, deşteptule!" fu pe punctul de a striga Mărunţelul, dovedind astfel cât este de isteţ şi de perspicace. „L-aţi somat chiar ieri pe domnul maior să se predea, la Tripoli, în timp ce-i scoteam de la mititica pe el şi pe locotenent". I-am ars un toc de gheată peste ţurloaie, ceea ce avu darul să-i dea o ocupaţie soioasă pentru câteva secunde. Hemke se albi la faţă, dar se ţinu tare.

— Domnul Feldmareşal mi-a făcut onoarea de a-mi oferi o duşcă de rom, într-o noapte, pe când aşteptam semnalul de atac, undeva, lângă Darnah. Dacă-mi permiteţi, domnule Feldmareşal, era unul dintre cele mai bune romuri pe care le-am băut pe frontul acesta!

Rommel dădu din cap aprobator.

— Şi ce caută, mă rog, nişte tanchişti atât de departe de unitatea lor? 26 Panzer-Grenadiere nu se află cantonat lângă Es Sider? Sau mă înşel?

Trebuia să recunoaştem că e tare! Abia îl scoseserăm din mâinile englezilor, care aveau de gând să-l pună într-o cuşcă şi să-l expună în Trafalgar Square şi el ne lua la rost ca pe nişte haimanale care se îndepărtaseră prea mult de ţarcul lor. Dar între timp ne trecuse şi nouă sfiala. Feldmareşalul băgă de seamă că luaserăm pe loc repaus fără să ne ordone cineva. Apoi îl văzu pe Portta care se chinuia să pună la loc cuiul grenadei pentru care luase atâtea capete în gură şi o lăsă mai moale.

— Vă mulţumesc pentru intervenţia dumneavoastră eroică, domnule maior. Voi avea grijă personal să fiţi recompensaţi cu toţii aşa cum se cuvine. Aveţi idee pe unde ne aflăm?

Maiorul Hemke luă poziţia de drepţi pentru a mulţumi, dar în acelaşi timp dădu din umeri cam plictisit. Abia atunci Feldmareşalul îşi roti ochii şi văzu mai bine cu ce trupă are de-a face. Măruntelul, prea puţin impresionat de prezenţa ilustră, deschidea şi închidea la loc cu un clănţănit maxilarele morţilor, bâjbâind cu cleştele. Mercenarul îl urmărea batjocoritor cu o ţigară în colţul gurii. Portta şi cu mine porniserăm o partidă de zaruri, ca să ne mai revenim din sperietură. Feldmareşalul se clătină pe picioare. Asemenea abateri de la disciplină nu pot fi tolerate în nici un fel de împrejurare.

— Aş vrea să discut ceva cu dumneata, între patru ochi, domnule maior, zise.

Atunci se petrecu ceva imprevizibil. Locotenentul Leuwe, care mersese să arunce un ochi asupra submarinului, scoase un strigăt slab. Ne-am furişat pe

creasta căldării nisipoase, ca să vedem despre ce este vorba. Un deştept scosese capul prin tambuchi ca să ia nişte aer, indispunându-ne cam tot atât cât îi indispusese şi pe englezii ţepeni. La cinci minute după asta, o barcă pneumatică mare, de şase persoane, se desprinse de submarin şi se îndreptă spre ţărm, spre noi, condusă de doi inşi cărora li se urâse cu binele.

— Ce facem? întrebă Moşul.

Locotenentul Leuwe propuse să deschidem un foc susţinut asupra bărcii, s-o dăm la fund şi să ne declarăm astfel intenţiile războinice celor din submarin. Cum nu se aflau defel în poziţia de a ne supune unor represalii, din pricina celor din Luftwaffe, care-şi puteau face apariţia în orice clipă, n-aveau decât să înghită găluşca şi s-o şteargă cu sicriul lor cu tot. Soluţia avea dezavantajul că înainte de plecare ne-ar fi putut zice vreo două cu caricatura lor de tun. Nu că ne-am fi sinchisit, dar riscam să pierdem Willysul şi n-aveam nici un chef să ne întoarcem la Es Sider pe jos.

Maiorul Hemke nu-i răspunse, dar scoase unul dintre sunetele acelea care făceau să ni se ridice părul pe ceafa. De obicei, ele ne aduceau numai buclucuri.

— Barca asta aduce o invitaţie la bord, spuse el amuzat.

Am băgat de seamă că nu numai noi ci şi Rommel a tresărit puternic. Locotenentul Leuwe încercă să spună ceva, dar Hemke îl opri cu un gest.

— Doar nu comentezi hotărârile comandantului, locotenente?

Feldmareşalul, care începuse să priceapă cu ce soi de oameni se înhăitase, îşi drese glasul.

— Domnule maior, nu crezi totuşi că este o încercare hazardată? La urma urmei, misiunea dumitale s-a încheiat.

— Cu tot respectul, îi replică Hemke iritat, lăsându-ne pe toţi fară grai, ce vă face să credeţi că eliberarea dumneavoastră era misiunea noastră? Şi ce vă face să credeţi că am fi avut o misiune, în general?

Asta era Hemke! În preajma unor ghiduşii, cum le numea el, devenea de nestăpânit. Moşul dădu din umeri, la fel şi Leuwe. Avea să se întâmple cum voia el, până la urmă. Cât despre Erwin Rommel, sunt sigur că în clipele acelea se întreba dacă tot ceea ce i se întâmplă este real.

Barca făcu până la mal un sfert de ceas, timp suficient pentru ca fiecare dintre noi să îmbrace câte o tunică englezească. Mateloţii se mirară văzând sângele care le pătase pieptii, dar era prea târziu. Făcuseră greşeala de a se

îndepărta de barcă şi de a da crezare semnelor entuziaste pe care maiorul Hemke le făcea de pe creasta căldării, îndemnându-i să vină la noi, ieşind astfel din raza de observaţie a submarinului.

— Ce-i cu voi, aţi înnebunit? spuse furios unul dintre ei. Nemţălăii pot să-şi facă apariţia cât ai zice peşte.

Camaradul său, un tip mai realist, căscă ochii, îl apucă de mânecă şi încercă să fugă. Muriră lângă camarazii lor pe care-i aşteptaseră toată noaptea.

— Domnule Feldmareşal, spuse maiorul Hemke, ne întoarcem iute. Rămâneţi aici.

Rommel renunţă să protesteze. Chiar şi pentru comandantul Afrikakorps, noaptea care trecuse însemna deja prea mult. Nu spun că nu era un mare soldat. Dar una este să mături cu palma nişte soldăţei de plumb de pe masă, într-un joc pentru generali şi alta să fii stropit de sângele care ţâşneşte din beregata unui tip la numai câţiva centimetri de tine. Era oarecum zguduit, dar nu o arătă decât foarte puţin.

Leuwe şi Krautfeld rămaseră să-i ţină de urât. Leuwe se dedică inspectării Willysului. Benzină aveam câtă să facem ocolul lumii. Însemnele Wehrmachtului erau permisul de liberă trecere.

Am sărit în barca pneumatică şi am vâslit încet spre submarinul minuscul, care se legăna în răsăritul de soare. Portta îl proptise în faţă pe unul dintre matelоţii ucişi, aplicând şiretlicul Cidului pentru privirile celor dinăuntru. Şiretlicul se dovedi bun, fiindcă nimeni nu ne deranjă. Portta îi vorbi mortului tot drumul până la submarin.

— Vezi tu, îi spunea, faptul că este război nu trebuie să ne împiedice să facem cunoştinţă ca doi oameni civilizaţi. Îţi mărturisesc că eu unul te-am îndrăgit chiar din clipa în care te-am văzut. Mergem acum la tine acasă, în vizită, ca să mă prezinţi alor tăi. Iar mai târziu poate că am să te invit la mine, în mahalaua mea berlineză, să radem beri şi să înfulecăm cârnaţi.

Am acostat în linişte şi ne-am căţărat ca pisicile pe puntea exterioară a submarinului. Fuseseră atât de încrezători în steaua lor norocoasă, încât nici măcar nu închiseseră capacul foişorului. Ne-am strecurat înăuntru.

Totul se petrecu extrem de repede. Nu erau decât patru, mai preocupaţi de ceainicul în jurul căruia se strânseseră decât de apariţia noastră.

— E gata ceaiul? zbieră comandantul, un tip spătos, teribil de murdar, îmbrăcat într-un tricou plin de ulei şi de

găuri, dar care păstra pe creştet un chipiu extrem de elegant. Ce naiba vă moşmondiţi atât, vreţi să-i invităm şi pe nemţi?

— Eu nu pot să sufăr ceaiul englezesc, spuse Mercenarul.

— De ce? se miră Hemke. Cu prăjiturele e o minunăţie.

Ceilalţi se holbară la noi preţ de câteva secunde, vreme în care, îmi amintesc, ceaiul dădu în foc şi stinse spirtiera. Nu ştiau dacă suntem englezii din comando care fac pe nemţii, ca să le tragă o sperietură, sau nemţi adevăraţi. Portta, care avusese neobrăzarea de a-l căra înăuntru pe matelotul ucis şi îl sprijinea ca pe un camarad beat, îi dădu drumul.

— Nu mai pot să te ţin, acum ai ajuns acasă.

Fu o năvală generală la arme. I-am ucis pe toţi, în afară de comandant, căruia i-am zburat chipiul cu un bobârnac.

— Altfel cine ar putea să conducă drăcia asta? întrebă maiorul Hemke făcându-ne cu ochiul.

— Eu, *Herr* maior, făcu Amadeus Stork un pas înainte, fudul nevoie mare. N-avem nevoie de filfizon, încă îmi mai aduc aminte cum se manevrează o jucărie ca asta!

Ne-am holbat cu toţii la el. Nu glumea. Se iscă o dispută aprinsă. Moşul, Mercenarul şi cu mine voiam să minăm submarinul şi s-o ştergem. Hemke, Portta şi Amadeus Stork propuneau să dăm o tură şi dacă este posibil să ne întoarcem la 26 Panzer-Grenadiere, în Golful Sidra, pe sub apă.

— Doamne-Dumnezeule, izbucni în suspine boşorogul de Stork, doar nu vreţi să trimiteţi la fund aşa o bijuterie!

Ar fi fost în stare să se aşeze cu mâinile goale între noi şi submarin. După atâţia ani de când nu mai pusese piciorul pe o punte, vederea aparatelor strălucitoare îi luase minţile. Merse ca un copil să atingă timona, se uită prin periscop, deschise uşile etanşe. Comandantul îl urmărea cu priviri înnegurate. L-ar fi mâncat de viu dacă nu s-ar fi împiedicat de pistoalele noastre.

— Ce spui, Portta? întrebă maiorul Hemke. Ce-or să spună ai noştri când o să ieşim în larg, chiar în faţa regimentului, ca să le facem semne cu nişte frumoase berete marinăreşti?

— Ce să spun, domnule maior? Pe mine cred că mă vor avansa, iar dumneavoastră veţi primi încă o dată *Crucea de Fier.*

— Atunci, ce mai aşteptăm? Stork, eşti în stare să…

— Domnule maior, interveni Moşul, oare n-ar fi mai bine ca aceia care au rău de mare să facă joncţiunea cu restul regimentului pe cale terestră? Ştiu şi eu, fie motorizat, fie cu ajutorul a niscaiva cămile…

Maiorul Hemke râse.

— Beyer, când erai mic nu ţi-a plăcut *20 000 de leghe sub mări!* Ce naiba ai citit în copilărie?

— *O mie şi una de nopţi,* mormăi Moşul.

— Ei bine, fiindcă sunt un democrat, vă voi da posibilitatea de a vă încerca şansele. Portta, zarurile!

Comandantul englez nu pricepea nimic. Oamenii săi zăceau care pe unde-l secerase moartea, iar atacatorii, din câte-şi dădea seama cu ajutorul noţiunilor elementare de limba germană, intenţionau să joace la zaruri comanda submarinului pe care până mai adineaori îl stăpânise. Şi asta după ce de nenumărate ori făcuse haz împreună cu colegii săi de rigiditatea disciplinei în care era ferecată armata germană.

— Zece! zbieră Portta, care agitase zarurile şi le dăduse drumul să se rostogolească pe podea.

Moşul îmi făcu semn să mă apropii.

— Poate că tu ai mai mult noroc decât mine.

Patru! Nu reuşisem să dau decât patru.

— Portta, spuse mulţumit maiorul, trebuie să rezolvăm într-un fel cu Feldmareşalul, înainte de a porni la drum.

— Nu avem de ales, domnule maior, vă raportez supus, îi atrase atenţia berlinezul. Va trebui să-l luăm pe domnul Feldmareşal cu noi până la regiment. Dacă pornim spre Tripoli riscăm să fim detectaţi şi scufundaţi.

— Înţelepte vorbe ai rostit, fiule. Mergi dară şi adu-i şi pe ceilalţi de pe mal!

Încă nu-mi venea să cred că în curând ne vom scufunda de bună voie. Moşul îşi făcea cruce după cruce. Mercenarul, obişnuit cu de toate, dădu din umeri şi începu să cerceteze aparatele de bord. Cât despre Amadeus Stork, acesta nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Alerga de colo-colo, chiţăind de plăcere. Găsi într-un ungher jurnalul de bord şi se apucă să-l răsfoiască. Am văzut absolut din întâmplare sclipirea de demenţă din ochii comandantului englez şi am deschis gura să-l avertizez pe bătrânul matelot.

Dar era prea târziu.

— Ia ascultaţi aici! strigă Amadeus Stork, urmărind cu degetul o filă a jurnalului şi izbucni într-un râs nebun, împroşcându-ne pe toţi cu salivă.

Iute ca fulgerul, prizonierul smulse pistolul din centura lui Portta, preocupat să-şi pună preţioasele-i zaruri la loc în buzunar şi trase trei gloanţe în direcţia lui Stork. Apoi îşi vârî ţeava în gură, descărcând restul. Vreme de un minut plouă cu creieri însângeraţi. Instinctiv, am deschis cu toţii focul în trupul care se prăbuşise. Rafala îl răsuci pe toate părţile.

Când fumul împuşcăturilor se risipi, ne-am aplecat deasupra lui Amadeus Stork. Trăia încă, dar două dintre gloanţe îl găuriseră în partea stângă a pieptului, acolo unde prea puţine mai sunt şansele s-o rezolvi favorabil. Nici nu-şi dăduse bine seama ce se întâmplă, încă mai râdea din cauza jurnalului de bord.

— Ce dracu', spuse cu mare greutate, domnule maior, luaţi-i nebunului de englez pistolul din mână. Nici măcar nu ştiu englezeşte.

— Atunci de ce râdeai? îl întrebă Moşul, cuprins de milă.

Amadeus Stork ne privi cu un soi de mirare.

— Au o limbă atât de caraghioasă…

Moartea îi dădea târcoale din ce în ce mai nerăbdătoare. Sângele care se strângea în plămâni începuse să-l înece. Mă apucă strâns de mână.

— Am să rezist până la Sidra, nu-i aşa? Spune-mi! mă imploră să-i răspund.

Am întors capul. Maiorul Hemke veni şi-mi desprinse braţul din strânsoarea muribundului.

— Îţi promit, Stork.

Matelotul însă murise, cu ochii căscaţi spre mine şi multă vreme după aceea m-am trezit învinuindu-mă că n-avusesem putere să-l mint. Ce importanţă are o minciună mai mult?

Maiorul Hemke renunţă pe loc la planurile de vacanţă. L-am aşezat pe Amadeus Stork pe masa hărţilor şi i-am împreunat mâinile pe piept. Maiorul îi închisese pleoapele. În ultima clipă i-am pus sub cap chipiul comandantului englez. Invitat să spună câteva cuvinte, Johann Portta îşi şterse o lacrimă imaginară.

— Amadeus Stork a fost un matelot grozav, începu el. A navigat pe multe mări şi mai ales prin adâncurile lor, ceea ce puţini muritori sunt în stare s-o facă. Atunci când Dumnezeu l-a pedepsit pentru vreun păcat lumesc, trimiţând distrugătorul care l-a făcut să naufragieze, Amadeus Stork s-a căit şi a fost eliberat din pântecul peştelui său de metal, asemeni lui Noe… nu, ăsta era să se

înece, dar l-a salvat o girafă – nu… ah, da, Iona, ăsta e, asemeni lui Iona şi-a găsit liniştea pe pământ. Acolo a vieţuit multă vreme, în pace, ptiu, ce cuvânt scârbos, iartă-mă, Doamne, iartă-mă, Amadeus! Într-o bună zi a întâlnit nişte tanchişti de treabă care i-au reamintit ce este viaţa şi l-au luat cu ei. Se pare că aşa i-a fost scris bătrânului matelot, să se întoarcă în valurile pe care le-a iubit atât de mult, să mai facă o călătorie sub ape la încheierea vieţii sale. Amin!

— Amadeus mi-a mărturisit că nu s-a îmbarcat de bună voie pe submarin, ci a fost adus cu forţa, mormăi Moşul.

Am deschis supapele pentru imersiune şi am zbughit-o cu bărcuţa noastră ca o gogoaşă, lăsând deschis şi capacul tambuchiului. Nici nu ajunseserăm la jumătatea distanţei care ne separa de mal şi submarinul se duse la fund cu Amadeus Stork cu tot. M-am gândit că nu putea să-şi găsească un loc mai liniştit în care să se ascundă de lumea care parcă înnebunise de-a binelea. Acolo nu avea să-l mai găsească nimeni care să-l acuze că nu şi-a făcut până la capăt datoria faţă de patrie. Acum chiar că şi-o făcuse, fusese împuşcat de un englez.

L-am găsit pe locotenentul Leuwe alb ca varul. Feldmareşalul se îndepărtase şi stătea cu spatele la noi, cu braţele încrucişate. După privirile vinovate ale Mărunţelului, am dedus că o făcuse lată.

— Idiotul ăsta i-a povestit tot domnului Feldmareşal, spuse Leuwe fără să-i vină să creadă.

— E bine din când în când să-ţi descarci sufletul cuiva, se văietă Krautfeld. Şi cui poţi să te spovedeşti mai bine, ca militar, dacă nu comandantului suprem?

L-am privit pe maiorul Hemke, aşteptând un sfat, dar el părea mai derutat decât noi toţi la un loc. Atunci Feldmareşalul se înapoie cu paşi mari. Era destul de furios.

— Domnule maior Hemke, sau care ţi-or fi gradul şi numele, aştept o oarecare explicaţie a întregii poveşti.

— Domnule Feldmareşal, se scuză Hemke, situaţia se complică îngrozitor. Am fi dorit să vă conducem înapoi la Tripoli, dar acum, cu toate câte le ştiţi, parcă nu ne mai trage inima să…

— Nu fi ridicol! strigă Rommel. Doar n-o să mă lăsaţi aici. Sau poate că vreţi să mă luaţi ostatec!

Johann Portta tuşi stingherit.

— Dacă domnul Feldmareşal îmi permite, aş vrea să-i atrag respectuos atenţia că ar fi spre binele tuturor dacă

cele petrecute în ultimele patruzeci şi opt de ore ar fi trecute sub tăcere.

Toată lumea căzu pe gânduri, rumegând la cele rostite de Portta. Feldmareşalul încuviinţă în cele din urmă înţeleaptă soluţie găsită de berlinez. Tot prestigiul său s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă s-ar fi aflat că s-a lăsat răpit de un comando englez şi a fost eliberat de o adunătură de derbedei fugiţi din puşcărie. Povestea ar fi făcut înconjurul lumii. Fuhrerul însuşi ar fi râs cu lacrimi.

— Și atunci încotro? întrebă Hemke.

— Mergem la Es Sider, spuse Feldmareşalul. N-ar fi prima oară când îmi inspectez trupele pe neaşteptate. Am să trec în revistă 26 Panzer-Grenadiere şi veţi chema un avion ca să mă înapoiez la Tripoli.

— Dar cum veţi explica dispariţia dumneavoastră în plin atac al comandoului britanic?

Rommel ne fulgeră pe toţi cu privirile.

— Cine ar cuteza să-mi ceară mie explicaţii?

Ne-am îmbarcat cu toţii în Willys, iar Mercenarul demară în trombă, luând direcţia Sidrei.

— Hemke, spuse Feldmareşalul Erwin Rommel, de îndată ce ne vom despărţi am să uit cu desăvârşire tot ceea ce s-a întâmplat aici. Am să uit până şi faptul că exişti. Dumneata ai să ai grijă să nu mi te mai înfăţişezi vreodată. Ai să uiţi la rândul dumitale despre existenţa mea.

— Asta, dacă-mi permiteţi, se băgă din nou Portta, pare să fie ceva mai greu. Dar istoria a scăpat şi evenimente mai importante. Îmi aduc aminte…

— Cât despre matelotul Amadeus Stork, spuse Feldmareşalul după mai mulţi kilometri pe care îi parcursese în tăcere, ordon ca începând din această clipă să fie lăsat la vatră, astfel încât nimeni să nu-l mai poată acuza de dezertare.

Ne-am bucurat cu toţii pentru bătrânul pezevenghi.

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecție nouă pe care v-o dăruiește Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiului" zugrăviți de Swen Hasel în iureșul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas și vestiții SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul și periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forțelor speciale și al Beretelor Verzi.

DEȘERTUL DAMNAȚILOR

– Ce mai așteptăm? izbucni Julian Heiden. Nu putem lăsa un camarad în mâinile inamicului, domnule locotenent. Dați ordin să-i facem una cu pământul!

Ardeam de nerăbdare să-i ciuruim, să-i ardem de vii, să înfigem de mai multe ori baionetele în trupurile lor. Ura ne picura în sânge cu fiecare clipă care trecea și se aduna într-un vas care foarte curând avea să dea peste margini. Dacă în momentul următor Leuwe ne-ar fi dat drumul din lanț ca unor câini însetați de sânge, ne-am fi repezit cu mâinile goale, în stare să-i mușcăm cu dinții de beregată. Din fericire, Leuwe nu ajunsese degeaba ofițer!

***În curând numărul 5 din* CÂINII RĂZBOIULUI**

STILETUL de GREG WALKER

ISBN 973-9127-23-9

35

[1] Autor inexistent în viaţa reală – Swen Hasel fiind – de fapt – o clonă a numelui *Sven Hassel*, fabricată de editurile româneşti care, la vremea respectivă, au dat un tun de piaţă inventând noi „opere" şi schimbând numele autorului şi ale personajelor.

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents